

Pecetea 3-a

Să citim din cartea lui Daniel 12.8-10:

„Eu am auzit, dar n-am înțeles; și am zis: „Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?”

El a răspuns: „Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.

Mulți vor fi curățați, albiți și lămuriiți; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.”

Prieteni, acesta este timpul când vom înțelege. Noi am ajuns în timpul în care cuvintele care erau pecetluite pentru Daniel, cuvintele care erau pecetluite până la vremea sfârșitului, nu mai sunt pecetluite, iar „*cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.*”

Aș vrea să fim foarte atenți în timp ce sunt construite aceste Peceți. Ele au o ascensiune, o trecere de la una la cealaltă, iar noi dorim să fim foarte atenți în timp ce le parcurgem.

În „Intervalul dintre Epocile Bisericii și Peceți”, fratele Branham a spus:

„Acum, vom rupe aceste Peceți și veți vedea că ele merg înapoi în Scriptură, mult înapoi, pentru că toată taina se află în ele. Înțelegeți? Fiecare taină a Bibliei se află în aceste Peceți, iar Pecețile nu pot fi rupte până în acel timp.”

Acesta este motivul pentru care noi ne-am concentrat pe aceste lucruri: pe faptul că Pecețile merg mult înapoi și fiecare taină a Bibliei se află în ele. Așadar, acesta este un subiect foarte important.

Trebuie spus că aceste Peceți nu au fost una dintre culmile slujbei sale, ci au fost culmea slujbei sale, deoarece, prin deschiderea lor ni s-a arătat Cartea Răscumpărării, cine este inclus în răscumpărare, cum a lucrat El la răscumpărarea noastră, pentru cine este această răscumpărare și cine sunt cei răscumpărați. Astfel, acesta este cel mai important subiect despre care am putea vorbi vreodată, pentru că dacă nu ar fi existat răscumpărare, noi am fi fost despărțiți pentru

totdeauna de Dumnezeu. Vedeți? Noi venim de la Dumnezeu și ne întoarcem la Dumnezeu, dar calea înapoi la El, se află în această Carte a Răscumpărării. Ea ne explică ce s-a întâmplat la început, cum am căzut și ce a făcut Dumnezeu ca să ne răscumpere și să ne aducă înapoi în locul desăvârșit de unde am căzut. De aceea, Cartea Răscumpărării este foarte importantă, iar noi nu ne pierdem vremea prin faptul că parcurgem Pecețile, deoarece ele deschid toată răscumpărarea pentru noi.

În continuare, aș vrea să facem o scurtă recapitulare, iar pentru aceasta, vom citi ceva din Pecetea întâi:

„...acest Miel a pășit în față și a mers la Cel ce stătea pe scaunul de domnie și ținea Actul de Proprietate. Deci, Mielul a mers, a luat Cartea din mâna Celui ce stătea pe scaunul de domnie, i-a rupt Pecețile și a deschis-o.”

Ce Carte a deschis? Cartea Răscumpărării. Vedeți? Când a rupt Pecețile, El a deschis Cartea, iar fratele Branham a spus: *„Acum, Biblia este o Carte nouă pentru mine.”*:

„Vedeți, de fapt, Cartea a fost concepută și scrisă înainte de întemeierea lumii. Această Carte, Biblia, a fost scrisă înainte de întemeierea lumii, iar Hristos a fost înjunghiat tot înainte de întemeierea lumii pentru că El era Mielul. De aceea, cei care alcătuiesc Mireasa Sa, au numele scrise în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. Dar Ea a fost pecetluită, iar acum, ne este descoperit care nume erau acolo, ne este descoperit totul despre aceasta. Ce lucru minunat!”

Vedeți, această Carte a fost scrisă înainte de întemeierea lumii, înainte ca voi să faceți bine sau rău, înainte ca strămoșii voștri să fi fost aici pe pământ, înainte ca voi să fi făcut ceva corect sau greșit, înainte să fi făcut vreo alegere. Așadar, Biblia a fost încheiată înainte de întemeierea lumii, iar sulurile care alcătuiesc Cartea Răscumpărării au fost pecetluite încă de atunci. Totul a fost înfăptuit și încheiat încă înainte de a exista o moleculă sau un atom și înainte de a se întâmpla ceva, iar noi nu putem schimba nimic din ceea ce este scris în Ea. Nu contează ce face diavolul sau ce încearcă să vă determine pe voi să faceți, totul a fost scris și consemnat în această Carte încă înainte de întemeierea lumii, iar acum a venit vremea ca El să ni le descopere.

Ce face El? Descoperă numele care au fost scrise în această Carte. Cum le descoperă El? Descoperind tainele. Voi auziți tainele descoperite și ele se reflectă

În voi - aceasta cheamă numele vostru. Dar noi nu le putem pătrunde printr-o înțelegere intelectuală sau prin capacitatea noastră de a citi, ci atunci când vine El și începe să ni le descopere, totul devine real pentru noi, totul ne este spus nouă personal, iar noi ne putem identifica în Mesaj: atunci ne cheamă El. Vedeți? Aceasta înseamnă că numele nostru a fost scris acolo înainte de întemeierea lumii. Ce lucru mare!

În Isaia 46.9-10 scrie:

„Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine.

Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.”

Ne bucurăm pentru că voia Sa a fost să ne răscumpere, să ne cheme afară, să ne aleagă, să ne aducă într-o stare de neprihănire și să ne desăvârșească, deoarece Cuvântul Său spune că noi suntem desăvârșiți. Fratele Branham a spus că viața de aici este ca și negativul care reflectă pozitivul, că ea reflectă Viața de dincolo.

De asemenea, am aflat că există două vițe și că războiul care a început în cer a coborât pe pământ. Astfel, vița falsă, linia lui Cain, nu a început în grădina Eden, ci în cer, și este uimitor că noi trăim într-o zi în care putem vedea toate aceste lucruri.

Vedeți? Noi am avut în scenă un profet, iar profetul nu ia Cuvântul ca să-l studieze ca și un teolog, ci Dumnezeu îi dă vedenii, iar el începe să-L vadă legat, apoi, vine și ne aduce însemnătatea acestui Cuvânt din gândurile lui Dumnezeu. El nu o aduce din gândurile sale, ci din gândul lui Dumnezeu, de aceea, noi nu vrem să ne încredem în studii intelectuale sau în propriile noastre studii, nici în gândurile și interpretările noastre, ci de fiecare dată când ne apropiem de studierea Cuvântului, verificăm totul cu Mesajul. De ce verificăm totul cu Mesajul? Pentru că eu nu vreau gândul meu, ci gândul lui Dumnezeu; vreau să știu ce a spus Dumnezeu despre un anumit verset din Biblie, nu ce a spus Matthew Henry, pentru că s-ar putea ca Matthew Henry să aibă dreptate 80% din timp, sau poate doar 20% din timp, și nu vreau să-mi folosesc intelectul ca să găsesc unde a greșit sau unde nu a greșit el. Acesta este motivul pentru care voi lua numai ceea ce a venit din gândul lui Dumnezeu printr-un profet, pentru că profetul este numai un

microfon, iar Cel ce vorbește prin acel microfon este Duhul lui Dumnezeu. Așadar, eu voi lua numai aceasta ca și interpretare corectă și desăvârșită a Cuvântului, pentru că orice altceva ne va conduce pe o cale greșită.

Matthew Henry a fost un om minunat și la fel Clarence Larkin și Uriah Smith, iar fratele Branham ne-a vorbit despre contribuția lor. El a spus că mulți oameni au studiat aceste lucruri, unii făcând o treabă foarte bună, dar nimeni nu a înțeles totul sută la sută.

Așadar, noi nu vrem să ne pierdem timpul cu ceva ce nu este corect sută la sută, ci vrem să luăm ceea ce ne-a dat Dumnezeu, în aceste zile din urmă, printr-o slujbă profetică, pentru a ne aduce la o înțelegere desăvârșită, astfel încât să fim spălați prin apa Cuvântului, ca să fim curați și albi, ca și crinul, și pregătiți pentru răpire.

Fraților, noi suntem cu adevărat un popor binecuvântat, poate suntem cel mai binecuvântat popor de pe fața pământului. De ce? Pentru că Avraam a căutat o Cetate a cărei Ziditor și Întemeietor este Dumnezeu, dar noi începem să vedem acea Cetate materializându-se. Aleluia!

Profetul lui Dumnezeu a spus în Pecetea a patra:

„...Priviți la ce se va ajunge. Ce este aceasta? Va merge înapoi în felul în care a venit. A început în cer și se va ajunge la bătălia de la sfârșitul timpului.

Prima bătălie a fost în cer, iar Lucifer a fost dat afară și izgonit pe pământ. Atunci, el a venit jos și a murdărit Edenul, iar de atunci a continuat să murdărească.

Acum, de la bătălia din ceruri se va ajunge la bătălia de pe pământ și se va încheia pe pământ la sfârșitul timpului, în bătălia de la Armagedon. Oricine știe aceasta. bătălia a început în cer și ei au fost izgoniți; Mihail și îngerii Săi, i-au dat afară, iar când au făcut aceasta, aceștia au căzut în Eden și astfel a început bătălia aici jos.

Dumnezeu și-a fortificat copiii după Cuvântul Său, dar Eva și-a scos capul afară și a spus: „Cred că s-ar putea să ai dreptate!” De acolo a plecat totul și de atunci a fost tot așa.”

Ce a cauzat căderea în Eden? Necredința în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu adulterul a fost păcatul săvârșit de Eva, ci necredința. Adulterul a fost atributul păcatului.

Fratele Branham ne-a spus că Satan și-a scos „coada” afară și a început să aducă a

treia parte din îngeri, dar el nu vorbea de o coadă fizică, ci se referea la vorbirea sa, la minciuna pe care le-a spus-o și prin care i-a adus la necredința în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta a făcut în cer, aceasta a făcut în Eden și aceasta face și astăzi. Este același lucru care se repetă iar și iar, dar cu cât merge mai departe este mai demascat.

Tot așa, de fiecare dată când vedem cum se repetă ciclul răscumpărării, este mai clar și mai clar. Dar nu este o poveste nouă, ci este vechea poveste spusă de nenumărate ori.

Fratele Branham a spus ceva foarte interesant în Peceți. Nu am adus notițe cu privire la aceasta, dar dacă veți citi Pecețile, veți găsi ceea ce vreau să spun.

Așadar, fratele Branham a spus că atunci când femeia a căzut din cauză că nu a crezut Cuvântul, a fost dată făgăduința că Cuvântul va veni din nou, că Sămânța ei va fi Cuvântul manifestat în trup și El va veni ca să repare ceea ce s-a făcut greșit. Atunci a fost dată o profeție care spune: „*Sămânța ta va zdrobi capul șarpelui*”, iar acea Sămânță avea să fie o creație fizică a lui Dumnezeu, avea să fie Dumnezeu în trup. Aceea a fost Sămânța femeii, adică Cuvântul făcut trup. Iar când Cuvântul a venit în plinătate, când a fost manifestat deplin, a trebuit să aducă răscumpărarea. Amin!

Aceasta este ceea ce așteptau ei de la acea făgăduință și este scris că de-a lungul timpului, Dumnezeu a umbrit-o prin patriarhi, prin profeți, împărați și în Psalmi, iar în cele din urmă a venit Capul, Isus Hristos, Cuvântul. Dar când a venit El, ei au respins Cuvântul și au rămas cu jertfele înlocuitoare. De ce? Pentru că în timpul cât El a construit Planul Său până la măsura deplină a Cuvântului, a îngăduit să se aducă o jertfă animală, un înlocuitor care să acopere păcatul.

Astfel, am avut un miel, o capră, un taur, care puteau să acopere păcatul nostru, un înlocuitor al cărui sânge nevinovat se vărsa pentru noi. Vedeți? Toate acestea trebuiau să ne conducă la Cuvântul deplin, la Mielul lui Dumnezeu care avea să vină. Dar când a venit Mielul lui Dumnezeu, ei au respins Sămânța femeii pentru că doreau o religie înlocuitoare cu care se obișnuiseră; se legaseră de o înțelegere firească cu privire la ceea ce se întâmpla sub Lege, așa că au ales Legea, nu pe El.

Apoi, Mielul a fost înjunghiat, iar cei care au rămas credincioși Cuvântului și nu au deviat de la descoperirea pentru ziua lor, au fost răscumpărați, înviați și luați cu El în ceruri, după care El a început un nou ciclu în care urma să se ocupe de neamuri.

Totul se desfășura conform Cuvântului Său, iar fratele Branham ne-a spus că mai era o făgăduință care trebuia să se împlinească, aceea fiind că Cuvântul Se va întoarce din nou. Și când S-a întors El din nou? La deschiderea Peciților. Atunci, El S-a întors în plinătatea Cuvântului Său. Vedeți?

Mai întâi, Cuvântul S-a făcut trup, în Isus Hristos, în mijlocul evreilor, dar ei L-au respins și au luat un înlocuitor, iar acum, El zidește următoarea Sa Capodoperă, Pomul Miresei. Dar în timp ce lucra la aceasta, El a îngăduit un alt înlocuitor: denomițiunile. El a lucrat în ele și a avut un acoperământ din Sânge pentru cei care erau credincioși și au ținut la Adevăr, dar la deschiderea Peciților, când Cuvântul S-a întors din nou, ei au dorit denomițiunile, înlocuitorul, iar pe El L-au respins. Ciclul a continuat să se repete de nenumărate ori, dar acum nu mai există mântuire în sistemele denomiționale. Este la fel ca atunci când a venit Isus: când a venit El, nu a mai fost salvare prin sângele taurilor și al țapilor, fiindcă a avut loc o schimbare a timpului, a lucrării.

Fratele Branham a spus că Ioan Botezătorul a stat între două perioade de timp: între Vechiul Legământ, al Legii și Noul Legământ, al harului.

Apoi, când a venit fratele Branham, el a fost un alt Ioan Botezătorul, un alt vestitor care a stat între două perioade de timp: între perioada veche, a sistemelor bisericești și perioada nouă sau epoca Cuvântului și numai a Cuvântului. Asemenea lui Ioan Botezătorul, el a pus puntea peste spărtură, iar sămânța adevărată a trecut și a intrat în Cuvântul curat. Dar vița falsă a rămas cu sistemul denomițional, pentru că atunci când a venit El, ei nu L-au vrut, ci au preferat să rămână cu sistemul.

Cum le-a spus Domnul Isus atunci? *„Dacă l-ați fi cunoscut pe Moise, M-ați fi cunoscut și pe Mine.”* Dar acum?

„Dacă ați fi cunoscut Mesajul epocilor Bisericii, M-ați fi cunoscut și pe Mine. Dacă ați fi cunoscut adevărata descoperire care a venit jos în fiecare epocă, M-ați fi cunoscut și pe Mine.” Dar vedeți, ei s-au îndrăgostit de sistemul pe care l-au construit și nu au iubit Cuvântul. Puteți vedea ciclul, prieteni? El continuă să se repete.

Așadar, acesta este un război, iar Pecițile descoperă planul de bătaie. Această Carte cuprinde două povești care se desfășoară simultan:

- povestea de dragoste dintre Dumnezeu și Sămânța Lui aleasă, și
- războiul dintre vița falsă și vița adevărată.

Așa cum am văzut în prima Pecete, antihristul a venit mai întâi pe un cal alb. El a avut un arc, dar fără săgeți, i s-a dat o cunună și a pornit să biruiască.

Să citim din Apocalipsa 6.1-2:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte pecetei, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce stătea pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruie.”

Așa cum am citit mai sus, scopul călărețului de pe calul alb este să biruiască, dar el a venit cu un arc fără săgeți și fără cunună. Și atunci cum putea să biruiască? Numai prin amăgire. Nu prin putere, ci numai prin amăgire. La început părea nevinovat pentru că nu putea face rău, nu avea nici o autoritate asupra noastră, nu avea cunună și nici săgeți, deci nu putea face rău. A venit pe un cal alb, la fel ca Hristos, dar a făcut aceasta numai ca să poată amăgi.

Fratele Branham a spus:

„Cine este călărețul de pe calul alb? Voi nu sunteți orbi, ci vedeți cine este; este antihristul, duhul înșelător care a pornit și a pătruns înăuntru.”

Când a venit, nu avea autoritate și părea inofensiv, dar scopul lui era să biruiască. Aceasta era amăgirea: părea inofensiv. Se părea că comportamentul lui nu putea face rău, nu avea cum să provoace durere.

„Călărețul a pornit pe un cal alb. Cine este el? El este măreț în puterea sa biruitoare. Vreți să vă spun cine este el? Antihristul. Exact aceasta este el!”

Uitați-vă la aceasta: El este măreț în puterea sa biruitoare, iar Isus a spus că cele două duhuri sunt atât de apropiate încât, dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși, Mireasa. Acesta este Antihristul, duhul antihrist.”

Vedeți? El a fost de la început duhul antihrist, dar a venit atât de aproape, încât dacă ar fi posibil, i-ar înșela chiar și pe cei aleși. El nu vine la o distanță de un milion de mile, ci este atât de aproape încât, dacă ar fi posibil, m-ar înșela și pe

mine și pe voi. Cu alte cuvinte, dacă vrem să căutăm acest cal alb, nu trebuie să-l căutăm afară în lume. Noi nu trebuie să stăm liniștiți la gândul că nu mergem la teatru sau prin baruri; el nu lucrează acolo pentru că aceasta nu este o amăgire pentru Mireasă. El nu vă amăgește cu droguri, alcool, prostituție, jocuri de noroc, fiindcă nu aceasta este amăgirea, acolo nu este nici o amăgire; amăgirea vine pe un cal alb: doar o mică deviere de la Cuvânt, ceva doar puțin diferit de Scripturi, doar puțin diferit de Mesaj. Acesta este singurul fel în care ar putea să înșele Mireasa, dacă ar fi cu puțință. De ce? Pentru că el vânează tronul pe care stă Dumnezeu. Vedeți? Când a început războiul din ceruri, Lucifer nu a încercat să-și ridice propriul său tron; el nu a încercat să-și zidească o împărăție, ci a încercat să ia Împărăția lui Dumnezeu. Am înțeles aceasta? El nu a încercat să zidească o împărăția a șarpelui, a lui Cain, ci a încercat să ia tronul lui Dumnezeu, Împărăția Sa. Și unde este tronul lui Dumnezeu? În inima omului, în inima celor răscumparați. Acesta este locul în care încearcă Satan să-și pună scaunul, acesta este locul în care încearcă să se așeze ca împărat. Mai clar, Satan încearcă să ia tronul lui Dumnezeu care este în Mireasă.

Așadar, unde va încerca să călărească acest cal alb? În Mireasă. Acesta este motivul pentru care trebuie să ne întoarcem și să ne judecăm propria noastră viață.

Unde a venit amăgirea la început, când calul alb a început să călărească în prima epocă a Bisericii? În biserica adevărată. A venit exact în biserica întemeiată de Pavel, la cei cărora le-a scris epistolele. Acolo a intrat antihristul, prin amăgire, și a pornit să biruiască. El nu a intrat printr-o religie falsă, nu a venit cu o biserică falsă, ci a pătruns în biserica adevărată întemeiată de Pavel.

Dacă va veni astăzi, unde credeți că o va face? El nu va veni la penticostali sau la baptiști, ci va veni la biserica adevărată care a fost reșezată pe învățătura lui Pavel. Acesta este locul în care va încerca să vină în zilele noastre, de aceea, trebuie să fim atenți și să veghem în mod constant. Este ușor să oprim calul alb pentru că el nu are cunună, nu are autoritate asupra noastră și nu poate face nimic pentru că nu are săgeți, nu are nimic cu care să poată birui, de aceea, tot ce trebuie să facem este să spunem: „Înapoia mea!”, fiindcă este scris: „*Împotriviți-vă diavolului și el va pleca de la voi.*” (Iacov 4.7).

Cum puteți să vă împotriviți diavolului? Cu Cuvântul curat, cu credința părinților noștri care a fost restituită, cu învățătura apostolilor. Predicați Cuvântul, pur și

simplu, și el va trebui să plece. Ca și cal alb este ușor de oprit, dar mai târziu este greu. Calul alb înseamnă compromis, o deviere ușoară de la Cuvânt, amăgire.

Să citim din Pecetea a treia:

„Ce i s-a dat atunci? La început, el a avut un arc fără săgeți, dar acum, el are o sabie puternică în mâna sa. El poate face ceva acum. Atunci, el se dă jos de pe calul alb, dar calul alb continuă să alerge mai departe.”

Acest lucru este foarte important. A fost un timp în care fratele Branham a luat cei patru cai și i-a așezat peste epocile bisericilor. El ne-a arătat că de fapt, tot timpul a fost același călăreț care și-a schimbat puterea, tactica sau metoda de a acționa.

Așadar, antihristul s-a dat jos de pe calul alb și a urcat pe cel roșu, apoi s-a dat jos de pe calul roșu și a urcat pe cel negru, iar la urmă, s-a dat jos de pe calul negru și a urcat pe cel gălbui. Dar când s-a dat jos de pe calul alb, calul acela nu s-a oprit, prieteni, ci el se folosește încă de puterea de a amăgi și continuă să alerge și astăzi. Dar Dumnezeu a trimis Leul pentru a-l combate.

La început, când vrăjmașul a încercat să pătrundă înăuntru ca un șuvoi de ape, Dumnezeu a ridicat împotriva lui un Stăvilor, un Etalon, care este Cuvântul Său curat, Hristos, învățăturile lui Pavel. Astfel, când ei răcneau sub puterea Leului, luând Cuvântul, nu putea sta nimic împotriva Lui.

Despre calul roșu citim în Apocalipsa 6.3-4:

„Când a rupt Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: „Vino și vezi.”

Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare.”

Calul roșu ia pacea de pe pământ, provoacă război și înjunghieri, iar fratele Branham spune în mai multe locuri că începe un război politic în biserică. Așadar, unde vine el din nou? În biserică. El aduce un război politic între frați și începe să facă dezbinare, iar ei iau sabia și se luptă unul împotriva altuia. Dar nu ar trebui să fie așa:

„Ei ar fi trebuit să se ucidă unii pe alții, ar fi trebuit să se ucidă unul pe celălalt.

Arcul său nu avea săgeți, dar sabia lui mare avea putere, iar mai târziu, când s-a schimbat de pe calul alb pe cel roșu, a început să omoare; același diavol cu sabia lui. Ce a spus Isus? Că cei care ridică sabia, vor pieri de sabie. Să nu ripostați!

Isus a spus că cei care ridică sabia, vor pieri de sabie. Să nu ripostați! Înțelegeți? În seara aceea, când Isus a spus ceva, Petru a luat sabia. Vedeți? Faceți cum a făcut Isus; mergeți înainte!

Acum, țineți minte că el (călărețul) are o sabie. El a pornit cu o sabie în mâna sa, călărind un cal roșu și vărsând sângele tuturor celor care nu sunt de acord cu el.”

De câte ori ați ucis un om pentru că nu a fost de acord cu voi? De câte ori ați făcut aceasta pentru că omul acela nu era de acord cu ceea ce învățați voi, nu vedea lucrurile așa cum le vedeți voi sau nu credea Etalonul pe care-L credeți voi? De câte ori ați luat sabia și v-ați ucis fratele? Aceasta se întâmplă aici, în dreptul nostru. Să nu privim afară, ci la noi înșine, pentru că bătălia se dă în noi.

Țineți minte că există două vițe, iar aceste două vițe se întrepătrund. Ele se întrepătrund în fiecare dintre noi, prin omul dinafară și cel dinăuntru. Nu trebuie să priviți prea departe, nici în biserică, fiindcă le putem vedea chiar în noi. Acesta este omul care trebuie ucis, noi înșine. De aceea a spus Pavel: „eu mor în fiecare zi”. Vedeți? El încerca să-l țină pe omul firesc mort, pentru că acolo încearcă să intre Satan și să lucreze.

„El a pornit cu o sabie în mâna sa, călărind un cal roșu și vărsând sângele tuturor celor care nu sunt de acord cu el. Câți dintre voi înțeleg acum ce este această Pecete?”

Ce a spus Isus? Că toți cei care ridică sabia, vor pieri de sabie. Câți dintre voi înțeleg acum ce este această Pecete? Să nu ripostați!

Așadar, există o ungere care vine pentru a înfrunta calul roșu, aceasta fiind ungera vițelului. Ungerea vițelului este o făptură care poartă poveri, o făptură de jertfă care poartă poveri. Vreau să observați că vițelul nu ripostează, indiferent cât de multe poveri puneți pe el. Oricât este de greu, el va continua să poarte povara. Puteți chiar să-l aduceți ca jertfă pe altarul vostru, iar el își va da viața de bunăvoie, dar există ceva în legătură cu vițelul: este foarte puternic. Oricât veți încerca, nu veți putea să-l determinați să facă compromis; el nu va ceda pentru pace și pentru că nu va ceda, nu va avea pace. Voi puteți face compromis, puteți

ceda ca să aveți pace, dar ungera vițelului nu face compromis; el este destul de puternic ca să rămână la credințioșia sa față de Cuvânt. Indiferent ce i se face, indiferent câte poveri sunt puse pe el, chiar dacă este ucis, vițelul nu-și va schimba mărturia cu privire la Cuvânt. Da, vițelul este destul de puternic pentru a purta toate acestea.

Să citim puțin din Pecetea a cincea:

„A doua făptură pe care a trimis-o antihristul a fost calul roșu, pe care a călărit el și care trebuia să ia pacea de pământ ca să fie război. Dar făptura a doua care a ieșit pentru a-l înfrunța, a fost vițelul. Vițel înseamnă povară, o făptură a poverii.

Încă ceva, vițelul este un animal de jertfă. Vedeți, ei și-au dat viețile de bunăvoie.

În epoca întunecoasă, timp de o mie de ani, catolicismul a controlat lumea, iar ei (creștinii) au mers mai departe: „Da!” sau „Nu!” și nu i-a deranjat faptul că mureau. Dacă trebuiau să moară era în ordine; mergeau și mureau.”

Dacă cineva vă atacă și vă defăimează caracterul pentru că stați pe Cuvântul lui Dumnezeu, dacă vă vorbește de rău pentru că stați pe Cuvântul Său, dacă merge în biserică și adună aliați ca să vi se împotrivescă împreună și pornesc război împotriva voastră pentru că nu sunt de acord cu ceea ce spuneți, pentru că nu sunt de acord cu poziția voastră, să nu ripostați, ci dați-vă viața de bună voie. Pentru ce vă dați voi viața? Pentru Cuvânt. Aleluia! Renunțați la viața voastră, dar nu faceți compromis! Dați-vă viața!

Acum vom merge în Pecetea a treia:

„Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: „Vino și vezi!” M-am uitat și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce stătea pe el avea în mână o cumpănă.

Și, în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un leu! Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!”

Fratele Branham spune următoarele în rugăciunea de la începutul acestei Peceți:

„În acest ceas mare în care trăim, noi vedem an de an că totul devine din ce în ce

mai întunecat pentru lume, iar venirea Domnului devine din ce în ce mai clară pe măsură ce El Se descoperă în Cuvântul Său și în manifestarea Sa.”

El spune aceasta chiar la deschiderea Pecetii și este uimitor că uneori, în comentariile sale de început sau de încheiere, fratele Branham spune ce cuprinde întreaga Pecete.

În Pecetea a șasea, el spune:

„Perfect, exact! Oh, mie îmi place când Scriptura dă răspuns de una singură! Vouă nu vă place? Ea a fost scrisă de Duhul Sfânt și El o poate descoperi.

Acum haideți să vedem Pecetea a treia, care este foametea.”

Fratele Branham a luat aceasta din Matei 24, unde ucenicii L-au întrebat pe Domnul Isus care va fi semnul sfârșitului și când se vor întâmpla aceste lucruri, iar El a început să le enumere Pecetele. Astfel, când a ajuns la Pecetea a treia, El a spus că va fi foamete, iar fratele Branham a luat ceea ce scrie acolo și a spus: *„Vedeți, aceasta este foamete.”*

În Amos 8.11 scrie:

„Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului.”

Aș vrea să luați notițe cu privire la aceasta pentru că este foarte important.

Din cele citite în Amos, vedem că aceasta este o foamete cumplită, dar nu este o foamete din pricina lipsei de mâncare, ci este o foamete duhovnicească în care oamenii se ofileau pentru că nu aveau Cuvântul. Ei nu aveau auzirea Cuvântului, ceea ce înseamnă că se veștejeau duhovnicește, din pricina foametei duhovnicești. Dar cine a trimis foametea? Lucrul acesta este foarte important: *„Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară.”*

Vă mai amintiți de cele patru lăcuste despre care a scris Ioel? Acolo ni se spune că lăcustele au mâncat tot și că Domnul urma să restituie tot ceea ce au mâncat ele, iar când vorbește despre ele, El spune: *„...oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră.”* (Ioel 2.25).

Să nu credeți că Dumnezeu nu deține controlul sau că nu ține toate lucrurile în mâna Sa. Când a vrut să-l amăgească pe Ahab ca să meargă la luptă, El a trimis un duh de minciună. Nu uitați că Domnul a întrebat: „Cine va merge să-l amăgească pe Ahab?” iar un duh de minciună a pășit în față. Mica ne-a descoperit totul și a spus: „Domnul a trimis un duh de minciună.”

Cine a trimis foametea? *„Eu, Domnul, am trimis-o!”*

Dacă au fost patru lucruri care au mâncat Pomul Mireasă, acele patru lucruri au fost trimise de Dumnezeu să-l mănânce până nu a mai rămas nimic din el. Dar aceasta nu a fost lucrarea diavolului, ci voia lui Dumnezeu.

Tot așa, dacă avea să vină o foamete după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, nu diavolul a adus-o, ci a trimis-o Dumnezeu.

Să mergem înapoi în Apocalipsa 6:

„Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: „Vino și vezi!” M-am uitat și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce stătea pe el avea în mână o cumpănă.

Și, în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un leu! Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!”

Așadar, aici ni se spune că urma să fie o foamete duhovnicească, fiindcă în mâna celui ce călărea calul negru era o cumpănă cu care măsura grâul și orzul, dar în versetul 6 ni se spune că Ioan a auzit un Glas care vorbea din mijlocul celor patru făpturi vii. Aceasta era lucrarea diavolului; el avea cumpăna în mână și măsura o măsură de grâu pentru un leu și trei măsuri de orz pentru un leu, dar Glasul din mijlocul celor patru făpturi vii i-a spus: „Tu poți măsura grâul pentru un leu și orzul pentru un leu, dar să nu te atingi de untdelemn și de vin!”

Fratele Branham a spus în Peceți că Cel care a spus aceasta era Mielul. Și atunci cine deține controlul în toată foametea aceasta? Cine a deținut controlul în epoca întunecoasă? Cine a deținut controlul asupra calului negru? Ce ne spune descoperirea din această Pecete? Ea ne spune că Dumnezeu are totul sub control, că totul funcționează conform planului Său, că El nu a scăpat nimic din mâna Sa, ci totul se desfășoară exact la timp.

În viața unui credincios nu se întâmplă absolut nimic, fără să treacă mai întâi pe la biroul lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care i-a propus diavolului să-l ispitească pe Iov, și tot El a stabilit limitele ispitei, așa că Satan nu a putut face nimic fără permisiunea Sa. Aceasta ne-a fost descoperit în Peceți.

Cine controla Epoca Întunecoasă? Cine controla măsura în care biserica catolică putea să lovească Cuvântul? Mielul. El este Cel care a spus: „O măsură de grâu pentru un leu! Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!”

Untdelemnul și vinul nu erau de vânzare, fiindcă ele sunt date fără plată. Deci, nimeni nu poate pune un preț pe ele. Vedeți ce descoperire mare se află în Pecetea a treia? Ea ne spune că Mielul deține controlul.

Noi ne supărăm din pricina celor ce ni se întâmplă în viață, din cauza lipsurilor, a faptului că oamenii se comportă urât cu noi, dar nu uitați că Holocaustul a fost mâna duioasă a lui IahveH. Da, mâna duioasă a lui IahveH a îngăduit Holocaustul pentru ca evreii să poată primi răscumpărare, ca să poată fi duși înapoi în patria lor, fiindcă acolo îi vor primi pe cei doi martori ca să fie duși înapoi la răscumpărare.

Voi nu puteți spune: „Oh, diavolul...”, deoarece diavolul a fost numai instrumentul folosit de Dumnezeu, exact cum s-a întâmplat cu Nebucadnețar, care a fost trimis de El ca să distrugă Templul din Ierusalim. Astfel, El l-a numit: „*Nebucadnețar, slujitorul Meu!*” Vedeți? Nebucadnețar nu a fost slujitorul lui Satan, ci al lui Dumnezeu.

Ați trecut vreodată printr-un Holocaust în viața voastră? Dacă da, aceasta s-a întâmplat pentru că El a avut milă de voi; pentru că în felul acesta vă conduce în Patria voastră, vă conduce la Cuvânt.

Fratele Branham a spus: „Eu am avut toată viața această tensiune. Este ceva groaznic, fiindcă îmi provoacă reapariția durerilor de stomac.” El a avut această problemă încă din copilărie și a vorbit despre ea în predica: „Pe aripile unui porumbel alb”, unde spune:

„Eu am crezut că această tensiune a fost ceva rău, dar am ajuns să realizez că a fost un lucru bun, fiindcă m-a condus la Hristos.” Apoi, s-a întrebat unde ar fi ajuns fără această tensiune?

Dacă ați fost puși deoparte, dacă nu ați fost tratați corect, dacă oamenii au mințit în legătură cu voi, dacă v-ați pierdut slujba, Dumnezeu a făcut aceasta ca să vă aducă aici, în Cuvântul Lui. Înțelegeți? Voi sunteți aici, în Cuvântul lui Dumnezeu, prin mâna Sa duiosă care v-a condus în acest loc. Ce s-ar fi întâmplat dacă totul ar fi fost ușor, dacă nu ați fi avut încercări, dacă nu ați fi intrat într-o stare de disperare pentru că aveți nevoie de Dumnezeu? Unde ați fi fost acum?

Întotdeauna noi ne gândim: „Dacă viața ar fi ușoară și totul ar merge bine, L-aș sluji cu toată inima pe Dumnezeu!” Nu, nu ați face aceasta!

În Proverbe 30.8-9, scrie:

*„...nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție,
dă-mi pâinea care-mi trebuie.*

Ca nu cumva, în belșug, să mă lepăd de Tine și să zic: „Cine este Domnul?” Sau ca nu cumva, în sărăcie, să fur și să iau în deșert Numele Dumnezeului meu.”

Doamne, ține-ne undeva la mijloc pentru că bogățiile nu ne vor face bine, iar ceea ce avem este exact ceea ce ne trebuie.

Lucrurile din viață cu privire la care ne întrebăm: „De ce s-a întâmplat aceasta? De ce am pierdut acest membru al familiei? De ce nu am putut preveni aceasta?”, au fost necesare ca să fim aici, iar dacă vă place unde sunteți, mulțumiți-l lui Dumnezeu pentru încercările prin care treceți.

Va veni un timp în care cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi treziți la ceea ce a făcut Dumnezeu, iar Trâmbițele le vor descoperi ceea ce ne-au descoperit Pecețile nouă. Ce ne-au descoperit Pecețile? Pecețile ne-au descoperit Planul răscumpărării, ce a făcut Dumnezeu de-a lungul epocilor bisericilor ca să ne aducă aici, ca să ni Se descopere, iar Trâmbițele vor fi cei doi proroci din Apocalipsa 11 și le vor spune evreilor ce s-a întâmplat de-a lungul timpului ca să fie readuși în patria lor, la sărbătoarea Ispășirii, la Mesia, iar ei vor privi înapoi și vor spune: „Mulțumim lui Dumnezeu!”

Există un timp în care vom privi înapoi în viața noastră și-l vom mulțumi lui Dumnezeu:

„Doamne Îți mulțumesc, pentru că atunci când mergeam în direcția greșită, Tu m-ai readus înapoi chiar dacă uneori ai fost nevoit să mă lovești. Tu știi ce este mai

bine pentru mine, știi de ce am nevoie și Îți mulțumesc pentru că în viața mea nu a fost nici un timp în care să nu fi fost un fiu răscumpărat de Tine.” De ce? Pentru că această Carte a fost pecetluită înainte de întemeierea lumii. Niciodată nu a existat vreo întrebare cu privire la faptul că am fost răscumpărați sau nu, pentru că noi am fost întotdeauna fiii răscumpărați ai lui Dumnezeu, doar că a trebuit să ajungem la descoperirea acestui lucru, într-un anumit timp, când sămânța din noi a trebuit trezită la viață. Dar acea sămânța era deja acolo înainte ca această Carte să fie scrisă. Desigur, nu era în cortul vostru de carne, ci era în Dumnezeu, și a ieșit afară, fiind rânduită să fie pusă în cortul vostru pământesc, dar ea a fost deja răscumpărată și este ca și cum n-ar fi fost pierdută niciodată.

Acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus că atunci când ne întoarcem la acest Cuvânt curat și neatins, El ne aduce înapoi la starea noastră originală, ca și cum nu am fi păcătuit niciodată. Înălbitorul, care este Sângele, cade peste noi și trimite păcatul înapoi la întemeietorul lui, la Satan, care va fi judecat pentru tot păcatul lumii. Astfel, el va fi judecat pentru păcatul meu, nu eu. Prin mărturisirea Sângelui și prin credința în Cuvânt, prin primirea Cuvântului pentru ziua în care trăiesc, El ia păcatul meu și-l trimite înapoi la întemeietorul lui, care este însuși Lucifer. Astfel, vina nu va mai fi asupra mea, ci va fi asupra lui, pentru că eu, eul din interior, sămânța lui Dumnezeu înviată la Viață, a fost în Dumnezeu încă înainte de întemeierea lumii, iar prin faptul că am primit Cuvântul curat al lui Dumnezeu, aceasta mă pune înapoi în starea mea de la început, în sufletul meu, care este sută la sută fără păcat.

Vedeți ce înseamnă Pecețile pentru noi, prieteni? Ele ne arată că noi trebuie să recunoaștem cine suntem, care este poziția noastră și că dacă putem îndepărta teama de păcat, el își pierde puterea asupra noastră. Dar dacă ne temem tot timpul că vom cădea, că nu vom fi mântuiți, că nu vom ajunge la Răpire, atunci mintea noastră va fi legată cu aceste temeri și vom cădea exact în capcana de care ne temem. Diavolul vine și ne cuprinde mintea cu frică și temeri: „Nu voi reuși! Dacă nu sunt în poziția corectă?”

Dacă vom ajunge sau nu în răpire a fost rânduit mai dinainte, prieteni. Nu faptul că facem sau nu facem ceva ne va duce în răpire, ci El ne va chema în răpire pentru că suntem un atribut al lui Dumnezeu și am fost în El înainte de întemeierea lumii.

Așadar, dați-i totul înapoi Satanei și mergeți mai departe ca un fiu răscumpărat al lui Dumnezeu și sfințit prin Sânge. Uitați de: „Am făcut sau nu am făcut...”, ci

puneți-vă nădejdea în lucrurile de sus, și atunci toate celelalte lucruri vor cădea jos.

Fratele Branham a spus că acest Înălbitor, care este Sângele lui Isus Hristos, va lua păcatele și le va duce departe de credincios, înapoi la sursa lui originală, la cel care i-a înșelat pe îngerii în cer, până când nu mai avem cunoștința păcatului.

Trupul în care trăim și care a păcătuit mult este controlat de un duh uman, dar sămânța dinăuntru, care a fost trezită la viață prin nașterea dintâi, nu a păcătuit niciodată. Vedeți? Trupul acesta a păcătuit, dar când este înviată sămânța care este înăuntru nostru, ea trebuie să controleze trupul nostru. Nu duhul nostru uman, mintea noastră umană, ci Viața care este înăuntru și este trezită de Duhul Sfânt, Viața Duhului Sfânt ar trebui să controleze trupul.

Cum pot face eu posibil acest lucru? Luând mai mult din Cuvânt.

În predica „Hrana duhovnicească la timpul potrivit”, din anul 1965, fratele Branham spune:

„Vom preumbri aceasta cu seceta duhovnicească de astăzi. Noi știm cu toții, suntem conștienți că vorbind din punct de vedere duhovnicesc, astăzi este o mare secetă în țară. Profeții au anunțat că ea va avea loc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos. Ei au spus: „În țară va fi o mare foamete, dar nu de pâine, ci după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu.” Această zi este astăzi: „foametea după auzirea Cuvântului adevărat al lui Dumnezeu.” Seceta naturală o preumbrește pe cea duhovnicească.”

Acum să mergem în Pecetea a treia:

„Mulțumesc, Doamne. O, vai, sunt atât de bucuros! Da, domnule. A fost harul Său; aceasta este tot. Este miezul nopții. Acum înțelegeți? Aici, el cerea un preț pentru viața naturală. Aceasta înseamnă acel orz. Nu a fost spiritual. Vedeți? Este pâine de orz și pâine de grâu. El cerea un preț pentru viața pe care el o dădea oamenilor lui. Astfel, aduna bogăția lumii la el, în biserică, și călărește încă acel cal. Oh, cu siguranță, el călărește încă.”

Așa cum am citit, calul negru din Pecetea a treia cerea un preț pentru grâu și pentru orz, pentru viața firească pe care o oferea, iar fratele Branham a spus că aceasta făcea biserica catolică: vindea slujbe pentru purgatoriu, obiecte și alte

lucruri, adunând astfel bogăția lumii. El a spus că nici o țară catolică nu se poate susține singură pentru că biserica catolică a intrat acolo și a luat toate resursele pentru ea. Ce face călărețul acesta? Adună bogăția lumii. De ce? Ca să-și aducă înapoi împărăția lui. Vedeți? El mai adună încă toată bogăția lumii. Cum? Prin faptul că vinde hrană firească, lucruri naturale, nu duhovnicești. Vedeți, noi trebuie să plătim pentru lucrurile firești, dar cele duhovnicești vin fără plată. Amin!

„El a început să-l călărească în timpul epocii întunecoase. Aceasta înseamnă calul negru: epoca întunecoasă, un timp de miez de noapte pentru credincioșii adevărați care mai rămăseseră.”

În continuare, aș vrea să pătrundem aici și să vedem acest călăreț de pe calul negru pentru noi, deoarece călărețul de pe calul negru este foamete duhovnicească și epoca întunecoasă.

Dacă-i urmărim ascensiunea, el a intrat ca o mică deviere, ca un mic compromis, ca ceva ce părea bun, dar nu este, iar după ce a intrat înăuntru, chiar noi am luat o cunună și i-am pus-o pe cap. De fapt, biserica de la început a fost cea care l-a încununat pe acest antihrist. Noi l-am încununat, dar după ce am făcut aceasta, el a luat o sabie, iar noi am început să luptăm împotriva compromisului făcut, am început un război. Aceasta ne-a luat chiar și pacea interioară pentru că am început să ducem o luptă înăuntru nostru. Uneori, bătălia nu este înafara noastră, ci este înăuntru nostru, așa că începem să raționăm în mintea noastră și oprim micuțul susur blând care ne aduce aminte ce ne-a spus profetul.

Astfel, suntem într-un război înăuntru nostru, iar aceasta ne ia pacea, deoarece nu putem avea pace dacă trăim în compromis. Vedeți? Așa cum am văzut, el avansează treptat: mai întâi, amăgește și este încununat, apoi ia pacea și ajunge pe calul negru aducând foametea duhovnicească. Fiecare denominațiune falsă și fiecare doctrină a urmat aceeași cale. Este același tipar: a pornit prin amăgire, a ajuns la război, a luat pacea, a rupt frăția bisericii făcând să se întâmple multe lucruri care nu aveau ce să caute niciodată în biserica lui Dumnezeu, apoi, s-a ajuns la foamete duhovnicească, încât oamenii nici măcar nu au mai avut o viață duhovnicească, trăind în pustiu, trăind cu o scânteie dintr-o epocă anterioară, fără Mană proaspătă, fără o viață proaspătă, ci având o învățătură falsă, continuând să vândă o pâine firească.

Dar El a spus: „Nu vătăma untdelemnul și vinul.”

Așadar, scopul calului negru este să ne ducă la foamete duhovnicească pentru că foametea va aduce moarte. Amintiți-vă că scopul antihristului nu este să stea pe primii trei cai, ci el vrea să ajungă pe calul gălbui. Acesta a fost scopul lui când a început, dar Dumnezeu are o făptură care să-l combată.

În Pecetea a cincea, fratele Branham spune:

„Făptura a treia care a ieșit de la diavolul a fost acest cal negru. Vedeți? Iar a treia făptură, a treia putere care a ieșit de la Dumnezeu pentru a-l înfrunța, pentru a birui puterea calului negru, a fost un om deștept și înțelept, un om care avea înțelepciunea lui Dumnezeu.”

Aș vrea să fim foarte atenți ca să înțelegem bine.

Noi am văzut în epocile bisericilor această ungere a omului, care a fost ridicată pentru a înfrunța calul negru al epocii întunecoase; am văzut-o prin inspirația care a venit peste Luther, Wesley și alți bărbați care au făcut parte din trezirea reformei. Ei au început să înțeleagă Cuvântul, L-au tradus în limbile lor, Îl citeau și au primit descoperirea Lui, dar trebuie să înțelegem că această înțelepciune a fost de la Dumnezeu, nu a fost înțelepciunea omului.

Dumnezeu a simbolizat aceasta printr-un om, pentru că dacă privim la făpturi pe măsură ce am mers mai departe, fiecare făptură a avut o caracteristică, iar El a pus accentul pe acea caracteristică. Caracteristica Leului este aceea de a fi nobil, un împărat, tare, puternic capabil să-i devoreze pe vrăjmașii săi. Aceasta este ceea ce va face Cuvântul curat.

Apoi, a ridicat făptura cu chip de vițel și a arătat că atunci avea un animal de jertfă, care poate purta poveri, care se poate pleca sub greutatea unei poveri, care se poate sacrifica pentru Cuvânt.

A urmat făptura cu chip de om pentru că omul este superior leului și vițelului prin intelectul său, prin înțelepciunea sa. Dar aceasta nu este înțelepciunea unui om, ci este înțelepciunea lui Dumnezeu.

Fiți atenți: Dumnezeu nu ne-a spus: „Mergeți la înțelegerea intelectuală”, ci preumbrea, arăta că puterea omului stă în capacitatea sa intelectuală.

Frater Branham ne-a spus următoarele când a vorbit despre făptura cu chip de om:

„Următoarea faptură care a pornit să-l combată, a fost făptura cu chip de om: deștept, educat, abil, uns cu Duhul acelei zile. Ați observat aceasta? El a plecat să-l înfrunte având ungerea înțelepciunii lui Dumnezeu.”

Vedeți, el a știut cum să ia Cuvântul pentru a birui calul negru. A știut cum să predice împotriva pâinii, a orzului, a știut cum să ia untdelemnul și vinul și cum să-l prezinte pentru a-i elibera pe oameni de foametea duhovnicească.

În Pecetea a cincea scrie:

„Observați! Făptura care a venit să-l înfrunte a fost omul, iar noi știm că această faptură cu chip de om este puternică prin intelectul său.”

În Pecetea a treia scrie:

„Untdelemnul simbolizează Duhul, iar vinul simbolizează imboldul, bucuria descoperirii. Fraților, îmi place să merg pretutindeni. Mă mir că nu am trezit tot cartierul când a venit Domnul și mi-a descoperit aceasta. Imboldul descoperirii... Vedeți?”

Amintiți-vă că Mielul este Cel care a spus: *„O măsură de grâu pentru un leu! Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!”*

Cu alte cuvinte, El spunea: *„Da, îți este îngăduit să faci aceasta, dar să nu te atingi de untdelemn și de vin.”* Dar ce este untdelemnul și vinul? Ceea ce avea să ungă omul.

„În Biblie, untdelemnul și vinul sunt întotdeauna împreună. Am luat Concordanța și am căutat în ea, și există o legătură între ele: untdelemnul și vinul sunt întotdeauna împreună. Înțelegeți? Când adevărul unui Cuvânt al lui Dumnezeu este descoperit pe deplin sfinților Săi care sunt umpluți cu untdelemn, ei devin bucuroși, pentru că vinul este un stimul, un imbold.”

Să citim încă o dată: *„Când este descoperit adevărul unui Cuvânt al lui Dumnezeu”,* cum ar fi: deschiderea Pecetilor, glasul îngerului al șaptelea, Maleahi 4, Apocalipsa 10.8-11, noi devenim bucuroși.

„Vinul este un stimul, o bucurie. Glorie! Eu simt aceasta chiar acum: imboldul bucuriei care mă face să strig. Când se întâmplă aceasta, are asupra lor același efect pe care-l are vinul asupra omului firesc. Vedeți, atunci când este dată

descoperirea despre un adevăr al lui Dumnezeu, iar credinciosul adevărat este umplut cu untdelemn, la auzirea descoperirii imboldul este atât de mare încât îl determină să se comporte anormal.”

Acesta este punctul în care au căzut penticostalii: ei au pus totul pe reacția dată de imbold, de stimul.

Vedeți? Imboldul dat de vin cauzează bucurie: strigăte, dorința de a juca, de a-L slăvi pe Domnul în continuu, dar problema este că ei au crezut că acesta este lucrul cel mai important și au lăsat deoparte ceea ce le-a adus imboldul, adică descoperirea Cuvântului. Deci, ei au lăsat deoparte descoperirea Cuvântului și au continuat să țină imboldul. Dar cu ce erau îmbătați ei? Cu emoții. Acesta este motivul pentru care noi nu trebuie să fabricăm nimic, nu trebuie să alergăm încoace și încolo în timpul serviciului sau să strigăm pentru a simți că am primit ceva de la Dumnezeu. Vedeți? Când o biserică se află sub călăuzirea Cuvântului și ei văd o descoperire care vine de la Dumnezeu, strigă: „Aleluia! Slavă lui Dumnezeu!” Ce este aceasta? Bucuria descoperirii.

Aceasta este ceea ce a provocat revărsarea Duhului pe strada Azusa: bucuria descoperirii. De ce? Ei au văzut în Cuvânt, făgăduința darurilor care trebuiau să se întoarcă în biserică, iar aceasta le-a dat un imbold, i-a stimulat. Dar ce s-a întâmplat după aceea? Când a fost vorba de un alt Cuvânt făgăduit, tot ce au vrut ei a fost acel stimul, dar fără vin. Un stimul fabricat.

Dar noi devenim atât de bucuroși din pricina Cuvântului făgăduit pentru ziua de astăzi, fiindcă, prin Mesajul adus de profet ne vedem răscumpărarea, ne vedem poziția pe care o avem încă înainte de întemeierea lumii și că nu putem fi pierduți; aceasta ne produce o bucurie atât de mare încât dorim să ne luăm zborul. Atunci avem tendința să ridicăm mâinile și să spunem: „Amin!” De ce? Pentru că noi nu avem o bucurie fără vin, ci vinul este cel care ne aduce această bucurie, este Cuvântul descoperit. Aleluia!

Așadar, făptura cu chip de om are:

- untdelemnul, adică Duhul Sfânt;
- vinul, adică bucuria descoperirii și
- înțelegerea duhovnicească prin descoperire.

Vedeți? Daniel a spus că cei răi nu vor înțelege. Părerea că „Noi nu trebuie să înțelegem!” este oarecum adevărată pentru că noi nu trebuie să înțelegem cu intelectul, ci trebuie să credem. Dar cum putem crede ceva ce nu vedem? Voi trebuie să vedeți ca să puteți crede, adică trebuie să primiți personal descoperirea Cuvântului, sub ungherea untdelemnului care vă aduce bucuria descoperirii.

Așadar, noi nu putem spune: „Nu trebuie să înțelegem, ci doar să credem!”, pentru că trebuie să o vedem, trebuie să avem ceva. Fratele Branham nu a spus: „Credeti pur și simplu!”, ci ne-a adus multă învățătură. El ne-a spus să credem, ne-a spus că nu trebuie să încercăm să descifrăm singuri ceva, adică să ne întrebăm: „Cum funcționează aceasta, pentru că nu am toate detaliile?”, ci de îndată ce Domnul ne arată ceva, putem crede fiindcă vedem că este adevărat și avem un martor în inimă.

Noi nu trebuie să avem o înțelegere intelectuală, dar credința noastră trebuie să se bazeze pe ceva; ea trebuie să se bazeze pe Cuvântul lui Dumnezeu. Vedeți? Dumnezeu vrea ca noi să înțelegem, dar El vrea să înțelegem cu înțelepciunea Sa, nu cu intelectul nostru; El vrea să avem înțelepciunea și înțelegerea care vine prin descoperire.

Daniel a spus: „Cei răi nu vor înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege.” O, Doamne, dă-ne bucuria descoperirii prin Cuvântul Tău! Amin!

Să citim din Pecetea a treia:

„Mai am ceva ce aș vrea să vedeți. Nu una dintre cele patru făpturi vii a spus: „Să nu vătămi untdelemnul și vinul!” Ați observat aceasta? Cele patru făpturi vii au vorbit, dar fiți atenți! Lăsați-mă să mai citesc puțin: „O măsură de grâu pentru un leu! Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vătămi untdelemnul și vinul!”

Fiți atenți aici! „Și, în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas...” Cine era acesta? Mielul. Amin. Nu cele patru făpturi vii au spus aceasta, ci Mielul. De ce? Pentru că El urma să-i ia pe ai Săi, pe cei care-l aparțineau Lui. Vedeți? El i-a răscumpărat. Amin. El a spus: „Să nu vătămați untdelemnul!”

Nu, domnilor, nu cele patru făpturi vii au spus aceasta, ci Mielul. El a poruncit aceasta.

Mielul însuși a spus aceasta. Când cele patru făpturi au zis: „Vino și vezi!”, iar el a

mers și a văzut aceasta, Mielul a spus: „O măsură de grâu pentru un leu!...”

Vedeți? Mielul a strigat chiar dintre ele: „Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!”

Vedeți, untdelemnul și vinul sunt esențiale pentru a-l birui pe călărețul de pe calul negru. Ce ne-a trezit pe noi din foametea duhovnicească? Ce ne-a scos din epoca întunecoasă? Noi am venit în lume prin păcat, sub un nor întunecos, neînțelegând nimic, dar a venit un timp în care am fost treziți și luminați. Cine a făcut aceasta? Untdelemnul și vinul. Acesta este motivul pentru care El a spus: *„Să nu vatămi untdelemnul și vinul!”* Ele sunt singurele care pot frânge puterea calului negru

De aceea, când găsiți pe cineva prins într-o denominațiune, într-o doctrină falsă, nu îi veți face nici un bine dacă vă certați cu el și-i spuneți în ce stare rea se află, ci tot ce trebuie să faceți este să-i dați puțin vin. Dați-i puțin din descoperirea pe care v-a dat-o Dumnezeu vouă, împărtășiți-i ceva din ceea ce vă stimulează pe voi și vedeți dacă poate avea și el același stimul. Nu-i spuneți cât este de rău sistemul în care se află și nu încercați să mergeți înapoi ca să-i arătați unde au căzut, pentru că nu de aceasta are nevoie, ci are nevoie de un imbold, are nevoie de untdelemn și de vin. Dați-i puțin din acel vin și veți vedea dacă este însetat sau nu, pentru că dacă Dumnezeu îi dă untdelemn și vin, el va ieși din sistemul calului negru. Nu îi va face nici un bine dacă intrați cu el în dezbateri intelectuale, pentru că singurul lucru care va scoate un suflet din foametea duhovnicească este descoperirea orei: untdelemnul și vinul. Deci, dacă vreți să treziți pe cineva din foametea duhovnicească, dați-i vin, pentru că singurul care poate scoate pe cineva din epoca întunecoasă, din foamete, este Cuvântul. Nimeni nu poate ieși altfel; nimeni nu poate ieși singur, ci este nevoie de o descoperire din ceruri.

Să mai citim puțin din Pecetea a treia:

„Noi am aflat că El a măsurat un preț pentru acestea. Așa este. Grâul le susținea viața firească, din el trăiau firește, dar untdelemnul și vinul simbolizează Duhul, viața duhovnicească. Să nu te atingi de aceasta, las-o în pace!”

Noi am mai vorbit despre aceasta, dar vreau să vă arăt că acest călăreț de pe calul negru este mulțumit pe deplin dacă voi mergeți în pas cu emoțiile religioase ale unei biserici. De fapt, îi place să vă vadă că mergeți în pas cu emoțiile religioase ale unei biserici: *„Vin la biserică, plătesc zeciuiala, sunt un bun creștin!”*, dar nu aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu!

Mielul a spus: „Tu poți măsura grâul și orzul, partea firească, adică poți merge prin partea firească a bisericii; este o parte firească a bisericii, iar tu te poți atinge de aceasta, pentru că nu de ea am nevoie, ci de untdelemn și de vin!” Voi trebuie să parcurgeți partea firească, adică să veniți la biserică, nu este nimic în neregulă cu aceasta, dar dacă aceasta este tot ce faceți, nu aveți Viață. Înțelegeți?

Domnul vrea ca noi să avem o viață duhovnicească plină de untdelemn și de bucuria care vine de la vin. Voi puteți veni la biserică în fiecare zi, este bine s-o faceți, dar dacă acolo nu este o viață duhovnicească, este degeaba. Voi trebuie să primiți o ungere de la Cuvânt, o inspirație care vine de la Mesajul orei și trezește înăuntrul vostru ceva care aduce un stimul, prin descoperire. Numai așa vine Viața acolo. Voi trebuie să vă îmbătați puțin, să nu mai fiți adormiți, trăind pe ape stătătoare și ducând o viață flămândă și întunecată. Duhovnicește, nu aveți destulă credință încât să vă rugați pentru familia voastră ca să fie vindecată și nu aveți o credință duhovnicească pentru a sta pe Cuvânt, ci aveți o viață uscată, anemică și sunteți flămânzi duhovnicește, deși stați în biserică. Vreți ca alți frați să se roage pentru voi, dar Dumnezeu vrea să aveți voi înșivă o viață duhovnicească; El vrea să aveți untdelemnul și vinul, descoperirea proaspătă care să străbată lăuntru vostru. El vrea să vă îmbătați puțin cu această descoperire, pentru ca ea să vă stimuleze la fapte și să vă determine să vă ridicați și să strigați puțin, să spuneți: „Amin!”, să bateți din palme sau să ieșiți pe stradă ca să împărtășiți ceea ce aveți cu alți oameni.

Să nu aveți o formă de religie moartă, ci o Viață a Duhului, îmbătată de vinul descoperirii. Aceasta este ceea ce dorim noi, prieteni.

Vă mai amintiți cât de bucuroși ați fost când ați venit la Mesaj? Eram atât de bucuroși și le spuneam tuturor: „O, ce minunat! Nu am mai auzit niciodată așa ceva!” Nu intrați în paralizia provocată de calul roșu, pentru că după aceea veți ajunge la foametea duhovnicească, ci întoarceți-vă la dragostea dintâi spunând: „Doamne, mă voi cufunda în Cuvântul Tău și Te rog să-mi dai stimulul vinului celui nou.”

În Pecetea a patra citim:

„Puterea descoperirii aduce pentru credincios un stimul, pentru că puterea vinului, a vinului natural este aceea de a stimula. Vedeți? Este aceea de a da un imbold unei persoane care este prăbușită.

Înseamnă că există o putere a descoperirii Cuvântului care-i dă credinciosului imboldul bucuriei, imboldul mulțumirii, bucuria faptului că este legitimat, dovedit. În Scriptură este numit vinul cel nou, iar noi spunem întotdeauna: „Aceștia sunt beți de vinul cel nou!” sau de vinul duhovnicesc. Cred că cea mai potrivită denumire ar fi „vinul duhovnicesc”.

Așa cum vinul natural se descoperă în puterea unui imbold, la fel se întâmplă și cu vinul cel nou care descoperă Cuvântul lui Dumnezeu care este Duh. Cuvântul în Sine este Duh.”

Aceasta este ceea ce aduce Viața. Vedeți?

„Cuvântul în Sine este Duh, este Duh sub formă de Cuvânt. Apoi, când este înviat sau adus la Viață, Duhul Cuvântului trece la fapte și acționează.”

Cel care lucrează în viața voastră este Duhul Cuvântului, nu sunteți voi. Astfel, când primiți Cuvântul, Duhul care Se află în acest Cuvânt începe să lucreze și să acționeze, așa că tot ce trebuie să facem noi este să ne supunem Cuvântului. Noi nu putem neglija Cuvântul, Mesajul, aceste lucruri, și apoi să ne așteptăm să biruim, pentru că avem nevoie de untdelemn și de vin.

„Voi începeți să aduceți Cuvântul, iar Acesta aduce Viața, aduce stimulul, bucuria vinului celui nou. Înțelegeți? Aceasta s-a întâmplat la Rusalii când a fost legitimat Cuvântul.”

Ceea ce am observat cu privire la cei care merg prin baruri și cărora le place vinul, este că nu trebuie să fie rugați să meargă acolo. De ce? Lor le place efectul vinului și fie că este miercuri, vineri sau sâmbătă, ei sunt acolo.

Așa sunt și cei cărora le place efectul dat de descoperire. Ei nu trebuie rugați să vină la biserică, fiindcă vor fi aici; nu trebuie rugați să citească o predică, fiindcă le place să bea din vinul descoperirii; lor le place efectul provocat de acesta și continuă să bea.

Vedeți? Un bețiv nu trebuie rugat niciodată să bea.

După ce au ieșit din camera de sus, apostolii nu au mai trebuit adunați la o altă întâlnire. Ei au gustat stimulul dat de descoperire, în camera de sus, și au ieșit afară asemenea celor care se îmbată cu vin nou. Ce era aceasta? Oamenii au spus că sunt beți și au râs de ei, dar Petru a luat cuvântul și a spus: *„Aceștia nu sunt*

beți cum credeți voi, ci aceasta este împlinirea Scripturilor.”

Ce-i determina să se poarte așa? Împlinirea Scripturilor. Astfel, Petru s-a ridicat în picioare și a început să le frângă Cuvântul, iar fratele Branham a întrebat: „*Ce i-a determinat să fie atât de entuziasmați?*” Faptul că au văzut Cuvântul venind la împlinire în viața lor. Aceasta i-a stimulat să danseze, să strige și să fugă în stradă vorbind în limbi. Ei erau stimulați de o descoperire care se împlinea chiar atunci; au văzut profeția lui Ioel și despre ce vorbea David, de aceea Petru s-a ridicat și a spus:

„Aceasta este ceea ce a spus Ioel, este ce a spus David.” Ei au văzut că acea profeție se împlinea atunci și de aceea au ieșit afară și au început să vorbească, fiind stimulați de descoperire.

Descoperirea Cuvântului de acum, ar trebui să ne dea și nouă un stimul, ar trebui să ne entuziasmeze pentru că se întâmplă acum.

Să citim din Luca 15.11-24:

„El a mai zis: „Un om avea doi fii.

Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine.” Și tatăl le-a împărțit averea.

Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea ducând o viață destrăbălată.

După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă.”

Vedeți, băiatul acesta a plecat din casa tatălui său și s-a trezit în Pecetea a treia.

„Atunci s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii.

Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le dădea nimeni.”

Vedeți, acest tânăr care a plecat din casa tatălui său într-o țară îndepărtată, s-a trezit în Pecetea a treia, într-o foamete, și a ajuns atât de rău încât ar fi mâncat și din mâncarea porcilor.

Prieteni, când vă îndepărtați de Dumnezeu, și ajungeți într-o stare duhovnicească atât de rea încât sunteți în stare să mâncați din mâncarea porcilor, adică lucruri firești: filme și altele, este vremea să vă treziți!

Tânărul acesta a ajuns într-o astfel de foamete duhovnicească încât era pe punctul să mănânce lături. De ce? Pentru că nu se hrănea cu nimic care să-i susțină viața. El nu avea cu ce să se hrănească, iar singurul lucru pe care-l putea obține pentru o mică stimulare era mâncarea porcilor.

Prieteni, când trebuie să recurgem la mâncarea porcilor pentru un stimul, avem o problemă gravă. Dacă cea care vă întreține viața și vă oferă un stimul, este mâncarea porcilor, atunci sunteți într-o foamete duhovnicească.

„Și-a venit în fire și a zis: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici!”

Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: „Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta

și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.”

Vedeți, *„Când și-a venit în fire”*, adică atunci când a primit o descoperire: „Nu acesta sunt eu! Nu pentru aceasta sunt aici!” Înțelegeți? Veniți-vă în fire dacă sunteți în Pecetea a treia! Nu vă hrăniți din lucrurile lumii, nu mâncați din mâncarea porcilor, ci întoarceți-vă în Casa Domnului! Întoarceți-vă acolo unde mâncarea este bună, acolo unde este Sursa curată!

Tânărul a spus: *„Mă voi întoarce în Casa Tatălui Meu”*, dar s-a întors smerit, frânt și umilit și a spus: *„...nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.”*

El nu s-a întors mândru ca și cum ar fi cucerit lumea, ci s-a întors recunoscând de ce avea nevoie.

„Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.

Fiul i-a zis: „Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.”

Dar tatăl a zis robilor săi: „Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțați-l în picioare.”

Ce a făcut tatăl? L-a adus la înfiere. I-a dat o haină și i-a pus un inel pe deget, adică l-a adus la botezul Duhului Sfânt, la înfiere.

„Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne înveselim;

căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.” Și au început să se veselească.”

Prieteni, aceasta este povestea noastră. Acest fiu a fost dintotdeauna un fiu, dar s-a pierdut. Când se afla într-o țară îndepărtată, el era un fiu; când a ajuns atât de jos încât era gata să mănânce din mâncarea porcilor, era tot un fiu; când și-a venit în fire, era tot un fiu. Apoi s-a pocăit și s-a întors în casa tatălui său. Ce era aceasta? Ungerea omului. Când și-a venit în fire, aceasta era ungera omului care l-a adus la botezul Duhului Sfânt, la înfiere.

Să ne venim în fire chiar acum și să spunem: „Nu trebuie să trăiesc așa, pentru că sunt din Casa Tatălui meu!”

Samson a ajuns în starea în care a început să facă compromis, pentru că a trecut și el prin Peceți.

El a văzut o femeie care nu era din Israel și a dorit s-o ia de soție, deși exista o poruncă prin care israeliții trebuiau să-și ia soții numai din Israel. Probabil că el a raționat cu privire la lucrul acesta și a spus: „Moise a făcut aceasta și a fost în ordine. Iosif a făcut aceasta și nu a fost nici o problemă, iar dacă s-a întâmplat și înainte și nu a fost nici o problemă, este în ordine și cu mine.”

El nu a înțeles Cuvântul lui Dumnezeu care ne arată că Moise și Iosif erau preumbriri ale lui Hristos care avea să-și ia o Mireasă dintre neamuri. Astfel, el nu a privit la Cuvânt, ci a raționat, a privit la ceea ce au făcut alții și a spus: „Păi, și alții au făcut aceasta!”, dar prin aceasta a făcut compromis, iar compromisul l-a dus la distrugere.

În loc să-și ia o soție din fiicele poporului său, a preferat să-și ia o soție dintre fiicele filistenilor. Astfel, a intrat în conflict, iar următorul lucru care s-a întâmplat, a fost că a intrat sub ungera calului roșu. Dumnezeu îl folosea, făcea parte din planul Său, iar Samson a intrat într-un război total.

Apoi, păcatul a început să înainteze. El s-a apropiat de femeia aceea, Dalila, care a dorit să știe secretul puterii lui, iar secretul puterii lui era un legământ cu Dumnezeu: șapte șuvițe de păr ca legământ de nazireu, un legământ cu șapte Peceți.

Așa s-a întâmplat și cu biserica de la început: ea a ieșit afară sub un legământ cu Dumnezeu, pe care l-a pierdut însă, atunci când a început să facă compromis de-a lungul epocilor bisericilor.

Ea s-a apropiat de el și a încercat să-l ispitească: „Spune-mi care este secretul tău?”, iar căderea lui s-a petrecut în patru stadii.

Prima dată, Samson a spus: *„Dacă mă vei lega cu funii noi, voi fi ca oricare om.”* L-au legat, dar el a rupt acele legături. El a trecut prin toate cele patru stadii: ou, larvă, nimfă și lăcustă.

Întotdeauna este la fel, în toată Biblia avem patru stadii ale distrugerii.

Astfel, în cele din urmă, el a spus: *„Dacă-mi tăiați părul, voi rămâne fără putere.”* Ei i-au tăiat părul, iar el a devenit la fel de slab ca oricare alt om, așa că filistenii l-au prins și i-au scos ochii.

Să mergem să citim aceasta în Judecători 16.19-22:

„Ea l-a adormit pe genunchii ei. Și, chemând un om, a ras cele șapte șuvițe de pe capul lui Samson, și a început astfel să-l slăbească. El și-a pierdut puterea.

Atunci ea a zis: „Filistenii sunt asupra ta, Samson!” Și el s-a trezit din somn și a zis: „Voi face ca și mai înainte și mă voi scutura.” Nu știa că Domnul Se depărtase de el.

Filistenii l-au apucat și i-au scos ochii; l-au coborât la Gaza și l-au legat cu niște lanțuri de aramă. El învârtea la râșniță în temniță.

Dar părul capului lui a început iarăși să crească, după ce fusese ras.”

Așadar, Samson a trecut prin Peceți și a ajuns să învârtă la râșniță în temniță. Aici, el era în foamete duhovnicească, nu avea ochi, era în epoca întunecoasă. Dar fratele Branham ne-a spus ceva interesant cu privire la timpul când Samson era în epoca întunecoasă.

Să citim din predica: „Încă o dată, Doamne!” din anul 1963:

„Dar Samson s-a rugat și a spus: „Doamne, lasă-mă să mor cu filistenii aceștia!” El eșuase, dar a spus: „Lasă-mă să mor!” Voi trebuie să fiți gata să muriți cu vrăjmașul care a obținut biruință asupra voastră. Trebuie să fiți dispuși să vă predați propriile voastre păreri. Samson a fost dispus să plătească prețul pentru a obține din nou puterea lui Dumnezeu.”

Într-un alt mesaj, nu-mi amintesc care, fratele Branham a spus că lui Samson a început să-i crească o șuviță, iar atunci el a spus: *„Poate există posibilitatea să fiu restaurat!”* Ce era noua șuviță de păr? Legământul care se întorcea. Vedeți? Samson a ajuns să înțeleagă unde a căzut, unde era puterea sa cu adevărat. Până atunci s-a amăgit singur gândindu-se: *„Poate sunt mușchii mei! Poate este strategia mea de luptă! Poate este intelectul meu!”* Dar nu era niciuna dintre acestea, ci era legământul, era dragostea dintâi, dedicarea, iar când a ajuns să fie orb, dintr-o dată s-a întors descoperirea, s-au întors Pecețile.

La sfârșitul epocilor bisericilor, când biserica era căzută și tăiată, s-au întors înapoi Pecețile, iar noi am spus:

„Poate că mai există o posibilitate!”

Fratele Branham a vorbit despre aceasta în mesajul „Doar încă o dată” și a spus: *„Poate că biserica aceea se poate ridica din nou. Poate se întoarce înapoi la locul ei de la început”,* după care a spus că Samson a fost dispus să plătească prețul. Mai înainte, Samson nu a fost dispus să plătească prețul, dar a ajuns într-o stare în care a fost dispus s-o facă. El a spus: *„Poate există o posibilitate ca Dumnezeu să aibă milă și să aducă totul înapoi.”*

Dacă vă regăsiți în foamete duhovnicească, dacă Mesajul nu mai este ceea ce era înainte, dar acea șuviță de păr poate crește din nou, atunci toată puterea Cuvântului se poate întoarce înapoi, toată ungera untdelemnului și a vinului se poate întoarce din nou.

Atunci a existat o posibilitate, dar Samson a trebuit să fie dispus să plătească prețul pentru a obține din nou puterea lui Dumnezeu. Care a fost prețul? El a spus: *„Lasă-mă să mor!”*

Doamne, lasă-mă să mor față de părerile mele și să mă predau din nou

legământului de nazireu, iar acest legământ de nazireu înseamnă pus deoparte pentru El și numai pentru El. Amin!

- Partea a doua -

MIELUL DEȚINE CONTROLUL

Aș dori să citim din Isaia 46.9-10:

„Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine.

Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.”

Este minunat că Dumnezeu a luat niște hotărâri și că El poate spune din vremuri străvechi lucruri care se întâmplă în viitor. El i-a spus aceste lucruri lui Daniel și i-a poruncit să le pecetluiască pentru că trebuie să rămână pecetluite până în timpul sfârșitului, iar lui Ioan i-a spus să le scrie. Astfel, noi trăim în zilele în care Pecețile au fost rupte, tunetele au fost predicate, iar noi suntem aici, vedem și trăim acele lucruri care au fost vestite în timpuri străvechi, așteptând să se împlinească și cele care nu au ajuns încă la împlinire.

Așadar, noi așteptăm cu nerăbdare împlinirea lor, iar ceea ce ne bucură este că hotărârile Lui rămân în picioare, iar dacă avem un loc în cadrul lor, dacă facem parte din ele, vom rămâne în picioare. Hotărârile Sale vor rămâne în picioare și așa cum a spus El, Domnul va aduce la împlinire toată voia Sa, iar dacă voia Sa este și voia noastră, atunci aceste cuvinte sunt pentru noi. Amin!

Astăzi vom continua cu Pecetea a treia și vom arăta că Mielul deține controlul. Una dintre cele mai mari descoperiri pe care ne-o aduce această Pecete este faptul că Mielul deține controlul.

Să citim din Apocalipsa 6.5-6:

„Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: „Vino și vezi!” M-am uitat și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce stătea pe el avea în mână o cumpănă.

Și, în mijlocul celor patru fapte vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un leu! Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatăm untdelemnul și vinul!”

Ceea ce vreau să subliniez aici este că în mijlocul celor patru fapte vii a fost un Glas care a spus: „O măsură de grâu pentru un leu! Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatăm untdelemnul și vinul!”

Aș dori să citim și un pasaj din Pecetea a treia care spune următoarele:

„În acest ceas mare în care trăim, vedem că an de an se face tot mai întuneric pentru lume...”

Acesta este un rezumat al Peceții a treia: Lumea se cufundă tot mai mult în întuneric; există un întuneric mare și foamete după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu nu este predicat în curăția și în plinătatea Sa, ci este pus cap la cap de mintea umană, pentru a da liniște celor care trăiesc în compromis; predicarea Evangheliei se face în așa fel încât să-i facă pe oameni să stea liniștiți, nu ca să-i facă să se alinieze cu Cuvântul, pentru că oamenii nu vor să se alinieze cu Cuvântul. Ei vor să stea confortabil și să aibă o religie cum a avut Cain, iar din cauza aceasta, în țară este o foamete după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Și pentru că vor să facă ceea ce vor, pentru că vor să aibă doar o formă de religie și să nege puterea lui Dumnezeu, își dau învățători care nu doresc altceva decât să fie gădilați la urechi.

Dar prin ungerea epocii făpturii cu chip de om, a fost adusă o Lumină, a fost adus untdelemnul și vinul, și ele au devenit din ce în ce mai strălucitoare.

Noi vorbim despre Pecetea a treia și știm că fratele Branham ne-a spus că Pecetea a treia a fost cel mai întunecat ceas pentru Cuvântul lui Dumnezeu, dar prin ungerea făpturii cu chip de om, care a pornit cu Luther, a continuat cu Wesley și a mers mai departe, a început restituirea Cuvântului, prin ungerea înțelepciunii lui Dumnezeu. Astfel, descoperirea a fost adusă înapoi în biserică și a scos-o afară din epoca întunecoasă. El ne-a arătat aceasta, după care a făcut o afirmație care se află chiar la început, la deschiderea Peceții a treia:

„...dar venirea Domnului devine din ce în ce mai clară pe măsură ce El Se

descoperă în Cuvântul Său și în manifestarea Sa. Doamne, în seara aceasta noi am venit din nou în această adunare și Te rugăm să ne deschizi Pecetea a treia a acestei Cărți, ca să ne fie făcută cunoscută, astfel încât să știm ce să facem, cum să trăim și cum să fim creștini mai buni.”

Așadar, fratele Branham nu a cerut deschiderea acestei Peceți pentru ca noi să știm ce s-a întâmplat în epocile bisericilor. Scopul descoperirii acestei Peceți nu a fost ca noi să înțelegem ce s-a întâmplat atunci, ci a fost să știm ce să facem, cum să trăim și cum să fim creștini mai buni. Aleluia!

Pecețile au de-a face cu epocile bisericilor, în ele avem un tipar care a fost așezat de-a lungul acestor epoci, dar fratele Branham i-a cerut Domnului să ne descopere acest tipar, ca noi să vedem cum să trăim astăzi și cum să fim creștini mai buni prin faptul că înțelegem Pecetea a treia.

În Pecetea a treia vedem că antihristul călărește acest cal negru care este foametea duhovnicească din Epoca întunecoasă. Oamenii cred că au ieșit din Epoca întunecoasă, dar din punct de vedere duhovnicesc, lumea se află tot acolo unde a spus Amos, oamenii sunt într-o foamete, dar nu după pâine și apă, ci după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, fiindcă mintea lor este întunecată pentru Evanghelie. Adevărul este că niciodată nu a fost un timp mai întunecos pentru Evanghelie ca cel pe care-l avem acum. Astăzi sunt biserici la fiecare colț, dar nu au nimic cu Viața, ci seamănă tot mai mult întuneric pentru că au pervertit Cuvântul lui Dumnezeu. Singurul care aduce Lumină este Cuvântul curat al lui Dumnezeu, dar Cuvântul pervertit va aduce mai mult întuneric, mai multă foamete. Aceasta este epoca întunecoasă.

În Pecetea a treia citim:

„El a început să-l călărească în timpul epocii întunecoase. Aceasta este ceea ce simboliza calul negru: epoca întunecoasă, deoarece, pentru credincioșii adevărați care mai rămăseseră era un timp întunecos ca și la miezul nopții.”

Urmărind planul de bătaie, noi am putut vedea tactica diavolului și am înțeles felul în care lucrează el, iar fratele Branham ne-a spus că dacă vreți să luptați cu cineva într-un război, trebuie să-l înțelegeți pe dușmanul vostru, să-i înțelegeți tactica, ca să știți cum să-l biruiți. Aceasta au făcut Pecețile: I-au descoperit pe vrăjmaș, i-au demascat tactica de luptă, astfel ca noi să putem înțelege ce se întâmplă în viețile noastre.

De ce vin astfel de lucruri împotriva mea? De ce se întâmplă așa? Pentru că acesta este felul în care lucrează el. El are un tipar și va lucra întotdeauna conform aceluia tipar, pentru că tiparul nu se schimbă niciodată.

„Făptura a treia care a plecat de la diavol a fost acest cal negru. Înțelegeți? Iar a treia făptură, puterea lui Dumnezeu care a plecat să-l înfrunte, să înfrunte puterea calului negru, a fost un om înțelept, deștept, cu înțelepciunea lui Dumnezeu.”

Noi știm că El a avut untdelemn și vin: untdelemnul este simbolul Duhului Sfânt, iar vinul este bucuria descoperirii. Astfel, înțelepciunea lui Dumnezeu care a fost trimisă atunci, este înțelegerea duhovnicească prin descoperire. Vedeți? Nu o înțelegere duhovnicească prin educație, ci o înțelegere duhovnicească prin descoperire.

Noi putem să vă dăm un set de întrebări din Mesaj, iar voi puteți răspunde corect la toate, dar aceasta nu înseamnă că înțelegeți toate lucrurile, nici că L-ați întâlnit personal pe Isus Hristos, ci înseamnă că sunteți capabili să redați ceea ce ați auzit cu urechile voastre și să înțelegeți în mintea voastră. Aceasta nu va lovi ținta, ci trebuie să primiți o descoperire duhovnicească. Amin! Aceasta este ceea ce reprezintă ungera epocii omului.

În Pecetea a patra citim:

„Cuvântul în Sine este Duh; este Duh în formă de Cuvânt. Apoi, când este înviat sau adus la Viață, Duhul Cuvântului începe să lucreze și să acționeze.

...Dar acum, voi începeți să aduceți Cuvântul, și Cuvântul aduce Viața, iar aceasta aduce bucuria stimulului adus de vinul cel nou. Înțelegeți? Aceasta s-a întâmplat la Rusalii când a fost legitimat Cuvântul.”

Vedeți ce s-a întâmplat la Rusalii? Ei primiseră făgăduințele, Isus le-a dezlegat înțelegerea Scripturilor, dar trebuiau să aștepte împlinirea unei făgăduințe, iar când au văzut acel Cuvânt făgăduit venind la împlinire, au devenit atât de entuziasmați, atât de beți de vinul cel nou, încât au ieșit în stradă. Au fost atât de plini de bucurie încât au trebuit să spună și altora despre aceasta.

Aceasta s-a întâmplat la Rusalii: a fost imboldul, bucuria, entuziasmul dat de descoperire, pentru că au văzut împlinirea Cuvântului în zilele lor.

De aceea, dacă nu vedem manifestarea Cuvântului în zilele noastre, noi nu vom fi

bucuroși; vom sta în biserică, dar nu vor fi multe „Aleluia” și „Amin-uri”, ci se va spune doar: „Dumnezeu a trimis un profet.” Da, Dumnezeu a trimis un profet, dar ce ne-a spus El și care a fost scopul slujbei sale? Noi trăim într-o zi în care știm că Dumnezeu a trimis un profet, dar mai știm că El l-a luat din scenă, iar ceea ce a lăsat acest profet, Cuvântul pe care l-a adus el, a fost mai important decât persoana sa. Astfel, acum nu mai trebuie să ne unim cu Maleahi 4, ci cu Îngerul puternic care a venit jos în Apocalipsa 10. Noi nu ne unim cu îngerul al șaptelea, ci cu Îngerul Atotputernic, și trebuie să prindem descoperirile care se desfac în zilele noastre, fiindcă atunci vom primi bucuria vinului celui nou.

De aceea, când spunem ce a făcut Dumnezeu în trecut, este greu să-i ținem entuziasmați pe cei tineri, este greu să-i ținem departe de filme și jocuri, este greu să ținem familiile împreună, pentru că nu este nimic care să-i entuziasmeze și pot spune: „Eu am tot auzit vorbindu-se despre ceea ce a făcut Dumnezeu acum cincizeci de ani, pentru că în fiecare serviciu se spune aceasta!” Vedeți? dacă vreți ca un credincios să fie entuziasmat, arătați-i în Cuvânt ce face Dumnezeu astăzi, arătați-i ce face chiar acum, iar atunci veți ieși din camera de sus și veți fi bucuroși să împărtășiți aceasta cu cineva. Aceasta este bucuria descoperirii dată de vinul cel nou.

În Pecetea a treia scrie:

„Așa cum a progresat în biserică lucrarea antihristului, la fel a crescut și Mireasa prin neprihănire, sfințire și botezul Duhului Sfânt și a mers înainte. (Înțelegeți?). Ei și-au alocat trezirea primii, iar Biserica o va face ultima.”

În săptămânile care urmează, vom vedea că acest ciclu s-a repetat de-a lungul epocilor bisericii, fiindcă de fiecare dată când Dumnezeu așează un tipar, acel tipar se repetă.

Biserica falsă a înaintat prin calul alb, roșu, negru și gălbui, și veți vedea că aceasta se repetă tot timpul. Astfel, dacă se ridică o învățătură nouă, va părea nevinovată, sub calul alb: „Nu poate face nici un rău pentru că este doar o părere. Deci, putem avea părtășie împreună.”, dar pe urmă va trece pe calul roșu și va începe despărțirea între frați, va începe războiul; apoi, va trece pe calul negru și va duce poporul în foamete duhovnicească, va începe să cântărească Cuvântul și va lăsa controlul înapoi, bisericii mamă.

Așadar, vedem că există un tipar conform căruia, biserica a pășit prima, dar apoi a

venit Dumnezeu.

„Mesajul pentecostal a fost ultimul, așa că am avut: neprihănirea, sfințirea și botezul Duhului Sfânt... Ultimele trei mesaje, ultimele trei epoci ale bisericii formează nașterea completă.”

Aici, fratele Branham ne arată că toate aceste trei epoci au adus biserica la naștere, ca să se poată uni cu Piatra din capul unghiului.

Să privim primele trei Peciți:

Leul este neprihănirea, auzirea Cuvântului. Ce se întâmplă atunci? Alergăm afară și răcnim ca un leu. Primim Cuvântul și suntem îndrăzneți, independenți, Îl slăvim pe Dumnezeu și totul este minunat. Dar apoi, înțelegem că trebuie să mâncăm Cartea, iar ea devine amară în pântecul nostru pentru că nu este vorba numai despre a vesti și a vorbi, ci este o Viața care trebuie trăită. Vedeți? Noi putem ieși afară bucuroși din pricina a ceea ce am auzit și putem vorbi despre aceasta, dar trebuie să ajungem într-un punct în care Cuvântul acesta trebuie să devină Viața noastră, adică trebuie să-L trăim.

Atunci trebuie să pășim în sfințenie, adică în ungera vițelului, ceea ce înseamnă să suferim sub povara Cuvântului și să ne jertfim viața pentru El.

Dar la urmă, ajungem la o descoperire mai mare, la experiența nașterii din nou în care lucrurile ne sunt descoperite personal.

-

Primele trei Peciți:

Neprihănirea

Sfințirea

Botezul Duhului Sfânt

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită”:

„Atunci ce este nașterea din nou? Voi întrebați: „Frate Branham, ce este nașterea din nou?” Este descoperirea lui Isus Hristos vouă personal.” Amin.

Dați-mi voie să clarific aceasta: Nu este descoperirea a Cine a fost El, ci este

descoperirea a Cine este El. Mulți oameni vă pot spune Cine a fost El, dar câți știu Cine este El astăzi? Noi știm că El este Cuvântul, că El este cu Dumnezeu și că a fost cu Dumnezeu; știm că Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, iar când trupul acela a murit și a înviat din nou, El nu a încetat să fie Cuvântul. El este încă Cuvântul; El a fost întotdeauna Cuvântul care a ieșit de la Dumnezeu și va fi întotdeauna Cuvântul, iar Isus a spus că Cuvântul pe care ni l-a vorbit El este Duh și Viață. Oamenii vor să intre în Duhul, să aibă un serviciu duhovnicesc, să simtă Duhul lui Dumnezeu, să ridice tonul muzicii, să danseze puțin în jur, dar dacă nu aveți Cuvântul, nu aveți Duhul, pentru că Cuvântul Lui este Duh și Viață. Voi puteți avea o ungere spirituală asupra duhului vostru și să deveniți entuziasmați, dar acesta poate fi un duh fals. De ce? Pentru că fără Cuvânt, voi nu puteți avea Duhul corect, nu puteți să-L aveți pe Hristos.

Atunci, ce este nașterea din nou? Nașterea din nou este descoperirea lui Isus astăzi, Cine este El chiar acum, în clipa aceasta, descoperit vouă personal.

„(Nașterea din nou) nu este faptul că v-ați alăturat unei biserici, că ați strâns mâna cuiva, că ați făcut ceva diferit, că ați rostit un crez sau că ați promis că veți trăi conform unui set de reguli, ci este Hristos, Biblia, Cuvântul care v-a fost descoperit vouă personal. Indiferent ce spune cineva, un păstor, un preot sau oricine altcineva, este Hristos. Este Hristos în voi. Aceasta este descoperirea pe care este zidită Biserica.

...Pavel l-a cunoscut prin descoperire și acesta este felul în care Îl cunoaștem și noi astăzi. Aceasta este singura cale prin care puteți să-L cunoașteți. Nu să spuneți: „Eu sunt metodist.”, pentru că aceasta nu înseamnă nimic. „Eu sunt baptist.” Nici aceasta nu înseamnă nimic. „Eu sunt catolic.” Nici aceasta nu înseamnă nimic.”

„Eu merg la o biserică în care se vorbește Mesajul.” Aceasta nu înseamnă nimic, nu este nimic altceva decât o altă formă de închinare.

„...Ci prin descoperire, prin faptul că Dumnezeu v-a descoperit Cuvântul vouă personal. El este Cuvântul, dar cum știți că Cuvântul vă este descoperit și vouă? Prin faptul că El trăiește și Se exprimă prin voi.”

În predica „Semnul” din anul 1963 citim:

„În Sistemul solar, soarele controlează toată viața botanică. Astfel, dacă o sămânță zace acolo, iar soarele pătrunde la ea, acea sămânță va veni la viață. Da, domnilor.

Fiul lui Dumnezeu este Cel care controlează Viața veșnică, iar dacă voi, fraților, aveți Sămânța de Viață în voi, când acel F-I-U pătrunde acolo și vă arată Cine este El, acea Sămânță va veni la Viață. Nu există nimic care s-o împiedice.”

Să citim puțin și din Pecetea a patra:

„Da, voi puteți să-L acceptați prin credință. Așa este, voi trebuie să-L acceptați pe Hristos prin credință. Voi Îl acceptați pe Duhul Sfânt prin credință, dar apoi, trebuie să-L lăsați pe Duhul Sfânt să vină și să vă dea tăierea împrejur ca mărturie că El a acceptat credința voastră. Înțelegeți?

Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, iar aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin credință, ce credea el? Credea ceva ce spusese Abel, credea ce spusese Adam, sau credea o descoperire proaspătă venită de la Dumnezeu? Credea un Cuvânt vechi sau credea Cuvântul care Se manifesta în ziua sa?

Vedeți, exista o făgăduință care fusese dată pentru Avraam, care a venit la Avraam, o făgăduință dată în ziua în care trăia el, și nu conta cât de mult credea ce spusese Adam sau Enoh, ce spusese și făcuse Noe, nimic din toate acestea nu contau atunci deoarece, pentru a fi socotit neprihănit, el trebuia să creadă ceea ce făcea Dumnezeu în ziua sa.

Dacă Dumnezeu ar fi venit și i-ar fi spus: „Vei avea un fiu”, iar Avraam ar fi răspuns: „Nu, eu voi construi o arcă pentru că acesta a fost ultimul Mesaj din Biblia mea. Voi face exact ce scrie acolo, nimic altceva!”, el nu ar fi fost socotit niciodată neprihănit, pentru că neprihănirea se primește prin faptul că-L credem pe Dumnezeu. Înțelegeți? Nu ne ajută cu nimic faptul că credem ceea ce a fost în trecut. Desigur, noi trebuie să credem ceea ce a fost în trecut, dar oricine poate crede aceasta. Isus le-a spus fariseilor: „Părinții voștri i-au omorât pe proroci, iar voi îi recunoașteți și mergeți să le zugrăviți mormintele. Cu ce vă ajută aceasta? Dacă nu le-a făcut nici un bine părinților voștri care i-au respins, cu ce vă ajută pe voi faptul că lustruiți aceasta? Iată că tot ce au spus profeții aceia stă acum în fața voastră într-un trup de carne, iar voi Îl respingeți, făcând exact ceea ce au făcut și părinții voștri.”

Nu vă ajută la nimic faptul că recunoașteți trecutul. Fariseii care stăteau în fața lui Isus și Îl numeau Beelzebul, credeau ceea ce spusese Isaia, Ezechiel, Ieremia,

etc. Ei aveau Vechiul Testament și credeau fiecare Cuvânt, așa cum știau ei, dar când Cuvântul Vechiului Testament a venit la ei în trup de carne, când stătea înaintea lor, ei L-au respins, tăind astfel orice șansă de împlinire și de acțiune a Lui în viețile lor. Vedeți? Din cauza aceasta, El nu a mai însemnat nimic pentru ei.

Același lucru este valabil și astăzi. Putem crede în profeți, putem să le lustruim mormintele, putem merge cât vrem la Jeffersonville, dar la ce ne ajută toate acestea dacă nu-L recunoaștem pe Isus Hristos în forma Miresei Sale astăzi? Dacă refuzăm manifestarea Cuvântului deplin într-o Mireasă alcătuită din mai multe mădulare, nu ne folosește la nimic să facem o fotografie la o piatră de mormânt. Nu ne va ajuta mai mult decât i-a ajutat pe fariseii din ziua aceea, pentru că Isus le-a zis: „Dacă ați fi crezut ceea ce a spus Moise, M-ați fi primit și pe Mine.”

Dacă ați fi crezut ceea ce a spus profetul, ați fi crezut manifestarea Cuvântului pentru acest ceas!

„Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, iar aceasta i s-a socotit ca neprihănire, dar Dumnezeu i-a dat semnul tăierii împrejur ca și confirmare că i-a acceptat credința.

Același lucru trebuie să-l facem și noi, trebuie să-L așteptăm pe Duhul Sfânt până când face ceva, nu neapărat să vorbim în limbi, să dansăm sau să fim emoționați, ci până când suntem schimbați, până când se întâmplă ceva cu adevărat.

Astăzi există foarte multă confuzie cu privire la botezul Duhului Sfânt și aceasta se datorează faptului că am luat o părere pentecostală, dar noi trebuie să înțelegem ceea ce ne-a învățat profetul despre Duhul Sfânt. Avraam L-a primit ca umbră, ca simbol, prin tăierea împrejur; el nu L-a primit strigând și dansând în Duhul, ci L-a primit printr-un semn al separării, al tăierii, al punerii deoparte.

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești și dacă nu aș avea dragoste, aceasta nu mi-ar fi de nici un folos.” Vedeți? Așadar, deși ați putea s-o faceți, aceste lucruri nu înseamnă că aveți Duhul Sfânt. Dar când El, Persoana, Duhul veșnic al lui Hristos devine Salvatorul vostru personal și vă schimbă, trimițând părerile voastre direct la Calvar, la acest Cuvânt, s-a întâmplat ceva. Da, domnilor. Atunci s-a întâmplat ceva. Nu trebuie să vă vorbească nimeni despre aceasta, pentru că voi veți ști când se va întâmpla. Vinul cel nou vine când El aduce descoperirea, când este descoperit, aceasta fiind ceea ce s-a întâmplat la Rusalii.”

Vedeți, fratele Branham a spus că noi trebuie să primim Duhul Sfânt printr-o

experiență proprie, iar noi ne întrebăm: „Prin ce fel de experiență? Este vorba de o senzație, de un fior pe coloană, trebuie să vorbesc în limbi sau să fac ceva anume?”

Nu, nu trebuie să faceți nimic! Duhul Sfânt poate veni fără nici un fel de senzație; experiența cu El nu înseamnă că trebuie să aveți o senzație, ci este vorba despre experiența unei vieți schimbate. Noi mergeam într-o direcție și trăiam într-un anumit fel, dar apoi, ni s-a descoperit Dumnezeu și ne-a descoperit Cuvântul pentru ceasul acesta, iar Acesta ne-a schimbat, așa că am început să mergem într-o altă direcție, să gândim diferit, să simțim diferit și să acționăm diferit.

Copiii care au crescut sub autoritatea părinților, care nu au fumat, nu au băut și nu au făcut nimic rău, au venit la mine, acum când sunt mari, și mi-au pus tot felul de întrebări cu privire la botezul Duhului Sfânt. Ei voiau să știe dacă mai este necesar să fie schimbați.

Botezul Duhului Sfânt este o experiență personală, iar atunci când creșteți, voi ieșiți de sub autoritatea părinților și trebuie să luați propriile voastre decizii. Acea schimbare trebuie să se petreacă în voi, trebuie să mărturisiți singuri ceea ce credeți, nu ce dorește mama sau tatăl vostru, ci ceea ce credeți voi. Să nu veniți aici din obișnuința de a veni, ci pentru că în voi s-a întâmplat o schimbare. Dacă veniți aici, dar după serviciul divin vreți să mergeți afară și aveți alte dorințe, aceasta dovedește că în voi nu s-a produs acea schimbare lucrată de Duhul Sfânt. Înăuntrul vostru trebuie să se întâmple ceva, astfel încât tot ce este în voi să fie îndreptat spre Hristos, iar atunci, nu veți mai dori să faceți altceva, decât ceea ce dorește Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că veți fi perfecți, pentru că veți mai greși, dar dorința voastră trebuie să fie să nu mai greșiți și să faceți numai ceea ce este bine.

Fratele Branham spunea că există capcane puse pentru noi și că noi vom cădea în unele dintre ele, de aceea avem o ispășire. Dar trebuie să se producă o schimbare, în noi trebuie să se schimbe ceva, iar aceasta este experiența botezului Duhului Sfânt, este o întâlnire personală cu Isus Hristos și o trezire în suflet, care ne schimbă cu adevărat.

Să continuăm cu Pecetea a patra:

„Acum, priviți la făgăduința zilelor din urmă, fiindcă o vedem legitimată chiar aici înaintea noastră; venirea prezentă a Duhului Sfânt și lucrările pe care trebuie să le

facă El, le găsim exact printre noi. Vedeți?

O, vai! Cum putem auzi? Pentru că se întâmplă ceva, prieteni. Astfel, când credinciosul adevărat, sincer și rânduit mai dinainte este atins de Lumina, când Lumina atinge acea Sămânță, ea se trezește la o Viață nouă.

Priviți femeia aceea micuță de la fântână. Preoții aceia învățați au spus: „Acesta este diavolul! Este un ghicitor! El este un diavol pentru că le spune oamenilor ce li se va întâmpla!”, dar când femeia aceea care avea sămânța rânduită mai dinainte...”

Preoții aceia vedeau manifestarea Cuvântului pentru ziua lor și au numit-o ca fiind de la diavol, dar acolo era o femeie care trăia o viață îngrozitoare, care era într-o stare cumplită, dar cu toate acestea, înăuntrul ei era ceva care a fost acolo încă înainte de întemeierea lumii. Ea nici nu știa că este acolo, nu știa nimic despre aceasta, dar când a intrat în contact cu Isus Hristos, a venit la Viață. Când s-a trezit acea sămânță? Când El a început să-i descopere ceva. Nu s-ar fi putut trezi dacă L-ar fi atins pe Isus, ci numai prin descoperire, iar descoperirea este bazată pe a înțelege ceva despre Cuvânt.

Să citim mai departe:

„Ziua în care trăim ar trebui să aducă o bucurie nespusă și să fie plină de slavă. Femeia aceea, de îndată ce a lovit-o Lumina, sămânța a erupt...”

Acum, aș vrea să fiți atenți! Țineți minte că până acum, fratele Branham ne-a vorbit despre femeia de la fântână, despre farisei și despre ce spuneau ei despre El.

„Țineți minte! Biblia spune că în zilele din urmă, antihristul va amăgi întreaga lume. Există numai un număr mic, al căror nume au fost scrise în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, iar când legitimarea adevărată a Adevărului descoperit al Cuvântului lui Dumnezeu atinge acea inimă, el va atinge apa și va acționa împreună cu Duhul Sfânt, așa că nu va putea fi oprit de nimic pentru că noua Viață lucrează acolo.

Cu puțin timp în urmă, am vorbit cu cineva care mi-a spus: „Nu ți-e rușine să spui că Dumnezeu a creat lumea în șase zile?”

Despre ce vorbea fratele Branham aici? El vorbea despre adevărul Cuvântului lui

Dumnezeu care atinge o inimă; el atinge apa și va acționa împreună cu Duhul Sfânt, pentru că acolo va lucra o Viață nouă, după care a spus: „Cineva m-a întrebat dacă nu mi-e rușine să spun că lumea a fost creată în șase zile?”

Fiți atenți că el se întorcea la Geneza, la creație.

„Eu am spus: „Aceasta este ceea ce spune Biblia.”

„Noi avem dovada și putem dovedi că lumea are milioane de ani vechime.”

„Aceasta nu are nimic a face cu cele spuse de mine, pentru că în Geneza 1.1, scrie: „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” Punct! Înțelegi? Aceasta este tot. Pământul era pustiu și gol, iar eu cred că fiecare sămânță era acolo de la o altă Civilizație sau ceva, și de îndată ce s-au îndepărtat apele și lumina le-a atins, au venit la suprafață copacii și totul.”

El vorbea despre nașterea din nou, despre Cuvântul descoperit, despre venirea la Viață, apoi a trecut la cineva care i-a pus o întrebare referitoare la Geneza și la cum poate fi adevărat așa ceva, având în vedere faptul că lumea este veche de milioane de ani? Fratele Branham a spus că este adevărat că lumea este veche de milioane de ani, dar în Geneza 1.2 vedem că Pământul era acoperit de ape și că sub acele ape erau semințe care zăceau acolo de la o altă Civilizație sau ceva, iar când apele s-au retras, lumina a atins acele semințe și ele au venit la viață.

„Același lucru este valabil și cu ființa umană, este o preumbrire. Când toată ceața este dată la o parte, iar Adevărul este descoperit acelei semințe adevărate și germinate care se află acolo, când Lumina Evangheliei poate s-o atingă printr-o legitimare adevărată a Cuvântului, ea va trăi pentru că are Viață. Altfel, nu poate trăi, nu are Viață în ea.

Numele care au fost puse în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, vor veni la suprafață la fel de sigur ca orice altceva.”

Noi trebuie să înțelegem ce ni se spune aici, prieteni. Nașterea voastră din nou nu are nimic a face cu faptul că strigați; nu are nimic a face cu pledoaria voastră disperată, cu postul sau cu alte lucruri pe care le faceți, ci are de-a face cu sămânța lui Dumnezeu. În sufletul vostru se află o sămânță veșnică rânduită mai dinainte, iar când ceața este dată la o parte și Lumina atinge acea sămânță, aceasta vine la Viață. Aceasta este nașterea din nou, prieteni, și poate veni cu tot

felul de senzații sau poate veni fără nici o senzație.

Sămânța din voi este acea părticică din Dumnezeu rânduită de El pentru această zi; ea se află în trupul vostru de carne, în acest pământ, este germinată, are Viața în ea și zace acolo adormită așteptând Ceva. Așteaptă doar condițiile prielnice, când Dumnezeu va îndepărta ceața, apa din viața voastră, când va îndepărta întunericul și va lăsa Cuvântul Său veșnic s-o atingă, iar atunci va veni la Viață pentru că este deja o sămânță germinată și este deja semănată în trupul vostru. Aceasta este nașterea din nou.

Vedeți, noi nu vorbim cu oamenii ca să primească nașterea din nou și nu-i ținem cu orele la altar, pentru că nașterea din nou vine prin descoperirea Cuvântului pentru acest ceas, iar când sunt îndeplinite toate condițiile, când totul este pus în ordine, când Dumnezeu îndepărtează ceața gândirii voastre vechi, ceața părerilor voastre și aduce Lumina, Cuvântul adevărat pentru acest ceas care atinge acea sămânță, ea va veni la Viață.

Poate ați stat toată viața în biserică și v-ați întrebat: „De ce nu am primit botezul Duhului Sfânt? De ce nu m-am născut din nou la opt, la zece, la douăzeci sau la douăzeci și cinci de ani?” Pentru că nu au fost îndeplinite condițiile necesare.

Este nevoie ca Dumnezeu să creeze mai întâi condițiile necesare: să dea la o parte apa, ceața din viața voastră, ceața gândirii voastre, iar atunci va lăsa Cuvântul descoperit al acestei ore să atingă acea sămânță și ea va veni la Viață.

Nașterea din nou nu este vorbirea în limbi. Astfel, fratele Branham a putut sta în fața întregii lumi pentecostale din ziua sa, fiindcă el știa ce este nașterea din nou.

Nașterea din nou nu înseamnă să vorbești în limbi, să dansezi sau să strigi, nașterea din nou este învierea Vieții care zace în tine și venirea ei la suprafață.

În Pecetea a treia citim:

„Ce a fost aceasta? Lumina a atins sămânța care zăcea acolo, care a fost rânduită de Dumnezeu. Da, domnilor. Sămânța era pe pământ, iar când Dumnezeu a dat apa la o parte și a fost atinsă de soare, a venit la suprafață. Așa este. Înțelegeți? Aceasta este tot ce a avut nevoie: de soare. Ea a avut nevoie de lumină.

Astfel, când Duhul Sfânt din El (din Isus) a îndepărtat viața ei trecută (a femeii de la fântână) și i-a descoperit ceva, Lumina a atins-o și ea a spus: „Doamne, văd că

ești proroc. Noi știm că atunci când va veni Mesia, El va fi un profet, iar noi nu am mai avut de sute de ani un profet. Nu am mai avut de sute de ani un profet adevărat. Tu mi-ai spus despre bărbatul meu, mi-ai spus câți bărbați am avut... Eu nu înțeleg cum ai făcut aceasta. Când va veni Mesia, El va face aceste lucruri, dar Tu Cine ești?"

Și El a spus: „Eu sunt Acela.”

Aceasta a fost tot. O curvă.”

Ce a fost aceasta? O descoperire personală a lui Isus Hristos. Ea a văzut Cuvântul, a văzut ce putea face, dar cu toate acestea a întrebat: „Tu Cine ești? Ești Mesia?”, iar El i-a răspuns: „Eu sunt Acela.” Ce a primit ea? O descoperire personală a lui Isus Hristos în ziua ei. Dar cum a fost posibil ca fariseii să n-o primească? Ei n-au primit descoperirea pentru că acolo nu exista nici o sămânță. Dar în femeia aceea, care era o curvă, exista o sămânță de Viață, iar când a fost atinsă de Lumină, ea a început să tremure sub descoperire, ceața a fost ridicată și dintr-o dată, cuvintele îi aminteau de o Viață anterioară, de o Civilizație anterioară.

Țineți minte că fratele Branham a spus că semințele zăceau acolo de la o Civilizație anterioară. Aleluia! Acea genă, acea sămânță a lui Dumnezeu care este în voi, provine de la o Civilizație anterioară. Ea zace adormită în acest pământ și așteaptă condițiile prielnice, iar când aceste condiții sunt îndeplinite, vine la Viață și începe să exprime, să aducă la suprafață **Viața de la început.** Nu viața actuală, ci Viața anterioară, Viața de la început. Care început?

În Geneza 1.1 și 1.2, a existat un Pom ale Cărui semințe au fost germinate și puse în pământ, iar când sunt îndeplinite condițiile necesare, ele vor veni la Viață exprimând, aducând la suprafață aceleași lucruri care erau înainte. Ele provin de la Pomul Vieții din Eden și trebuie să fie ca Pomul Vieții din Eden; trebuie să exprime Pomul Vieții și să rodească Viața Pomului Vieții din Eden. Înțelegeți?

Voi ați venit de la Dumnezeu, ca sămânța de la Dumnezeu pe care El a pus-o în acest pământ, în acest trup, iar când veniți la suprafață, trebuie să veniți ca și un fiu al lui Dumnezeu, în chipul lui Dumnezeu și producând roadele seminței lui Dumnezeu.

Îmi place cum profetul poate lua ceva atât de simplu și să explice întreaga noastră viață.

În discuția avută cu femeia, Isus îi vorbea cuvintele altei Civilizații, ale altei Lumi, iar acele cuvinte îndepărtau ceața.

„Preoții au privit în jur și au spus... Ei trebuiau să dea răspuns bisericii lor și au spus: „Să nu aveți nici o legătură cu Omul acela pentru că este posedat de diavol.”

Aceasta era diferența. Același lucru este valabil și astăzi, același lucru este și astăzi. Lovește exact. Da, domnilor. Ea a știut aceasta pentru că Lumina a atins sămânța.

Pescarii aceia, țărani, vameșii și curvele, au văzut în El ceea ce au spus Scripturile că va face, dar fariseii nu au putut vedea din pricina tradiției lor. Amin. Ei nu au putut vedea din pricina tradiției lor, dar prostituata aceea, țărani și alții, au văzut. Când îndoielile au fost date la o parte, sămânța din cei care au fost rânduiți mai dinainte, a început să crească.”

Să citim puțin din „Întrebări și răspunsuri la Peceți”:

„Acum, țineți minte că Isus a venit pentru a fi Martor ca Salvator al lumii. Este adevărat? Au fost oameni și oameni, rase și popoare care nu au știut nimic despre aceasta, și-au continuat viețile ca și cum lumea nu ar fi știut nimic despre aceasta, dar aceasta se întâmplă tot timpul în lume. Înțelegeți?

De ce nu le-a adus El aceasta la cunoștință și lor? El a venit, iar cei care au fost rânduiți la Viața veșnică, L-au primit. Nu ar fi făcut nici un bine dacă le-ar fi spus ceva și celorlalți; El nu i-ar fi putut răscumpăra pentru că ei nici măcar nu erau de răscumpărat.”

De ce? Pentru că tu poți fi răscumpărat numai dacă poți fi adus înapoi la o stare anterioară. Înseamnă că dacă cineva nu a fost anterior în Dumnezeu, nu poate fi răscumpărat, iar dacă nici voi nu ați fost de la început în Dumnezeu, nu puteți fi răscumpărați.

Aceasta nu înseamnă că nu puteți fi salvați la tronul alb și că nu puteți intra la Viața veșnică, dar singurul lucru care poate fi răscumpărat este sămânța care a venit de la Dumnezeu și pe care El o răscumpără înapoi la El.

Aș vrea să înțelegem ceva!

Isus Hristos nu are obligația ca fiecare ființă umană care calcă pe acest pământ să

audă Mesajul Evangheliei. El nu este obligat să facă aceasta, pentru că L-a pus deja în stele, în piramide și L-a arătat în natură, iar dacă oamenii ar rămâne credincioși la ceea ce văd, harul le-ar putea fi dat și lor, pentru că El a dat destul din Sine Însuși, din Cuvântul Său, pentru ca ei să se poată alinia cu El.

Așadar, El nu este obligat să își descopere tainele tuturor, ci le descoperă numai Miresei Sale. El își dă secretele numai celor care sunt de răscumpărat, iar prin acele taine, îi răscumpără înapoi. Vedeți? El îi atrage înapoi în răscumpărarea pe care a plătit-o cu Sângele Său, dar îi aduce înapoi prin descoperirea tainelor.

Pentru mulți oameni, aceste taine sunt povești ciudate, de necrezut, și le numesc învățături false, povești sau învățături ale diavolului, dar când începem să le auzim și noi, ceva dinăuntru nostru începe să tresalte pentru că sunt cuvinte care aparțin altei Civilizații sau Lumi, sunt cuvinte de la Viața mea precedentă, de la originea mea, pentru că eu vin de la Dumnezeu și mă voi întoarce la Dumnezeu. Înțelegeți? Când aud Cuvântul Său, El îmi amintește de unde am venit. Astfel, când stați aici și ascultați Cuvântul curat al lui Dumnezeu, simțiți că ceva dinăuntru vostru primește un imbold. De ce? Pentru că vă vorbește despre acea altă Civilizație sau Lume, despre originea voastră, iar ceva din voi își amintește, dar nu creierul vostru, nu mintea voastră, ci sămânța. Și când aude Cuvântul lui Dumnezeu și intră în contact cu Cuvântul viu, această sămânță izbucnește la Viață. Aleluia!

„...El a trebuit să vină în locul acela pentru că cei rânduți mai dinainte au fost răspândiți pe acolo, pretutindeni, așa că a trebuit să le predice ca grup.”

Vedeți, El trebuia să arunce năvodul, trebuia să predice unui grup pentru că cei rânduți mai dinainte erau împrăștiați pretutindeni în Israel, dar Cuvântul nu era pentru toți, ci numai pentru aceia, pentru că El a spus clar: „Nici un om nu poate veni la Mine dacă nu este atras de Tatăl Meu.”

„Marii învățați care ar fi trebuit să-L cunoască au spus: „Acest om este Beelzebul! Nu vom permite ca El să stăpânească peste noi!”, și așa mai departe. Vedeți? „Noi nu o vom face!” Dar micuța prostituată, cu Viața în ea...”

Vă rog să fiți atenți cum a spus aici: „...cu Viața în ea.” Această Viață era acolo înainte ca ea să se nască din nou. Vedeți? Viața era în ea.

Dacă aveți Viața veșnică, voi când ați obținut-o? Dacă ați dobândit-o cândva, nu mai este veșnică; dacă a avut un început, nu este Viață veșnică. Poate fi o viață

perpetuă, care se întinde pe mai multe perioade de timp, dar nu poate fi veșnică pentru că Viața veșnică nu are nici un început.

Așadar, dacă voi aveți sămânța veșnică a lui Dumnezeu în interiorul vostru, această sămânță trebuie să vină de la Dumnezeu și așa cum Dumnezeu nu are un început, nici voi nu aveți început. Astfel, femeia aceea stătea acolo cu o sămânță germinată în ea, cu o sămânță care era pregătită să iasă la suprafață.

Dați-mi voie să vă spun ceva.

Voi știți că noi trebuie să ne naștem din fecioară și să fim o Mireasă fecioară. Dar cum vom fi născuți din fecioară și o Mireasă fecioară, dacă din punct de vedere firesc, nu am venit pe calea cea bună, am crezut tot felul de lucruri și am trăit o viață căzută? Cum putem să ne naștem din fecioară și să fim o Mireasă fecioară, când am crezut învățături false, am fost în sisteme false, am venit și noi cu propriile noastre învățături și am crezut părerile noastre greșite?

Fratele Branham a spus că această sămânță germinată a fost pusă în pântecul sufletului vostru și a fost pecetluită față de orice altceva.

Prieteni, când veniți în această viață, voi purtați deja în sufletul vostru o sămânță germinată, ceea ce înseamnă că în pântecul sufletului vostru nu poate intra nimic altceva; înseamnă că lucrurile din jur pot să vă polueze mintea, dar nu pot atinge pântecul sufletului vostru pentru că acolo este sădită deja o sămânță. Și pentru că acea sămânță a fost sădită acolo, sufletul vostru este virgin, iar când auziți Cuvântul virgin, Cuvântul curat, Acesta vă aduce la o naștere virgină, din fecioară, pentru că aduce acea sămânță virgină la Viață.

Nu contează ce face omul cu voi, nu contează cât v-a poluat în creșterea voastră, prin educație, nimic din toate acestea nu contează pentru că în sufletul vostru exista deja ceva ce era pecetluit, o sămânță pecetluită de El, iar când Cuvântul ajunge la această sămânță, El nu o germinează, ci o aduce la Viață.

Primul Adam a fost un suflet viu, dar al doilea Adam este un Duh viu dătător de Viață; El este un Duh viu pentru a ne aduce pe fiecare dintre noi la Viață. Cum ne aduce la Viață? Prin Cuvânt. Aleluia!

Aceasta este singura cale prin care sunteți o Mireasă virgină, o fecioară, și nu pentru că ați trăit o viață curată. Voi sunteți o Mireasă fecioară pentru că în

interiorul vostru este o sămânță rânduită mai dinainte care a fost pecetluită departe de lume. Și ce s-a întâmplat? La un moment dat, ați intrat în contact cu Făcătorul vostru, iar El a adus la suprafață sămânța care a fost pusă acolo mai dinainte, aceasta fiind dovada nașterii voastre virgine. Aceasta este dovada fecioriei voastre. Astfel, acum puteți să vă căsătoriți cu El pentru că Viața seminței voastre dovedește că sunteți o fecioară.

Vedeți, nu este ceea ce am făcut noi, ci este ceea ce a făcut deja El, este ceea ce a făcut harul Său. Dumnezeu a dorit o Mireasă fecioară și S-a asigurat că va avea o Mireasă fecioară. Amin! Cum a făcut aceasta? El ne-a pecetluit încă înainte de întemeierea lumii prin faptul că ne-a scris numele în Cartea Vieții Melului, veghind ca acea porțiune din El, care a ieșit din El, să fie sădită în această bucată de pământ de aici, apoi a avut grijă să intrăm în contact cu Lumina Sa. Este ceea ce a făcut El, nu noi, pentru că aceasta a fost voia Sa. Astfel, noi am fost cuprinși într-un Plan atât de măreț!

Să citim mai departe:

„Dar micuța prostituată, cu Viața în ea, era rânduită la Viața veșnică, numele ei fiind veșnic în Cuvântul lui Dumnezeu de aici. Ea a mers acolo și de îndată ce Lumina a atins pentru prima dată sămânța aceea micuță, a știut aceasta.”

În predica „Filtrul unui om care cugetă”, fratele Branham a spus următoarele:

„Cuvântul nu Se poate nega pe Sine Însuși. Apoi, este mulțumit sau este dorința. Este dorința după ce? Ce v-a făcut să-L doriți pe El? Jos în sufletul vostru a existat o sămânță rânduită care era Viața veșnică...”

Vedeți? Sămânța aceea era deja Viața veșnică, dar era adormită așteptând timpul rânduit de El.

„...ea a fost întotdeauna acolo, a zăcut întotdeauna acolo: „Tot ce Mi-a dat Tatăl va veni la Mine. Niciunul dintre ei nu se va pierde.”

Prieteni, acesta este Mesajul: sămânța aceea, care este Viața veșnică, a fost întotdeauna acolo.

„Gustul unui om cugetător. Când un om care cugetă aude Cuvântul lui Dumnezeu, „Oile Mele ascultă Glasul Meu, ele nu vor urma un străin”, pentru că acolo jos este Viața, iar Viața Se unește cu Viața.”

Așadar, Cuvântul vine și se unește cu Viața dinăuntru. Cuvântul se unește cu Cuvântul, Cuvântul trezește Cuvântul, Viața vine să trezească Viața. De aceea, când ați auzit Mesajul, a început să miște Ceva din nou, a existat o atracție. Vedeți? Nu noi trebuie să căutăm Viața, pentru că ne va găsi Ea pe noi.

Sămânța care se afla în pământ nu știa de ce are nevoie pentru a veni la viață, era germinată, dar nu știa care sunt condițiile. Ea stătea acolo adormită și inactivă, dar avea toate ingredientele vieții, așa că tot ce îi trebuia era să fie întrunite condițiile necesare. Vedeți? Nu sămânța a găsit soarele, ci soarele a găsit-o pe ea. Tot așa, nu voi ați găsit Mesajul, ci Dumnezeu, Isus Hristos v-a găsit pe voi și v-a trezit.

Cu toate aceste citate în mintea noastră, aș vrea să citim din 1Petru 1.23:

„fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.”

Prima dată, noi am fost născuți dintr-o sămânță care poate putrezi, dar nașterea din nou nu este așa cum ne-am născut prima dată.

„fiindcă ați fost născuți din nou dintr-o sămânță care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu.”

Aceasta înseamnă că nașterea voastră din nou este sămânța care nu poate putrezi și se află deja înăuntru. Ea se face prin Cuvântul lui Dumnezeu care vine la sămânța care nu poate putrezi și vine la Viață. Noi suntem născuți din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu, deci Cuvântul lui Dumnezeu este Cel care aduce sămânța la Viață; El aduce nașterea din nou.

Acum înțelegeți de ce fratele Branham a preumbrit această epocă a omului, această înțelepciune, această înțelegere cu nașterea din nou? Pentru că noi trebuie să vedem Cuvântul pentru epoca noastră, Lumina, necesitatea de a fi luminat de El, pentru că înțelegerea Lui aduce sămânța la Viață.

În predica „Evenimente actuale clarificate prin Lumina profeției”, citim:

„Dacă sunteți un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, voi ați fost tot timpul în Dumnezeu, iar El a știut în ce strat și în ce timp veți fi sădiți. Așadar, voi deveniți o făptură, un fiu al lui Dumnezeu, un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu care trebuie să întâlnească provocarea acestui ceas pentru a-L legitima pe Dumnezeul cel viu și adevărat al

acestui ceas, Mesajul care vine la suprafață în acest timp. Așa este. Voi ați fost acolo înainte de întemeierea lumii, dar dacă nu ați fost aleși astfel, indiferent cât de mult încercați să imitați aceasta, nu veți reuși niciodată.”

Aici ni se spune că suntem un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu și suntem aici ca să înfruntăm provocarea acestui ceas. Țineți minte că El a știut în ce strat sau pământ vom fi sădiți, dar El nu ne-a sădit aici după plăcerea noastră sau în conformitate cu dorința noastră, ci a făcut-o conform hotărârii Sale, după bunul Său plac, iar noi suntem aici pentru a da piept cu provocarea zilei. Vedeți cât de mult poate să ne distragă diavolul de la scopul nostru principal care este Viața veșnică ce va veni la manifestarea noastră ca fiu sau fiică a lui Dumnezeu și va avea o influență asupra acestei lumi? Diavolul vrea să oprească aceasta cu orice preț, va încerca orice ca să nu lase acea Viață să se manifeste. Puteți merge la biserică, puteți face tot ce doriți, dar să nu trăiți acea Viață adevărată, să nu lăsați ca acea Viață din sămânță să iasă la suprafață. Înțelegeți? Dar oricât va încerca el, nimic nu va putea opri aceasta.

În Efeseni 2.4-8 scrie;

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).

El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus,

ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.

Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”

Avem noi vreo contribuție sau vreun merit aici? Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, iar aceasta i s-a socotit ca neprihănire și a primit pecetea. Voi îl credeți pe Dumnezeu, dar nu sunteți salvați pentru că ați făcut ceva ca să meritați aceasta, ci sunteți salvați prin har, prin credință, iar aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui

Dumnezeu.

Așadar, voi sunteți neprihăniți pentru că Îl credeți pe Dumnezeu, iar El vă dă, prin har, credința pentru a crede Cuvântul Său, după care vă pecetluiește în Împărăția Sa. Deci, este ceea ce a făcut El, nu voi.

Să citim mai departe:

„Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (v. 10).

Noi suntem aici pentru un scop veșnic, acesta fiind să manifestăm Cuvântul pentru ziua noastră. Așadar, când S-a împărțit, Dumnezeu S-a împărțit în așa fel încât ceea ce a venit din El, a venit într-un ceas, într-o zi în care putea înfrunta provocările acelei zile. Astfel, partea din El care este în noi, dorește manifestarea întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, pentru că numai El poate să ne ducă desăvârșire. Singurul care poate satisface dorința din această sămânță este Cuvântul deplin. De aceea, am fost sădiți în ziua de astăzi. Vedeți? Dumnezeu ne-a rânduit mai dinainte să umblăm astăzi, după plăcerea Sa și în conformitate cu hotărârea Sa. De ce? Ca să-L manifestăm pe El în ceasul acesta.

Să revenim la Pecetea a treia:

„Mai am ceva ce aș vrea să observați. Nu una din cele patru fapte vii a spus: „Să nu vatămi untdelemnul și vinul!” Ați observat aceasta? Nu cele patru fapte vii au vorbit. Fiți atenți. Lăsați-mă să mai citesc o dată: „O măsură de grâu pentru un leu, trei măsuri de orz pentru un leu, dar să nu vatămi untdelemnul și vinul.”

Acum priviți aici: „Și, în mijlocul celor patru fapte vii, am auzit un glas...” Cine era Acesta? Mielul. Amin. Nu au fost cele patru fapte vii, ci Mielul a spus aceasta. De ce? El îi va lua pe ai Săi, pe cei care îi aparțin Lui. El i-a răscumpărat. Vedeți? Amin. „Să nu atingi untdelemnul acela!” Nu, domnule. Nu cele patru fapte vii au spus aceasta, ci Mielul. Mielul, nu cele patru fapte vii au spus aceasta. Când una din cele patru fapte vii a spus: „Vino și vezi”, Ioan a mers și a văzut-o, iar El a spus: „O măsură de grâu pentru un leu, trei măsuri de orz pentru un leu, dar să nu vatămi untdelemnul și vinul.”

Am adus citatul acesta pentru că azi aș vrea să încheiem cu aceasta. Aș vrea să vedem că noi am fost rânduiți mai dinainte pentru acest timp. Sămânța din noi a

fost rânduită de Dumnezeu, iar nașterea din nou nu este altceva decât venirea la Viață a acestei semințe. Aceasta este tot. Voi puteți dansa, striga, alerga înapoi și încolo, dar dacă acea sămânță nu este acolo, nu există naștere din nou. De aceea nu există naștere din nou în denominațiuni, înafara Mesajului, pentru că este nevoie de Cuvânt, de Viață, pentru a aduce la suprafață Viața, este nevoie de Isus Hristos, de Duhul de înviere care este Cuvântul, pentru a învia toate acele semințe la viață.

Prieteni, înafara Mesajului nu există naștere din nou. Amin! Nașterea din nou există numai acolo unde vine acea sămânță la Viață. Aceasta este nașterea din nou.

Aici, vedem că Mielul vorbește pentru prima dată în primele trei Peciți. Întotdeauna a vorbit una din cele patru făpturi vii și a spus: „*Vino și vezi!*”, ele fiind vestitorii Peciții, dar aici Mielul a spus: „O clipă!” și i-a pus limite călărețului de pe calul negru.

Gândiți-vă că acest călăreț de pe calul negru a plecat cu o cumpănă în mână să urmărească lumea din punct de vedere economic, el urma să vândă viața firească a credinciosului și să-l lovească cu foamete. Isus Hristos știa că el va face aceasta și a anunțat-o înainte de a se întâmpla, pentru că Pecetea i-a fost arătată lui Ioan când era încă pe pământ, dar ceea ce a spus Isus avea să se întâmple sute de ani mai târziu.

Așadar, Isus stătea acolo știind că acest călăreț avea să se ridice în Epoca Întunecoasă; El știa că acest călăreț va călări cu o cumpănă în mână, cumpănă prin care va cântări viața firească, și pentru că știa aceasta, a spus: „*Poți vinde aceasta pentru un leu și pe cealaltă pentru un leu. Te las să vinzi viața ta firească, dar să nu te atingi de untdelemn și de vin!*” Aceasta înseamnă că Mielul deține controlul absolut asupra călărețului de pe cei patru cai.

Pentru mine, aceasta este una din cele mai mari descoperiri din Peciți. Vedeți? Cea mai mare descoperire din Pecetea a treia nu este „Ce este calul negru”, ci este faptul că acest călăreț de pe calul negru nu poate face nimic înafara limitelor pe care i le-a stabilit Mielul.

Vedeți? Dacă Mielul i-a spus: „Să nu vătămi!”, el nu poate vătăma, dar poate face ceea ce i-a dat voie Mielul să facă. Aleluia! Astfel, noi știm că viețile noastre sunt în mână Sa, știm că El deține controlul și că nici un călăreț nu poate călări în viața noastră înafara limitelor pe care i le-a pus Dumnezeu. El nu poate face nimic

Înafara voii lui Dumnezeu, ci Dumnezeu a rânduit mai dinainte ceea ce urmează să se întâmple și i-a spus: „Acestea îți sunt granițele și nu poți ieși înafara lor!”

Țineți minte! Noi suntem aici pentru scopul Său și după voia Sa, ca să manifestăm Cuvântul Său și ca să facem față obstacolelor din ziua noastră. Deci, noi vom avea obstacole.

Să citim împreună din Romani 8.26-27:

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.

Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.”

El nu mijlocește potrivit voii noastre, ci o face după voia Sa pentru că toate încercările noastre sunt rânduite mai dinainte. Cum altfel vom fi biruitori, cum vom înfrunța încercările pentru ziua noastră și cum vom manifesta Cuvântul? Isus a manifestat Cuvântul împotriva celor care l se împotriveau. Avraam a făcut la fel, iar Moise a manifestat și el Cuvântul împotriva împotrivilor.

Credeți că noi putem face altfel? Nu! Este imposibil.

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.

Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați.

Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” (v. 28-30).

Pentru noi este o lucrare încheiată: suntem deja neprihăniți, sfințiți și proslăviți, iar când Isus a ajuns în locul în care a putut spune: „Tată, proslăvește-Mă cu slava pe care o aveam înainte”, putem spune și noi același lucru pentru că în gândurile lui Dumnezeu, noi am fost deja proslăviți.

Voi nu veți fi pierduți și nu veți eșua pentru că totul este încheiat în gândul lui

Dumnezeu; voi ați fost deja proslăviți, iar când vom ajunge la sfârșitul călătoriei, vom putea spune: „Doamne, proslăvește-Te în noi cu slava pe care o aveai înainte!” Amin!

„Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?

El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?

Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți!” (v. 31-33).

În fiecare dintre noi există o parte care provine de la Dumnezeu, iar partea aceea nu mai poate cădea, ci este înviată la Viață. Ea crede și a primit Cuvântul lui Dumnezeu.

Țineți minte! Când venim la Sângele lui Isus Hristos, la Sângele care curge în dimineața aceasta, la Viața care este în Sângele Lui ce curge astăzi prin vestirea Cuvântului, când venim la această Viață a Sângelui, care este Înălbitorul, și o primim, păcatul nostru cade în acest Înălbitor, se destramă și merge înapoi la cel care l-a zămislit, la diavolul.

Așadar, când veniți la această Viață, la această Ispășire, la Viața care este Duhul lui Dumnezeu care este Viu astăzi, El ia păcatele voastre și le dă înapoi diavolului. Vedeți? Ele nu mai sunt ale voastre. De aceea, păcatele voastre sunt șterse și înapoiate Satanei, iar voi puteți să vă întoarceți la starea voastră originală. Există un transfer care are loc prin Sângele răscumpărător al lui Isus Hristos.

Noi știm cu toții că Sângele Lui a fost vărsat la Golgota, dar unde este El acum? Unde pot fi acoperit sub Sângele lui Isus Hristos care face ispășirea astăzi? Unde este? În Duhul, prieteni. Duhul este Viața care se afla înăuntrul aceluși Sânge, când Isus Hristos umbla pe pământ, iar acea Viață S-a întors astăzi la noi; Ea face ispășirea pentru noi, Ea ne spală, îndepărtează păcatele de la noi și ne duce înapoi la starea virgină, iar păcatul se întoarce la Satan, la cel care l-a întemeiat. Slăvit să fie Domnul!

Aceste lucruri ni le-a spus profetul, iar acum, după toți acești ani care au trecut, Satan trebuie să poarte povara păcatelor sale.

Eva a căzut și Adam a părăsit Cuvântul; ei au căzut de la ceea ce li s-a cerut să facă, ceea ce a făcut ca toți ceilalți să sufere. Diavolul a venit, a semănat necredință și toată lumea a trebuit să sufere, dar acum, când ne-am întors la Ispășirea adevărată, noi suntem readuși la starea în care ar fi trebuit să fim și toate păcatele i-au fost înapoiate lui. De aceea urăște Satan, acest Cuvânt, această descoperire; de aceea vă urăște pe voi: pentru că acum trebuie să poarte toate lucrurile pe care le-a pus asupra voastră. Acum, prin Ispășirea adevărată care S-a făcut, el trebuie să plătească pentru păcatele sale. Înțelegeți? El poate plăti numai dacă s-a făcut ispășirea pentru păcatele voastre, altfel ele rămân asupra voastră și trebuie să mergeți la judecată. Dar prin ispășire, el trebuie să plătească. De aceea, urăște Mesajul, pentru că acest Mesaj îl învinge.

„Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți!

Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?

După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.”

Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.

Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,

nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (v. 33-39).

Ce ne spune aceasta? Că diavolul va încerca să aducă foamete, sărăcie, urgii, vremuri periculoase, dar noi le vom birui pe toate. Dumnezeu nu ne-a chemat să trăim o viață ușoară, ci ne-a chemat să fim biruitori și să manifestăm Cuvântul Său astăzi. Vedeți? Niciunul din toate aceste lucruri nu ne poate despărți de El. Dacă citim în Evrei 11, vedem că frații noștri au fost prigoniți, au murit și viețile lor au fost semămate în pământ; ei s-au ascuns în stânci, în peșteri, au umblat îmbrăcați

În piei de oi sau de capre, chinuiți și prigoniți, pentru că Evrei 11 este un capitol despre credința care biruiește. Aceștia sunt eroii credinței. Dar cum au biruit ei? Prin faptul că nu au renunțat niciodată la credința lor. Ei erau fiii lui Dumnezeu manifestați în ciuda încercărilor și a circumstanțelor, și au ieșit biruitori indiferent ce s-a întâmplat.

În Ieremia 1.5 scrie:

„Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.”

Ați știut că Ieremia a fost numit „profetul care plângea”? El a scris „Cartea Plângerilor”, iar viața lui a fost o viață grea, o viață a chinului, a prigoanei, a temniței, a respingerii. Dar Dumnezeu a spus despre el: *„Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam.”* Vedeți? Dumnezeu îl cunoștea înainte ca cortul său pământesc să fie întocmit în pântecele mamei sale. *„...și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.”*

Poate că dacă Domnul ne-ar spune nouă așa ceva, am umbla cu nasul pe sus și am zice. „Ați auzit ce a spus Dumnezeu?” Dar Ieremia a fost chemat să manifeste Cuvântul pentru ziua sa împotriva tuturor obstacolelor și a prigoanei. El a făcut tot ce i-a cerut Dumnezeu, indiferent ce i-a poruncit. Astfel, Dumnezeu i-a poruncit să-i spună ceva împăratului, iar Ieremia a făcut întocmai. Dacă i-a spus să rămână în temniță, a stat în temniță. El a rămas credincios Cuvântului lui Dumnezeu, manifestând Cuvântul pentru ziua sa, indiferent ce i s-a întâmplat. De ce? Pentru că Dumnezeu a rânduit lucrurile pe care avea să le facă, încă înainte ca el să fi fost întocmit în pântecele mamei sale.

Vedeți? Noi suntem lucrarea mâinilor Sale și am fost rânduiți la fapte bune, prin Hristos Isus, iar Dumnezeu a rânduit mai dinainte ca noi să umblăm în aceste fapte. Este ceva ce El a pregătit pentru noi să facem și indiferent de obstacolele pe care trebuie să le biruim, vom ieși biruitori.

Ieremia a fost rânduit să fie prigonit și să scrie Cartea Plângerilor, așa că Dumnezeu a pus în el Ceva care putea să biruiască în ciuda circumstanțelor.

La fel este și cu Mireasa lui Isus Hristos. Gândiți-vă la aceasta, la faptul că

Dumnezeu a rânduit totul. El a făcut ca toate lucrurile să fie așa.

Să mergem în lov 1.6-11:

„Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor.

Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” Și Satana a răspuns Domnului: „De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.”

Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu lov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.”

Și Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme lov de Dumnezeu?

Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui acoperă țara.

Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față.”

Aici este o provocare pe care Dumnezeu i-o lansează Satanei. El venea de la cutreierarea pământului, iar Dumnezeu l-a întrebat dacă l-a văzut pe robul Său lov. Satan fusese acolo, încercase oameni și avusese succese peste succese, într-o parte și-n alta, dar Dumnezeu i-a spus: „Eu am un suflet pe care nu-l vei birui. L-ai luat vreodată în considerare pe lov? ” Credeți că Dumnezeu nu știa ce era în interiorul lui lov? Credeți că El nu știa ce urma să se întâmple, dacă avea să fie prigonit, pus sub presiune extremă? Dumnezeu știa deja pentru că El știe totul încă înainte de întemeierea lumii.

Totul îi mergea bine lui lov pentru că Dumnezeu pusese un zid ocrotitor în jurul lui., așa că era bogat, avea copii și era respectat. Dar de ce avea lov toate acele lucruri? Dumnezeu pregătea scena, îl punea în poziție ca să poată dovedi Viața seminței, Viața credinței din el.

Uneori, lucrurile pot merge bine pentru noi: familia este bine, avem o slujbă bună și totul este bine. Apoi, dintr-o dată ni se întâmplă o serie de lucruri nefaste, iar atunci ne întrebăm: „Unde am greșit? Ce am făcut?” Dumnezeu vă ridică pentru a vă putea coborî, ca să arate lumii că nimic nu poate birui o sămânță a lui

Dumnezeu.

Ce i-a spus Satan lui Dumnezeu?

„Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față.”

Domnul a zis Satanei: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.”

Și Satana a plecat dinaintea Domnului.” (v. 11-12).

Vedeți? *„O măsură de grâu pentru un leu, trei măsuri de orz pentru un leu, dar să nu vatămi untdelemnul și vinul.”*

„Îți dau tot ce are, dar să nu te atingi de viața lui. Tot timpul este același Dumnezeu. Cel care era în lov și a condus încercarea lui, este Același care a condus încercarea în Epoca întunecoasă, în Pecetea a treia, și este Același care conduce încercarea în viața voastră. Este Același care i-a pus limite Satanei, care cheamă manifestarea Cuvântului în viața voastră, care v-a rânduit la fapte bune, care i-a îngăduit diavolului să aibă un anumit acces, și care i-a pus granițe și limite. În toată Biblia este Același Dumnezeu și El nu Se schimbă.

Aș vrea să fiți atenți ce spune Domnul în Deuteronom 8.1-3:

„Să păziți și să împliniți toate poruncile pe care vi le dau astăzi, ca să trăiți, să vă înmulțiți și să intrați în stăpânirea țării pe care a jurat Domnul că o va da părinților voștri.

Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeul tău în timpul acestor patruzeci de ani în pustiu, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui.

Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul.”

De ce i-a lăsat să sufere de foame? Ca să le poată da o descoperire. Aceasta a spus El. Dumnezeu i-a dus în călătoria prin pustie ca să vadă dacă Îl iubeau sau nu, dacă păzeau sau nu poruncile Lui.

El i-a cerut lui Avraam să-l aducă jertfă pe Isaac, dar chiar în ultima secundă, chiar înainte să-i înfigă cuțitul în inimă, i-a spus: „Oprește-te, pentru că acum știu că Mă iubești!” Dumnezeu a știut aceasta tot timpul, dar a vrut să arate ce era în inima lui Avraam.

Când l-a chemat pe Pavel, Domnul i-a zis lui Anania:

„Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel...”

„Du-te, pentru că el este un vas ales de Mine, este o sămânță aleasă, un atribut pe care Eu l-am ales ca să-l exprim!”

„...și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.” (Fapte 9.15-16).

Ce chemare, prieteni! Când l-a chemat pe Pavel, Dumnezeu a spus: „Eu îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.” De ce? Pentru că el era un vas ales, și pentru că era un vas ales, trebuia să sufere. Aceasta este calea creștină!

Domnul i-a spus lui Petru:

„Adevărat, adevărat îți spun că atunci când erai mai tânăr, singur te încingeari și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi.” (Ioan 21.18).

Prin aceasta, El arăta cum avea să moară Petru.

Domnul le-a spus ucenicilor: „În lume veți avea necazuri”. Aceasta era o promisiune. El nu le-a spus că vor avea un pat cu flori, o cale ușoară, ci le-a spus: „Veți fi chinuiți, veți fugi din cetate în cetate, veți fi alungați cu pietre.”

Când Pavel a spus ce s-a întâmplat în viața sa, cum a mers din cetate în cetate, cum a fost biciuit și alungat cu pietre, el nu se plângea, ci spunea ce se va întâmpla cu cei ce cred în Dumnezeu. El lăuda ceea ce putea să facă Dumnezeu printr-o ființă umană și arăta că indiferent ce se întâmplă, chiar dacă suntem bătuți, loviți, lăsați într-o groapă, aceasta nu contează, pentru că nimeni nu poate ucide această sămânță. O puteți bate, lovi cu pietre și cu noroi, o puteți respinge, puteți râde de ea, dar nu o puteți opri să creadă Cuvântul lui Dumnezeu și să manifeste Cuvântul. Diavolul nu poate să facă nimic ca să vă oprească. El poate să vă ia copilul, pe cei iubiți, poate întoarce lumea împotriva voastră, dar „chiar dacă

mă va înjunghia, eu tot Îl voi sluji pe El!”

Aceasta este Viața seminței care vine la suprafață, Viața credinței care vine la suprafață.

Fratele Branham a spus următoarele în predica: „Credeți voi aceasta?” din anul 1951:

„Dumnezeu punea totul în ordine, își pregătea biserica... Zaharia, marele preot, trebuia să ardă tămâie. Casa sa era închinată Domnului.

Doamne, dă-ne mai multe case ca aceasta! Da, domnilor. Ei L-au crezut pe Dumnezeu și L-au așteptat. Elisabeta, soția sa, era stearpă. Ea era înaintată în vârstă și era stearpă. Ei se rugaseră timp de ani buni la Dumnezeu să aibă un copil și se părea că El nu făcuse aceasta.

Uneori, Dumnezeu ține lucrurile până în ultima clipă doar pentru a vedea ce veți face în legătură cu aceasta.”

Să citim încă un citat din predica „Fii sigur pe Dumnezeu”, din anul 1959:

„Când femeia a văzut acel ceas hotărâtor venind, fără îndoială că s-a cercetat și a spus: „Doamne, am făcut tot ceea ce am știut să fac.” Atunci când ați făcut tot ceea ce ați știut să faceți și ați împlinit fiecare cerință a lui Dumnezeu, aceea este clipa în care credința preia controlul. Atunci, pășește în scenă credința. Uneori, după ce ați împlinit fiecare cerință a Sa, Dumnezeu vă încearcă credința ca să vadă ce fel de reacție veți avea la propria voastră acțiune. Oh, El este bun la aceasta! Aceasta este dovada dacă credeți cu adevărat ceea ce spuneți că credeți. Voi știți că El face aceasta de multe ori.”

„În predica: „Când li s-au deschis ochii, ei L-au cunoscut”, din anul 1964, fratele Branham a spus:

„Observați. Era duminică dimineața și doi dintre ei, Cleopa și prietenul său, mergeau pe drumul spre Emaus. Ei mergeau pe drum foarte triști și vorbeau; erau foarte dezamăgiți de ceva și se părea că erau acoperiți de un văl.

Dumnezeu îngăduie să se întâmple asemenea lucruri, El face aceasta intenționat, ca să vă încerce.

Lăsați-mă să clarific aceasta, ca să înțelegeți că fiecare fiu care vine la Dumnezeu trebuie să fie educat de mic. Fiecare fiu trebuie să fie încercat. Dacă nu sunteți încercați niciodată, voi nu sunteți fii; dacă nu puteți suferi pedeapsa lui Dumnezeu, sunteți copii nelegitimi și nu un copil al lui Dumnezeu. Voi pretindeți că Dumnezeu este Tatăl vostru și totuși spuneți: „Oh, nu pot să cred!” Aceasta arată că nu Dumnezeu este Tatăl vostru.

Acum, observați încercarea! Dumnezeu Își încearcă fiecare fiu al Său. Toți cei care vin la El, trebuie să fie mai întâi încercați, testați și lămuriiți.”

În predica „Cum pot să biruiesc”, fratele Branham mai spune:

„În zilele lui Daniel au fost patru biruitori care au rezistat încercării focului și leilor.

Acum, noi așteptăm să fim încercați.”

Noi așteptăm să fim încercați? Atunci să nu fiți dezamăgiți când vine încercarea. Dar nu voi sunteți cei încercați, ci sămânța de Viață care se află înăuntrul vostru. Dumnezeu Își dovedește copiii și Se manifestă pe El însuși.

„Acum, noi așteptăm să fim încercați. Aceasta este o lecție bună pentru fratele meu din spate. „Cel ce vine la Dumnezeu trebuie să fie mai întâi încercat.” Testat (Cum?) cu Cuvântul. Acesta este testul lui Dumnezeu. Credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin!”). Cel care vine la Dumnezeu trebuie să fie încercat.” Numai aceasta arată că ești un copil adevărat. Vedeți? Atunci când este încercat, el arată ce este. Voi nu puteți birui dacă nu sunteți încercați, iar încercarea vă este dată ca să vedeți dacă puteți s-o biruiți sau nu.

Isus a spus: „Celui ce va birui” încercarea. Încercarea este cel mai mare lucru care vi se poate întâmpla. Cred că Petru a spus că „Încercarea credinței voastre este mai scumpă decât aurul.” (1Petru 1.7). Este un timp de încercare și când suntem încercați este dovada că Dumnezeu este cu noi, pentru că toți copiii lui Dumnezeu sunt încercați și testați.”

lov a spus: „...dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul.” (Iov 23.10). Câți dintre noi putem spune aceasta? De multe ori când vine încercarea în viața noastră, se întâmplă lucruri care nu ar trebui să se întâmple, pe care nu le-am anticipat: se instalează moartea, boala, singurătatea și alte lucruri, dar nimeni nu se așteaptă ca încercarea să vină astfel. Și ce urmează? Dintr-o dată ne trezim că nu ne mai

putem ține de Dumnezeu, că nu mai putem crede Cuvântul din cauză că lucrurile nu s-au petrecut cum ne-am așteptat.

Prieteni, sămânța crede fie că s-a întâmplat așa cum am dorit, fie că nu. Nu contează dacă s-a întâmplat cum ne-am așteptat sau s-a întâmplat total opus, credința crede întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu. Sămânța lui Dumnezeu se va întoarce întotdeauna la Ancora în Cuvântul Său și se va ancora acolo, se va ține bine indiferent ce se întâmplă în viața acelu om.

Noi nu venim la creștinism ca să avem o viață ușoară, ci venim pentru că credem Cuvântul, pentru că suntem parte din El.

Când a vrut să Se manifeste pe El însuși pe pământ, Dumnezeu a făcut-o printr-un singur Om, prin Isus Hristos. Dar priviți viața lui Isus: fără bogății, fără bunăstare, fără un loc unde să-Și așeze capul, pribegind din loc în loc, iubit, dar apoi urât, acceptat, dar apoi respins până acolo încât au vrut să-L omoare. L-au numit Beelzebul, profet mincinos, au spus că este nebun, L-au numit copil nelegitim. De ce toate acestea? Pentru că Dumnezeu voia să-Și arate atributele Sale. El a vrut să Se arate, iar singurul fel în care a putut face aceasta, a fost când s-a dezlănțuit răul împotriva lui Isus Hristos; atunci Isus Hristos a manifestat Cuvântul.

Singurul fel în care El poate să Se manifeste astăzi este când răul se dezlănțuie împotriva copiilor lui Dumnezeu și ei biruiesc numai prin credința în Cuvânt. Ei pot birui prin Cuvânt și numai prin Cuvânt, ținând credința în ciuda a tot ceea ce se întâmplă; indiferent de ceea ce spun sau fac alții, eu cred Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că aceasta este ceea ce caută Dumnezeu astăzi. Amin!

Profetul a spus:

„Dumnezeu are întotdeauna biruitori. El a avut biruitori în fiecare epocă. Întotdeauna, în fiecare timp, în fiecare epocă, Dumnezeu a avut pe cineva pe care a putut să-Și pună mâna, ca martor pe pământ. El nu a rămas niciodată fără un martor, chiar dacă uneori a fost numai unul.”

În mesajul „Eu știu”, fratele Branham a spus:

„Sunt acele ore hotărâtoare care ne presează pe acele nisipuri sfinte. Aceasta se regăsește în Biblie, și țineți minte: indiferent cât este de mare suferința, Satan nu poate să vă ia viața până când nu-Și încheie Dumnezeu lucrarea cu voi. Nu vi se

poate întâmpla nimic, dacă nu îngăduie Dumnezeu aceasta. Nu poate veni nici un rău, fără îngăduința lui Dumnezeu, și El lucrează așa pentru binele vostru.

Gândiți-vă că atunci când a venit potopul ca să distrugă lumea, el nu l-a putut distruge pe Noe. Noe nu putea fi nimicit pentru că Dumnezeu avea o lucrare cu el.

Într-o zi, într-o națiune mare și sub o robie mare, au existat niște copii evrei pe care noi îi știm ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Ei au ajuns într-un punct în care au trebuit să ia o hotărâre, când trebuiau să facă ceva, pentru că credința lor a fost pusă la încercare. Dar când credința lor a fost pusă la încercare, nu a căzut. Stați neclintiți cu ceea ce credeți!

Când credința lor a fost pusă la încercare, cei trei au trecut printr-un ceas greu: ei nu se îndreptau spre o movilă de cenușă, ci au intrat în cuptorul cu foc. Dar Satan nu a putut să-i distrugă pentru că nu se împlinise încă scopul lui Dumnezeu cu ei. Ei au intrat acolo cu nădejdea: „Știu că Răscumpărătorul meu este viu!” Ei au intrat acolo cu nădejdea: „Noi credem că Dumnezeul nostru poate să ne izbăvească din cuptorul cu foc, dar chiar dacă nu va face aceasta, noi nu ne vom închina chipului!”

Dacă Dumnezeu nu răspunde la rugăciunile voastre, veți continua să-L slujiți? Veți continua să-L slujiți dacă nu vă vindecă trupul? Aceasta este ceea ce caută El.

„Satan nu i-a putut lua. El nu a putut să-l înece pe Noe în potop, nu i-a putut face nimic până când nu s-a încheiat scopul lui Dumnezeu cu el. Nu a putut să-i ardă pe copiii evrei în cuptor, până când nu a fost încheiat scopul lui Dumnezeu. El nu a putut să-l ucidă pe Iov cu bube și neazuri până când nu a fost încheiat scopul lui Dumnezeu. Nici leii nu l-au putut atinge pe Daniel până nu s-a împlinit scopul lui Dumnezeu. Moartea și vârsta înaintată nu l-au putut lua pe Avraam până când nu a fost încheiat scopul lui Dumnezeu, și nici pe voi, sau pe mine, nu ne poate lua până când nu se încheie scopul lui Dumnezeu în viața noastră. Așadar, noi ne întărim din mângâierea lor.

Dar de ce îngăduie Dumnezeu să vină neazurile? El îngreunează încercările, dar ele ne aduc într-o părtașie mai apropiată cu Dumnezeu.”

I-ați mulțumit vreodată lui Dumnezeu pentru încercarea voastră? I-ați spus vreodată: „Doamne, Îți mulțumesc pentru această boală, pentru acest neaz, pentru această neglijare, pentru că știu că Tu deții controlul asupra tuturor

lucrurilor. Dacă Tu spui că trebuie să trec prin aceasta, acum, mă bucur să trec pe aici.”

„Până când nu a venit potopul nu a existat nici un curcubeu. Dar după ce Noe a fost presat în situația aceea: să plutească patruzeci de zile și patruzeci de nopți într-o arcă micuță care se balansa în sus și-n jos pe ape, deci numai după ce a luat sfârșit potopul, a văzut pentru prima dată curcubeul, legământul nădejdiei, legământul făgăduinței. Numai după ce a trecut prin necaz, a văzut făgăduința.

Acesta este modul în care vedeți și voi făgăduința: după ce treceți prin necaz.

Mi-a plăcut mult acel poem sau psalm:

„Trebuie să fiu dus în ceruri pe un pat ușor, cu flori,

Când alții au luptat să câștige premiul

Și au navigat pe mări însângerate?

Noi cerem odihnă și pace;

Dumnezeu ne dă ce ne poate da El mai bun: încercări și necazuri.

Acestea sunt mai bune decât odihna și pacea.

Odihna noastră este dincolo de Râu.”

Numai când au fost aruncați în cuptorul cu foc, una dintre cele mai grele încercări ale lor, copiii evrei L-au văzut pe Unul care semăna cu Fiul lui Dumnezeu care stătea printre ei în flăcări, pentru a îndepărta văpaia.”

Gândiți-vă, prieteni, că aici avem manifestarea lui Isus Hristos înainte ca El să vină în iesle ca și Copil. Când S-a manifestat El? Când cei trei au intrat în cuptor.

„Dar Mângâietorul nu a apărut înainte ca ei să intre în foc.”

Vindecătorul Își face apariția numai când sunteți bolnavi. Numai când intrați în faliment, vine Dătătorul, și numai când sunteți în necaz apare Mângâietorul. Dumnezeu îngăduie aceste lucruri ca să Se arate și să-Și dovedească Cuvântul, dar El este Cel care le provoacă. De ce? Pentru că vrea să vadă cum reacționați, vrea să vadă manifestarea Vieții.

„Daniel a hotărât în inima sa că nu se va murdări cu lucrurile lumii, dar a fost pus la încercare și a fost aruncat în groapa cu lei, chiar dacă s-a rugat lui Dumnezeu. Dar după ce lucrurile au început să se aprindă, după ce a fost aruncat în groapa cu lei, Daniel l-a văzut pe Îngerul Domnului stând lângă el și ținând leii departe. Marele Stâlp de Foc stătea între el și lei, iar leii nu s-au putut atinge de el pentru că atunci când a trecut prin acele încercări, ispite și necazuri, a știut că Dumnezeul său putea să-l scape.

După ce Avraam a văzut seceta venind și pământul devenind arid, iar Lot s-a separat de el și s-a dus jos ca să trăiască ușor în lume; după ce a auzit plânsetele și gemetele îngrijitorilor turmelor sale, pentru că nu era iarbă pentru vitele sale, el nu a plecat, ci a rămas în țara în care i-a spus Domnul să stea.

Într-o zi, după ce a fost încercat până când răbdarea sa a ajuns la capăt, numai după ce s-a încheiat încercarea, Avraam a vorbit față în față cu Elohim, sub stejar. Aceasta s-a întâmplat numai după ce a trecut prin încercările și necazurile prin care a trecut. Numai atunci i s-a arătat Dumnezeu în chipul unui Om, a vorbit cu el și i-a spus că este căsătorit și că numele soției lui este Sara. Atunci i-a spus că ea a râs de El în cortul aflat la spatele Lui. Atunci, după încercare și după necaz, Avraam l-a numit Elohim.

Oh, dacă biserica și-ar putea veni în fire pentru a înțelege că după necazuri, încercări, batjocură și râsete la adresa ei, lucruri prin care a trecut biserica rusalistică, Îl vom vedea pe Dumnezeu în mijlocul nostru, făcând semne și minuni.

Toți acești oameni mari, care ne-au ocupat majoritatea serviciului de dimineață, au trecut prin încercări și l-au văzut pe Dumnezeu; au trecut prin încercări și au avut descoperiri, semne, minuni și alte lucruri.

Oh, dar niciunul dintre ei nu a văzut ceea ce a văzut Iov! După ce au văzut îngeri, pe Dumnezeu și toate aceste lucruri, ei nu au văzut nimic care să le dea nădejde dincolo de mormânt, dar Iov a văzut învierea. El a văzut Paștele, a văzut ceea ce mângâie fiecare inimă. Și când a văzut aceasta, el a spus: „Oh, cuvintele mele vor fi scrise într-o carte; ele vor fi gravate cu un cui pe o stâncă!”

De ce? Pentru că Iov știa că Răscumpărătorul său trăiește, știa că viermii îi vor mânca trupul, dar cu toate acestea, el avea să-L vadă pe Dumnezeu.

Prieteni, toate aceste lucruri sunt rânduite de Dumnezeu; toate situațiile prin care

treceți sunt rânduite de El, pentru că Dumnezeu Se manifestă în această lume prin sămânța Sa, iar sămânța Sa va birui fiecare obstacol prin Cuvânt. Cuvântul va birui toate lucrurile prin care treceți și vă va da biruință.

De ce îngăduie El ca toate aceste lucruri să vină asupra noastră? Pentru a dovedi ce se află înăuntrul nostru.

De ce a fost Elisabeta stearpă toți anii aceia? Pentru ca Dumnezeu să dovedească faptul că El poate deschide un pântec. De ce a trebuit să treacă cei trei tineri prin cuptor? Pentru ca El să Se poară descoperi ca Izbăvitor. De ce s-au întâmplat anumite lucruri în viața voastră? El a făcut-o ca să vă dovedească pe voi, dar și pe El însuși.

Cei trei L-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu când se aflau în cuptorul în flăcări, iar voi îl vedeți pe Izbăvitor în ceasul cel mai întunecos prin care treceți. Când ajungeți în ultimul ceas, când vă cuprinde boala, îl vedeți pe Dumnezeu. Dumnezeu poate vindeca epilepsia, cancerul și alte boli, dar oamenii trebuie să ajungă în situații imposibile pentru ca Dumnezeu să arate că El poate vindeca orice.

Astfel, dacă Dumnezeu vrea să ajung la cincizeci de kilograme, fără apă în trupul meu și fără putere, pentru că vrea să-și arate puterea Sa, atunci Doamne, lasă-mă să fiu așa pentru proslăvirea Ta. Eu doresc tot ceea ce dorește Dumnezeu pentru viața mea, tot ceea ce este conform hotărârii și voii Sale. Dacă El vrea să trec printr-o perioadă întunecoasă, printr-o viață grea și prin suferință, voi suferi pentru El.

Creștinismul a luat o părere greșită despre Mesaj. Astfel, dacă credem că profetul a venit aici ca să fim izbăviți de problemele noastre, ca să fie vindecate epilepsia și cancerul, trebuie să înțelegem că nu de aceea a venit. Acest Cuvânt a venit ca să cheme sămânța afară, pentru că Dumnezeu vrea să ne folosească. Viața aceasta este hotărâtă de Dumnezeu cu un scop. Căderea în grădina Eden a fost hotărâtă de Dumnezeu.

Noi vedem că pământul era pustiu și gol, că era sub judecată; Dumnezeu l-a judecat dintr-un motiv pe care noi nu-l înțelegem. Noi știm că a existat un război în cer și că acel război avea să se mute pe pământ. Dumnezeu a creat în grădina Eden un Paradis, apoi Și-a pus copiii acolo și le-a dat Cuvântul Său, dar El știa că ei vor cădea. Dumnezeu i-a creat într-un fel în care puteau cădea. De ce? Pentru că El face totul conform hotărârii Sale. Dumnezeu nu putea să-i facă să cadă, dar i-a pus

Într-o situație în care știa că vor cădea. De ce? Pentru că există ceva ce El vrea să înfăptuiască, să facă în această viață: El vrea să Se manifeste, să fie cunoscut, dovedit, vrea să fie arătat în puterea Sa mare, ca marele Biruitor.

Așadar, Dumnezeu a trebuit să lase lucrurile să cadă, să se năruiască tot, pentru ca El să fie Biruitor. Diavolul a început bătălia în cer, dar apoi aceasta s-a mutat pe pământ. Țineți minte că noi am văzut că vița falsă a început în cer, dar ea va avea un sfârșit, pentru că judecata va cădea asupra ei.

Acum aș vrea să gândiți puțin împreună cu mine.

Dumnezeu trebuie să stea drept și sfânt și să lucreze conform propriilor Sale Legi. Astfel, când a început războiul în cer, El nu l-a luat pe diavol să-l ucidă. Vă întrebați de ce? De ce nu l-a nimicit? Dumnezeu avea toată puterea, dar El face totul conform propriilor Sale Legi. El face totul în dreptate; avea un Plan și totul mergea conform Planului Său. Dumnezeu avea o dorință, totul mergea bine, sămânța Sa avea să fie semănată în pământ, iar acea sămânță avea să fie încercată, testată și prigonită, dar avea să biruiască în fiecare situație. Ea avea să biruiască tot ce urma să ridice diavolul împotriva ei.

Prieteni, aceasta făcea parte din Plan, din scopul Său, iar eu și voi suntem soldați în această bătălie, noi suntem în oștirea Domnului, fiindcă există două mari puteri care se luptă: Dumnezeu și diavolul. Noi suntem de partea lui Hristos, atribute ale Sale, iar când biruim, îi pecetluim mormântul. Când biruim prin Cuvânt, aducem nimicirea lui.

Dumnezeu lucrează prin noi, iar noi suntem rânduiți să biruim. De ce? Dacă Satan biruiește un singur atribut al lui Dumnezeu, Dumnezeu este biruit. Aceasta înseamnă că Satan L-a învins pe Dumnezeu.

Așadar, unde este bătălia acum? Chiar aici. Dacă Satan poate opri o parte a lui Dumnezeu, Îl oprește pe Dumnezeu; dacă biruiește un singur copil al lui Dumnezeu, Îl învinge pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Satan dezlănțuie tot ce are împotriva voastră. Dar dacă Dumnezeu biruiește, Satan este învins. Dacă toate atributele lui Dumnezeu vor birui, Satan va fi distrus. Vedeți unde ne aflăm? Nu contează una sau alta, ci totul se rezumă la faptul că fiecare sămânță a lui Dumnezeu trebuie să biruiască fiecare obstacol care se ridică împotriva ei.

Dumnezeu a îngăduit să ajungem în diferite situații, pentru că trebuie să-l biruim pe Satan în fiecare situație, prin noi.

Dacă citim în Apocalipsa capitolele 2 și 3, vedem că fiecare epocă a Bisericii are un mesaj către biruitori, ceea ce înseamnă că și epoca aceasta va avea biruitori. Slăvit să fie Domnul!

Toate lucrurile prin care am trecut în viață sunt cu un scop, au un motiv, dar Mielul deține controlul, ceea ce înseamnă că nu se poate întâmpla nimic fără permisiunea Lui. Dacă ați așteptat zece sau douăzeci de ani să fiți vindecați, continuați să așteptați. Dacă ați așteptat zece sau douăzeci de ani ca cei dragi ai voștri să se întoarcă la El, continuați să așteptați. Lăsați ca credința să aibă biruința finală indiferent care este încercarea.

Isus S-a uitat într-o zi la Petru și i-a zis: „*Simone, Simone, Satan v-a cerut să vă ceară ca grâul.*” Dar El nu a spus că l-a oprit să facă aceasta, nu a spus: „Dar Eu i-am poruncit să se oprească!”, ci a îngăduit aceasta. De ce? Pentru că Petru trebuia să biruim. Unii prin foc, alții prin potop, alții prin încercări mari, dar toți prin Sânge.

Prieteni, Pecețile sunt aici, dar nu ca să descopere numai tainele epocilor Bisericii, ci și tainele vieții voastre. Amin!

Isus a stat înaintea lui Pilat cu chipul atât de zdrobit încât nu a putut fi recunoscut de nici un om. Ei l-au smuls barba, l-au pus o cunună de spini pe cap, l-au dat treizeci și nouă de lovituri cu nuielele, dar credeți că a fost biruit? Nicidecum, ci de fiecare dată când Isus era zdrobit, diavolul era mai aproape de propria înfrângere. Fiecare lovitură cu care a fost lovit trupul Său, a fost pentru vindecarea noastră. Fiecare lovitură primită de El a fost biruință asupra diavolului.

Când l-au respins și l-au dus înaintea poporului spunând: „Iată Împăratul tău!”, iar ei l-au dat la moarte, El a obținut biruința. Dumnezeu câștiga la fiecare pas.

Aceasta este valabil și în viața voastră. Veți trece prin neazuri și dureri, dar în cele din urmă, Satan va fi învins, pentru că Dumnezeu va dovedi că sămânța va birui și nu va fi nimicită. Ea nu va fi învinsă. Când au trecut prin încercări, ei au văzut îngeri și au primit descoperiri. Durerea și suferința a adus de fapt manifestarea. Astfel, când cei trei au fost în cuptorul cu foc, l-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu. Vedeți? Toate aceste lucruri s-au întâmplat atunci când trebuiau să se întâmple.

Dar mai există un timp de presiune pentru Mireasă. Ce va duce la această presiune? Manifestarea Cuvântului vorbit. Când această biserică va fi închisă, să fim plini de bucurie pentru că presiunea nu va face decât să provoace manifestarea fiilor lui Dumnezeu.

Dumnezeu Se va manifesta din nou. El a profețit aceasta și nu o va opri. De ce? Pentru că El o va folosi pentru o mare manifestare a Sa din nou, iar noi Îl vom vedea pe Domnul înălțat și pe poporul Său luat sus. Să nu vă pierdeți credința, prieteni!

Toate aceste lucruri trebuie să se întâmple ca să existe pe pământ un martor că acest Cuvânt lucrează și că El lucrează în orice situație. Amin!

▪ - **Partea a treia** -

DE LA ÎNTUNERIC LA LUMINĂ

Pentru început aș vrea să facem o scurtă recapitulare, iar pentru aceasta, vom citi din Apocalipsa 6.5-6, unde ni se vorbește despre Pecetea a treia:

„Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: „Vino și vezi!” M-am uitat și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce sta pe el avea în mână o cumpănă.

Și, în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un dinar! Trei măsuri de orz pentru un dinar! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!”

De multe ori, la începutul sau la sfârșitul Peceții, fratele Branham a făcut un rezumat scurt cu privire la conținutul ei. Astfel, chiar la începutul Peceții a treia, el a spus:

„În ceasul acesta mare în care trăim, noi vedem că an de an devine tot mai întunecos pentru lume, iar venirea Domnului devine tot mai clară pe măsură ce El Se descoperă în Cuvântul și în manifestarea Sa.”

Aceasta este o lumină adusă de Pecetea a treia: lumea devine din ce în ce mai

Întunecoasă, bisericile devin din ce în ce mai întunecate, dar pentru Mireasă vine o trezire care devine din ce în ce mai clară, totul devine din ce în ce mai luminos, acesta fiind răsăritul Soarelui. În timp ce Soarele apune pentru civilizație, pentru lumea aceasta, pentru Mireasă există o trezire, un răsărit al Soarelui care vine. Noi vom putea vedea aceasta, urmărind cele două ungeri din epoca aceasta.

În Pecetea a șasea, fratele Branham a spus următoarele:

„Perfect și exact. Oh, îmi place când Scriptura răspunde singură, vouă nu? Duhul Sfânt a scris-o, dar tot El poate s-o și descopere. Acum, haideți să observăm Pecetea a treia: aceasta este foametea.

În Amos 8.11 spune: „Iată, vin zile, zice Domnul, Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului.”

Vreau să subliniez aceasta încă o dată și nădăjduiesc că o veți păstra în mințile voastre: Amos 8.11 spune că Domnul va trimite foametea în țară. Să nu credeți că diavolul poate să-L surprindă pe Domnul, pentru că El are tot timpul controlul absolut. Noi am putea crede că Dumnezeu vrea ca toți să audă Cuvântul Său și că El Îl trimite din abundență pentru că este Cuvântul Său și pentru că El iubește omenirea, dar aici am citit că Domnul Însuși este Cel care spune că trimite o foamete, dar nu o foamete după pâine și apă, ci după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Așadar, Dumnezeu a trimis această foamete în care a existat o cantitate foarte mică de Cuvânt.

În predica „Dumnezeu nu-l cheamă pe om la judecată fără ca mai întâi să-l avertizeze”, din anul 1963, fratele Branham a spus că „*Noi depindem de Duhul Sfânt pentru că această Biblie este scrisă în pilde, așa că nu putem să ne așezăm și s-o citim ca pe un ziar, fiindcă este ascunsă. De aceea, o citire ocazională a Cuvântului, fără descoperire, nu va face nimic, nu va trezi niciodată nimic, pentru că trebuie să existe o descoperire a Duhului.*”

Noi știm că un creștin ar trebui să citească Biblia zilnic. Noi ar trebui să facem aceasta fără doar și poate, fiindcă în felul acesta arătăm respect față de Dumnezeu. Dar, dacă El nu ne descoperă Scripturile, le citim degeaba, pentru că noi nu vom înțelege niciodată Biblia prin propria noastră înțelegere, prin intelect, ci trebuie să ne fie descoperită prin Duhul.

În același Mesaj, fratele Branham a spus:

„Voi nu puteți să vă așezați și să citiți Biblia ca pe un ziar, fiindcă este ascunsă. Da, domnilor. Cum ați putea explica vreodată faptul că sus pe munte Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Să nu-ți faci chip cioplit!”, dar cu toate acestea, în aceeași zi i-a spus să modeleze doi îngeri din aramă și să-i pună pe Capacul Ispășirii, acolo unde se afla mila?”

Se poate contrazice Dumnezeu așa? Pe tablele de piatră ale Legii, El a spus: „Să nu-ți faci chip cioplit!”, dar apoi, tot El i-a spus lui Moise să facă un chip cioplit. Vedeți? Înainte ca să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să înțelegem natura lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că descoperirea trebuie să ne arate ce face Dumnezeu, tiparul lui Dumnezeu și Planul Său, pentru că altfel nu vom înțelege niciodată detaliile referitoare la ceea ce face El.

„Vedeți? Pentru a putea înțelege Cuvântul lui Dumnezeu, voi trebuie să-L cunoașteți pe El și natura Sa. El are cheile aceluia Cuvânt, El Însuși, și este singurul care poate să-L ia și să-L deschidă, ceea ce înseamnă că El este Cel care trebuie să-L descopere.”

Amin! Același lucru este valabil și când ajungem la versetul care spune: „Voi trimite foamete!” Dacă nu-L cunoaștem pe Dumnezeu și natura Sa, dintr-o dată totul devine confuz. Cum poate trimite El o foamete după auzirea Cuvântului Său? Cu toate acestea, Scriptura spune foarte clar că El a trimis o foamete după auzirea Cuvântului Său.

În predica „Hrana spirituală la timpul potrivit”, din anul 1956, citim:

„Aceasta va preumbri seceta duhovnicească de astăzi. Noi toți suntem foarte conștienți că astăzi există o mare secetă duhovnicească în țară. Ea a fost vestită de profeți, chiar înainte de a doua venire a lui Hristos. Astfel, profetul a spus: „În țară va veni o foamete, dar nu numai după pâine, ci după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu.” Ziua aceea este astăzi: „După auzirea Cuvântului adevărat al lui Dumnezeu.” Deci, seceta naturală o preumbrește pe cea duhovnicească.”

Așadar, ne uităm la calul negru și vedem că acesta este foametea duhovnicească, este Epoca Întunecoasă.

În Pecetea a treia citim:

„Mulțumesc, Doamne. Oh, sunt atât de bucuros! Da, domnule. A fost harul Său; aceasta este tot. Este timpul miezului nopții. Înțelegeți aceasta acum? Aici, el a pus un preț pentru viața aceasta; aceasta este grâul: partea firească. Nu a fost ceva duhovnicesc, ci a fost grâu. Înțelegeți? Pâine de grâu și de orz... El pune un preț pentru felul acela de viață pe care o vindea supușilor săi... adunând bogăția lumii la el însuși, în biserică, și mai călărește încă. O, cu siguranță că o face încă! Da, domnilor, el mai călărește încă.”

Fratele Branham ne-a descoperit tactica Antihristului, faptul că el vine cu amăgirea, iar când aduce amăgirea, începe un război politic în biserică, începe să facă separare între frați, să aducă o învățătură, diferite păreri, iar când face aceasta, începe un război, o separare politică în biserică, după care vrea să-și aducă înlocuitorii săi.

Așadar, prin calul negru, el vrea să-și aducă înlocuitorii, să vândă viața firească pentru că nu are viață duhovnicească, nu are sămânță adevărată, nu are untdelemn și vin, așa că a început să vândă grâu și orz; a început să-l măsoare și să-l vândă, iar fratele Branham ne-a spus că acesta a fost timpul când antihristul a început să vândă rugăciuni, slujbe pentru purgatoriu și toate aceste lucruri. Dar ce făcea el? Aceasta este cheia, prieteni: el aduna bogăția lumii pentru sine. Este foarte important să înțelegem aceasta pentru că se întâmplă și astăzi, acesta fiind motivul pentru care America are o datorie de nouăsprezece trilioane de dolari și este deja ruinată. Fratele Branham ne-a spus aceasta, iar astăzi se vede foarte clar.

Economia lumii este controlată de Lucifer; el este dumnezeul politicii, al națiunilor; el controlează sistemul financiar, iar America este astăzi în faliment. De fapt, ea a fost deja în faliment începând cu mulți ani în urmă, iar fratele Branham ne-a spus aceasta. Noi împrumutăm bani de la bănci, dar fratele Branham ne-a spus că evreii au documentele, că ei rulează partea de documentație, dar Roma are aurul. Cum? Pentru că vând viața naturală și adună resursele lumii. Ei adună aurul de sute de ani, deoarece știu că va veni vremea când se va prăbuși sistemul, iar atunci vor prelua controlul. Profetul ne-a spus aceasta. El a spus că antihristul s-a infiltrat pretutindeni, nu numai în religie, ci în tot sistemul, iar Apocalipsa 18 ne spune că negustorii pământului care trăiesc bine de pe urma sa, vor începe să plângă atunci când Roma va fi distrusă, pentru că sistemul bancar îi aparține, tentaculele sale sunt înfipite pretutindeni, iar bogăția lumii este adusă la el. Dar noi nu am fost amăgiți! El poate avea toți banii pe care-i vrea, dar noi avem o moștenire veșnică.

Pământul pe care umblăm îi aparține Miresei, ea fiind moștenitoare împreună cu Hristos. El a făcut totul, a făcut răscumpărarea, iar noi suntem moștenitori împreună cu El, iar El Se va întoarce pentru a stabili o Împărăție în care noi vom domni împreună cu El, timp de o mie de ani.

Fratele Branham a spus în Pecetea a treia:

„Orice nădejde fusese pierdută, nu mai exista nădejde deloc; totul părea întunecat pentru micuțul credincios.

(Vrăjmașul) era reprezentat prin calul negru. Avea în mână o balanță și zicea: „O măsură de grâu pentru un dinar, trei măsuri de orz pentru un dinar.” Vedeți? Grâul și orzul sunt elemente naturale ale vieții. Din ele se face pâinea și alte lucruri, dar vedeți, el lua un preț pentru ele.

Aceasta înseamnă că el lua un preț de la supușii săi, pentru nădejdea la viața firească... el a început chiar din timpul acela, încercând să-i determine să plătească pentru rugăciune, le lua un preț pentru rugăciune. El continuă să facă aceasta. Ce făcea prin aceasta? Aduna bogăția lumii, măsurând cu balanța sa o măsură de grâu pentru un dinar și trei măsuri de orz pentru un dinar.

Călărețul de pe calul negru îi jefuia pe oameni de banii lor, iar Biblia spune că el deținea bogăția lumii. Așa cum am spus aseară despre Rusia și toate acele lucruri, ei iau toți banii și-i jefuiesc pe oameni de tot ce au, de tot.”

Fratele Branham a vorbit aici despre partea firească și ne-a spus că nici o națiune catolică nu este de sine stătătoare, dar noi ne vom referi la partea duhovnicească. Țările catolice nu sunt autonome, ci depind de banii care le sunt împrumutați. Ei se împrumută pentru ca guvernele lor să înainteze; majoritatea Europei face împrumuturi pentru ca guvernele lor să meargă mai departe. Și America se împrumută. Ea nu este autonomă, nu se poate susține singură și nici nu se va putea susține, ci este legată de bănci. Majoritatea țărilor din lume nu se pot susține singure, ci sunt legate de sistemul bancar, iar dacă le este tăiat sprijinul, se vor prăbuși. Sistemul este deja instalat pentru ca fiara să preia controlul; totul este pus la punct, iar fratele Branham ne-a spus despre aceasta. Totul este ireversibil, nu va fi reparat niciodată, ci totul va merge din ce în ce mai rău, iar când va cădea va fi o prăbușire absolută.

Dar antihristul a făcut același lucru și din punct de vedere spiritual, jefuindu-i pe

supușii săi de fiecare făgăduință a Cuvântului. De ce a făcut aceasta? Ca să nu fie de sine stătători, autonomi, ci să aibă nevoie de biserică pentru salvare. Vedeți? Ei nu sunt de sine stătători cu descoperirea primită de la Dumnezeu, ci spun: „Trebuie să merg la biserică pentru a fi salvat. Am nevoie ca predicatorul să-mi spună că sunt bine!” De ce aceasta? Pentru că nu au o descoperire personală cu privire la Cuvânt. El i-a jefuit de toate lucrurile, iar acum depind de mama curvă și de fiicele ei. Ei depind pe deplin de sistemul curvei celei mari și a fiicelor ei curve pentru tot ceea ce au duhovnicesc. Vedeți? Ei nu au o viață duhovnicească proprie, ci a fost înlocuită cu o imitație firească.

Pecețile ne spun totul, prieteni, de aceea, ce se întâmplă când întâlnim o învățătură falsă, chiar una care s-a ridicat jefuind Mesajul? Ce fac ei? Încep să aducă păreri lor, iar oamenii din biserică lor nu mai sunt de sine stătători fiindcă cred că dacă pleacă de acolo vor fi pierduți. Astfel, rămân înțepenți într-o biserică și le este frică să plece pentru că își spun: „Dacă părăsesc acest Adevăr, voi fi pierdut. Dacă îl părăsesc pe predicatorul acesta voi fi pierdut. El are tot Cuvântul, iar dacă plec nu voi mai avea nimic!”

Frate și soră, acesta este un sistem catolic, acesta este călărețul de pe calul negru care vă jefuiește de tot ceea ce v-a dat Dumnezeu, pentru că El a dat copiilor Săi Cuvântul. Amin! Cuvântul lui Dumnezeu nu este deținut de o slujbă, de o anumită învățătură sau de un grup de oameni, ci a fost dat copiilor Săi. Să nu lăsați ca un sistem bisericesc să vi-l fure, fiindcă voi trebuie să aveți o descoperire personală asupra Cuvântului. Dar fiecare sistem fals va urma același tipar.

Aș vrea să privim puțin la Șamgar pentru că el s-a aflat sub Pecetea a treia, sub călărețul de pe calul negru. El a fost al treilea judecător al lui Israel, iar povestea lui apare în capitolul trei al cărții Judecătorilor. Este un singur verset care vorbește despre el, dar fratele Branham a putut să ne spună restul povestirii lui Șamgar prin descoperire profetică.

În predica „Dumnezeu însărcinându-l pe Moise”, el a spus:

„Îl văd uitându-se la soția sa, la mânecile sale uzate, aproape rupte. S-a uitat la copiii săi: fețele lor erau palide, fiindcă erau aproape morți de foame. Filistenii aceia mari și puternici, le-au luat tot ce aveau și cu siguranță, aveau să moară de foame de-a lungul iernii.

Este ca și biserică de astăzi, fraților, palidă, anemică. Ceea ce ne trebuie nouă este

curajul și Cuvântul lui Dumnezeu. Stați acolo, lăsați-i pe jefuitorii aceia să vină și alungați-i!”

Ei erau sub stăpânirea filistenilor, care veneau în fiecare an, în timpul recoltării, pentru a le lua roadele pământului. Aș vrea să țineți minte că ceea ce era pământul țării pentru Israel este Cuvântul pentru noi. Să nu uitați aceste tipuri și ceea ce ne spune povestea lui Șamgar.

Filistenii s-au dus și sub călărețul de pe calul negru au luat toate roadele pământului. El i-a jefuit de toate făgăduințele Cuvântului, de toată credința, de tot ceea ce le susținea viața.

Aceasta este ceea ce încearcă să facă sistemul: să vă ia făgăduințele astfel încât să nu le puteți lua în mâna voastră ca să aveți biruință, puterea de a birui și propășirea în Cuvântul lui Dumnezeu; el vă jefuiește de toate acestea ca să depindeți de el și să cădeți în robia sa.

Dar a existat un om micuț numit Șamgar care arăta ca și Luther și care s-a săturat de sistem.

În Epoca întunecoasă, sub călărețul de pe calul negru, Luther a fost uns cu ungera omului, deoarece noi știm că Reforma s-a ridicat sub ungera omului. Sub această ungeră, el a fost trezit de descoperirea Cuvântului, pentru că trebuia să aibă ceva cu care să biruiască acest cal negru, o resursă din Cuvânt. Luther se săturase să mai fie doborât la pământ și jefuit, fără putere sau fără vreo făgăduință, pentru că sistemul catolic deținea totul sub control. Astfel, s-a dus și a atârnat nouăzeci și cinci de teze pe ușa bisericii. Ce a făcut prin aceasta? A început epoca ungerii omului, prin care au ieșit biruitori împotriva sistemului catolic.

Să citim mai departe:

„Șamgar a spus: „Știu că nu sunt războinic și nu pot lupta pentru că acolo sunt șase sute de oameni. Ce voi face?” Îl pot vedea cum mergea încoace și încolo pentru că nu știa ce să facă, iar ei se apropiau „Trop, trop, trop...” În câteva minute nu ar mai fi existat nimic din ovăzul său; tot grâul și porumbul ar fi dispărut, tot ceea ce a muncit el ar fi fost luat, iar familia sa ar fi murit de foame. Tot ce a muncit el ar fi fost luat de vrăjmași și dus în țara lor.

Dar primul lucru care s-a întâmplat este că Dumnezeu a început să Se miște

asupra lui. Îmi pace aceasta. Astfel, Şamgar a început să devină nervos. A privit în jur şi a spus: „Sunt israelit şi sunt tăiat împrejur, iar cel ce vine aici este un filistean netăiat împrejur. Eu nu sunt soldat şi nu am timp să merg să iau ceva lecţii ca să învăţ cum să lupt, cum să mă duelez, dar Dumnezeu este Dumnezeul meu!”

Aşadar, s-a dus şi a luat un otig de plug. Ştiţi ce este acesta?”

Şamgar a privit în jur şi a pus mâna pe ce a găsit. Acel otig era doar un băţ cu care curăţa plugul, dar cu el a omorât şase sute de filisteneni şi a adus izbăvirea. Cum a fost posibil? Totul s-a bazat pe o descoperire cu privire la poziţia sa, pe o trezire şi o înţelegere cu privire la cine era el şi cine era cel care se lupta cu el. Şamgar şi-a venit dintr-o dată în fire, la fel ca fiul risipitor, fiindcă Dumnezeu i-a adus o descoperire proaspătă: „Eu sunt un evreu tăiat împrejur sub legământ cu Dumnezeu, iar acesta este un netăiat împrejur şi înafara legământului cu Dumnezeu.”

Pământul acesta este în legământ cu voi şi voi sunteţi în legământ cu el, iar vrăjmaşul nu are nici un drept asupra lui, ci este al vostru, aşa că atunci când a venit o trezire, un singur om a putut ucide şase sute de soldaţi filisteneni, fără să aibă nici un fel de antrenament. De ce? El s-a uitat la soţia şi la copiii săi şi a văzut că erau din ce în ce mai slabi din cauză că vrăjmaşul îi jefuia de tot ce aveau.

Dacă diavolul pătrunde înăuntru şi vă jefuieşte familia luând pacea din căminul vostru, luând vindecarea din trupul vostru, etc., este timpul să vă ridicaţi, să lăsaţi să aibă loc o trezire sub Pecetea a treia şi să spuneţi: „Eu am fost tăiat împrejur de Duhul Sfânt, iar acest Cuvânt este Cuvântul meu şi nu-i aparţine diavolului, bolii, situaţiei financiare, ci îmi aparţine mie.” Eu pot lua acest Cuvânt şi să devin treaz la făgăduinţele lui Dumnezeu.

Aşadar, el încearcă să fure tot din ţară. Acesta este călăreţul de pe calul negru, care aduce foametea duhovnicească. De aceea, când cădeţi sub această Pecete, el vă va fura bucuria, pacea, răbdarea şi îndelunga răbdare, pentru că va încerca să vă ia toate binecuvântările şi să vă lase fără nimic.

Tot ceea ce ne trebuie este o descoperire, fiindcă atunci amnezia spirituală va fi îndepărtată, iar noi ne vom întoarce înapoi. Deci, singura cale de a înfrânge puterea calului negru este descoperirea: untdelemnul şi vinul.

Să mergem mai departe:

„El a început să călărească în timpul Epocii întunecoase. Aceasta este ceea ce reprezintă calul negru: Epoca întunecoasă, deoarece pentru credincioșii adevărați care mai rămăseseră era miezul nopții.”

Pentru epoca lui Luther, pentru Șamgar era miezul nopții, de aceea au avut nevoie de o descoperire.

„Făptura a treia care a ieșit de la diavolul a fost calul negru. Înțelegeți? Iar a treia făptură sau putere care a ieșit de la Dumnezeu ca să-l înfrunte, ca să înfrunte puterea calului negru, a fost un om iscusit, deștept și cu înțelepciunea lui Dumnezeu.”

Noi am vorbit deja despre aceasta și am văzut că Dumnezeu folosește aceste fapte pentru caracteristicile lor.

Astfel, leul este cel mai mare prădător și nu poate fi învins de nimeni. El are un răget atât de puternic încât reduce totul la tăcere. Fratele Branham a spus că dacă am fost în junglă știm că de îndată ce se aude undeva departe răgetul unui leu, toate animalele: maimuțele, păsările, etc. se opresc și ascultă în tăcere.

Când diavolul vine împotriva voastră, luați numai răgetul Leului, Cuvântul lui Dumnezeu, și totul va fi redus la tăcere. Ne vom opri imediat la aceasta, pentru că este minunat să vedem acest lucru în Scripturi.

Așadar, ungerea omului este înțelegerea duhovnicească prin descoperire, iar fratele Branham a spus că cea mai importantă caracteristică a omului este intelectul.

„El a plecat să-l combată având iscusința înțelepciunii lui Dumnezeu.

Observați! Făptura care a ieșit să-l înfrunte a fost un om, făptura cu chip de om, iar noi știm cu toții că puterea omului stă în intelectul său.”

Prin aceasta, fratele Branham nu ne spune să fim un credincios intelectual, fiindcă aici este vorba de înțelepciunea lui Dumnezeu, de gândul lui Dumnezeu, de descoperirea lui Dumnezeu, de înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu prin Duhul. De aceea, Domnul continuă să ne deschidă Cuvântul, pentru că El ne-a dat Cuvântul Său, iar în Pecetea a treia am văzut că Mielul a poruncit să nu se atingă de untdelemn și de vin, ceea ce înseamnă că o cheie pentru a avea biruință este untdelemnul și vinul.

„Untdelemnul este simbolul Duhului, iar vinul simbolizează imboldul, bucuria descoperirii. Fraților, îmi place să merg pretutindeni. Mă mir că nu am trezit tot cartierul când Domnul mi-a descoperit aceasta. Imboldul descoperirii... Vedeți? În Biblie, untdelemnul și vinul sunt întotdeauna împreună. Am luat Concordanța și am văzut că există o legătură între ele: untdelemnul și vinul sunt întotdeauna împreună. Înțelegeți? Când un Adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu este descoperit pe deplin sfinților Săi care sunt umpluți cu untdelemn, ei devin bucuroși.

Vinul este un stimul, o bucurie. Glorie! Simt aceasta acum: imboldul bucuriei aduce strigăte. Când se întâmplă aceasta, are asupra lor efectul pe care-l are vinul asupra unui om firesc; când este dată descoperirea despre un Adevăr al lui Dumnezeu, credinciosul adevărat care este umplut cu untdelemn primește un imbold atât de mare încât se comportă anormal.”

Câți dintre voi ați văzut sau știți că atunci când se îmbată, oamenii devin mai îndrăzneți? Aceasta se întâmplă sub stimulul alcoolului. El îl determină pe un om timid să se ridice și să cânte sau să se bată, să se comporte puțin anormal; îl face să iasă din rutina normală și să devină mai îndrăzneț, mai curajos și să iasă afară.

Nu același lucru îl face și stimulul descoperirii pentru un copil al lui Dumnezeu? Poate sunteți timizi de felul vostru, dar lăsați să vină Ceva, o descoperire care vă va determina să vă ridicați și veți vedea că nu veți mai fi timizi cu Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, dacă copilul, soția sau chiar voi înșivă sunteți bolnavi și primiți o descoperire că nu trebuie să suferiți așa ceva, veți spune: „Nu trebuie să accept aceasta pentru că am o făgăduință!” și nu veți mai sta timizi, ci veți lua Sabia Domnului și veți ieși la luptă. Veți avea mai mult curaj și veți fi mai îndrăzneți decât sunteți de obicei. Aceasta este ceea ce face bucuria descoperirii. Când Dumnezeu trezește aceasta în voi, o luați pur și simplu și mergeți mai departe.

Așadar, untdelemnul este Duhul Sfânt, iar vinul este stimulul descoperirii, înțelegerea duhovnicească prin descoperire.

„Noi am aflat că el a cântărit și a cerut un preț pentru aceasta. Grâul este viața firească, viața firească prin care trăiau ei, însă simbolizează Duhul, untdelemnul și bucuria vinului. „Dar să nu te atingi de Viața duhovnicească! Las-o în pace!”

Știți ce înseamnă aceasta, prieteni? Indiferent cât ajungem de jos, indiferent cât este de întunecată situația, întotdeauna există untdelemn și vin. Ele nu se epuizează niciodată, nu sunt luate de la voi pentru că Mielul Însuși i-a spus acestui

cal negru: „Poți măsura grâul, poți să cântărești orzul și să iei un preț pentru ele, poți face tot ce dorești cu ele, dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!” Aceasta înseamnă că pentru copiii lui Dumnezeu există întotdeauna untdelemn și vin. Butoiul nu va rămâne niciodată gol și nici ulciorul, ci atunci când prindeți o descoperire, puteți merge și să beți; puteți să vă umpleți cu untdelemn și să mergeți să luptați cu calul negru.

„Cuvântul în Sine este Duh; este Duh în formă de Cuvânt. Apoi, când este înviat sau adus la Viață, Duhul Cuvântului începe să lucreze și să acționeze.

...Dar acum, voi începeți să aduceți Cuvântul. Aceasta este ceea ce aduce Viață: Cuvântul.”

Aceasta este o afirmație foarte importantă.

În ziua noastră, există o descoperire a Cuvântului, iar dacă descoperirea Cuvântului crește și Cuvântul este desfășurat, există din ce în ce mai multă Viață. Ce fel de Viață este Aceasta? Este Însăși Viața lui Dumnezeu, manifestarea lui Isus Hristos pentru acest ceas, iar pe măsură ce Cuvântul Se descoperă pe Sine însuși, vine mai multă Viață. Înseamnă că astăzi ar trebui să trăim pentru Isus Hristos mai mult decât am făcut-o cu o săptămână în urmă, pentru că El ne descoperă Cuvântul Său, ni-L dezvăluie, iar noi ar trebui să ne urcăm mai sus, ar trebui să ne asemănăm tot mai mult cu Isus Hristos, pentru că pe măsură ce crește Viața în noi, Ea ne face ca și El, ne face după chipul Său. De ce? Pentru că Cel ce aduce Viața este Cuvântul.

Acesta este motivul pentru care trezirea din denomi-națiunea pentecostală a murit demult. De ce? Pentru că ei au un imbold, un stimul, dar nu au descoperirea. Sunt beți, dar îmbătați cu apă. Totul este firesc pentru că acolo nu este vin.

„Dar acum, voi începeți să aduceți Cuvântul. Aceasta este ceea ce aduce Viață: Cuvântul. Aceasta aduce bucuria stimulului adus de vinul cel nou. Înțelegeți? Aceasta s-a întâmplat la Rusalii când a fost legitimat Cuvântul.”

Noi am vorbit despre aceasta duminică, dar aș vrea să repet. Ceea ce i-a entuziasmat atât de mult încât au ieșit în stradă, nu a fost un fior pe coloana vertebrală, nici un tremur, ci a fost descoperirea Cuvântului făgăduit al orei, care S-a făcut trup: aceasta i-a stimulat pe toți. Când au văzut Stâlpul de Foc înapoi în tabără, ei au devenit atât de entuziasmați încât nu au mai putut sta în cameră.

Fratele Branham a spus în Pecetea a treia:

„Vedeți, vinul reprezintă imboldul descoperirii. Astfel, când S-a revărsat Duhul Sfânt și ei au văzut Focul lui Dumnezeu căzând asupra lor, aceasta a început să-i stimuleze, iar primul lucru care a avut loc este că au devenit atât de entuziasmați încât oamenii au crezut că erau beți; dar ei erau stimulați de descoperire.

Aceasta este descoperirea legitimată a lui Dumnezeu făcută clară lor, iar ei erau bucuroși pentru aceasta. Dumnezeu a făgăduit-o.”

Aleluia! Ei erau bucuroși: aceasta era agitația din camera de sus. Ei erau bucuroși pentru că Cuvântul făgăduit era clar pentru ei. De aceea, când Cuvântul lui Dumnezeu devine clar pentru noi, când vedem și înțelegem în ce ceas suntem, începem să devenim bucuroși și spunem: „Cred că înțeleg aceasta.” Vedeți? Dacă înțelegeți, veți fi stimulați. Aceasta nu înseamnă că trebuie să fugiți pe culoarele bisericii, dar veți primi un imbold care vă va determina să treceți la acțiune, pentru că acesta este cel mai important lucru care va avea loc vreodată în viața voastră.

„Dumnezeu a făgăduit aceasta, iar aici le era descoperită și legitimată înaintea lor. Amin. Acolo era un bărbat care a spus: „Aceasta este aceea! Aceasta este.” Acolo era făgăduința legitimată prin aceleași semne pe care le avem și astăzi. Stâlpul de Foc.

Aceasta este bucuria descoperirii, iar ei au avut-o cu adevărat aici.”

Noi avem bucuria descoperirii? Sigur că da. De ce? Deoarece pentru noi nu este o taină ceea ce face Dumnezeu, ci cunoaștem ceasul în care trăim și vedem Cuvântul făcându-Se trup. Cum poate exista ceva mai îmbucurător decât aceasta?

Acum aș vrea să mergem împreună în Evanghelia lui Matei și să urmărim două linii paralele. Pentru aceasta, îi vom privi pe Isus și pe Petru, care a trecut prin toți cei trei călăreți. Îl vom urmări pe Petru care a călărit calul alb, calul roșu și calul negru, iar apoi Îl vom privi pe Isus care a luat ungera Leului, a vițelului și a omului. Vom vedea că după ce a călărit cei trei cai, Petru s-a pocăit, iar după ce s-a pocăit, a primit instrucțiuni de la Isus Hristos, sub ungera epocii omului, după care vom vedea că a ieșit din camera de sus, vorbind în limbi și predicând Evanghelia.

Să privim aceasta împreună. În Matei 16.13-20, citim:

„Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic

oamenii că sunt Eu, Fiul omului?"

Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din proroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?"

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!"

Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.

Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.”

Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul.”

Aici, putem vedea că Petru este un tip al bisericii, pentru că a primit o descoperire de bază, a primit temelia pe care avea să fie zidită întreaga biserică și care este descoperirea a Cine este Isus Hristos. Această descoperire nu trece de la om la om, ci vine de la Tatăl.

Așadar, aici Petru preumbrește biserica, de aceea trebuia să treacă prin epocile bisericilor, prin călăreți.

Prieteni, acest lucru este minunat, pentru că Dumnezeu a pus deja totul în Scripturile Sale. El a scris Cuvântul cu mii de ani în urmă și a știut că Acesta va fi învăluit, de aceea L-a scris în trepte pentru ca fiecare epocă să primească putere de la Cuvânt.

Fratele Branham a spus că Îl poți citi la un anumit nivel, apoi la un alt nivel, apoi la un alt nivel, pentru că pe măsură ce taina este descoperită, copiii Săi se vor întoarce la Cuvânt și vor primi descoperirea și puterea pentru epoca lor. Dar chiar sub versetele pe care le primeau ei, se afla un alt verset care era pentru o altă epocă. Totul se întrepătrunde, iar acestea urmau să se întoarcă în epoca următoare. Astfel, ei aveau să meargă mai adânc în același text și mai adânc și

mai adânc. Cu adevărat, numai Dumnezeu putea scrie o Carte ca aceasta! Numai Cuvântul poate fi veșnic, minunat, fără sfârșit și fără o adâncime limitată. Așa se face că au existat mii și mii de oameni care au studiat această Biblie timp de mii de ani, dar tot nu au ajuns la fundul descoperirii care este conținută în această Carte. Aleluia!

Petru preumbrea biserica și a primit o descoperire, i s-au făgăduit cheile Împărăției, dar imediat după aceea a fost testat.

„De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învieze.

Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (v. 21-22).

Astfel, aici, în versetul 22, îl vedem pe Petru sub ungera calului alb pentru că a refuzat Cuvântul. Isus era Cuvântul făcut trup și El a spus: *„Cuvintele pe care vi le spun sunt Duh și Viață.”* Vedeți? El le-a spus că trebuia să meargă la Ierusalim și să sufere mult din pricina bătrânilor și a preoților, aceasta fiind: *„Așa vorbește Domnul.”* Așadar, Isus L-a adus în fața lui Petru pe *„Așa vorbește Domnul”* și a spus: *„Trebuie să fiu prigonit și ucis, dar a treia zi voi învia.”*, însă Petru a refuzat Cuvântul.

Vedeți cât este de subtil? Duhul antihrist se folosea de afecțiunea lui Petru pentru Domnul Isus. Calul alb folosea atât afecțiunea umană a lui Petru, cât și mândria și dorința sa. Așadar, Satan se folosea de natura sa umană și îi șoptea ceva diferit de ceea ce spunea Isus. Astfel, vedem că în versetul 22, Petru îl mustră pe Domnul spunând: *„Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”* Acela era călărețul de pe calul alb în viața lui Petru, iar Isus avea să-L înfrunte cu ungera Leului:

„Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano!”

Aceasta este ungera Leului, prieteni. El a putut recunoaște: *„Acesta este Lucifer, nu Petru, cel cu care am mers la pescuit. Aceasta vine de la calul alb!”* Vedeți? Isus nu a căzut în capcană, ci a răcnit ca un leu pentru că știa ce este Cuvântul, iar ceea ce-i spunea Petru era diferit de ceea ce spunea Cuvântul:

„Înapoia Mea, Satano, tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.” (v. 23).

Petru privea totul cu ochi firești și nu spunea ceea ce spunea Cuvântul, ci spunea ceva diferit.

Vedeți, prieteni, aceasta este subtil, foarte subtil, dar el nu a spus ceea ce spunea Cuvântul. Cuvântul spunea ceva, dar Petru a spus altceva, iar Isus S-a întors cu răgetul unui leu și i-a spus: „Este greșit!”

Acum aș vrea să mergem în Matei 22.34-46, ca să-L vedem pe Isus sub ungera Leului. Profetul ne-a spus că Isus este aceste patru făpturi, iar El a arătat aceasta în timpul slujbei Sale.

„Când au auzit fariseii că Isus a astupat gura saducheilor, s-au strâns la un loc.

Și unul din ei, un învățător al Legii, ca să-L ispitească, l-a pus întrebarea următoare:

„Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”

Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.”

Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii.

Pe când erau strânși la un loc fariseii, Isus i-a întrebat:

Vedeți, fariseii l-au pus o întrebare ca să-L ispitească, dar Isus S-a întors și le-a pus și El o întrebare:

„Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” „Al lui David”, l-au răspuns ei.

Și Isus le-a zis: „Cum atunci, David, fiind insuflat de Duhul, Îl numește Domn, când zice:

„Domnul a zis Domnului Meu: „Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale”?

Deci, dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?"

Nimeni nu l-a putut răspunde un cuvânt. Și, din ziua aceea, n-a îndrăznit nimeni să-l mai pună întrebări."

Isus le-a răspuns la întrebarea lor, după care le-a adus mai mult Cuvânt prin descoperire. El nu a făcut apel la intelectul lor pentru că intelectul răscolește mintea.

Cum putea să-l spună David lui Hristos „Domnul meu”, având în vedere că El era Fiul lui? Din punct de vedere intelectual, aceasta nu avea nici un sens, dar prin întrebarea pusă, Isus le oferea descoperirea Cuvântului. El înțelegea exact însemnătatea aceluia text, dar niciodată nu poate fi înțeles cu o minte firească, ci doar prin descoperire.

Așadar, Isus i-a redus la tăcere prin ungerea Leului, iar atunci n-au mai îndrăznit să-l pună nici o întrebare, dar au trecut pe calul roșu și au început să-l ucidă caracterul zicând. „Ești un copil nelegitim!” De ce? Ei nu s-au putut lupta cu El pe baza Cuvântului, calul alb nu a putut să-L amăgească, dar atunci a trecut pe calul roșu și au început să-L caracterizeze ca fiind un Om rău: „Ești un Beelzebul! Ai drac! Ești nebun! La ce școală ai fost?"

Vedeți cum lucrează diavolul? Dacă nu poate să te oprească cu Cuvântul, va trece la caracterul tău, dar este în ordine pentru că Isus are câteva răspunsuri și pentru ei.

Să ne întoarcem la Petru și să citim din Matei 26.50-54:

„Isus i-a zis: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!” Atunci, oamenii aceia s-au apropiat, au pus mâinile pe Isus și L-au prins.

Și unul din cei ce erau cu Isus a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea.

Atunci, Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri.

Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?

Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?"

Aici Isus a luat ungera vițelului, dar Petru se afla sub ungera calului roșu. vedeți, aceste lucruri merg întotdeauna împreună. Cele două fapte nu sunt străine una de cealaltă și nu se află în tabere diferite, ci sunt în aceeași tabără, dar Petru a crezut o minciună.

Este important de spus că Petru nu numai că a spus ceea ce a spus, dar el și credea că aceasta nu se va întâmpla. Calul alb l-a amăgit pe Petru folosindu-se de mândria și de afecțiunea sa pentru Domnul, iar Petru a dat crezare înșelăciunii diavolului, acțiunile sale dovedind ceea ce credea. Dacă l-ar fi crezut pe Isus, ar fi crezut ce le-a spus El, pentru că Domnul le-a zis: *„Bucurați-vă că vă spun că merg la Tatăl, pentru că El este mai mare decât Mine.”*

Așadar, dacă ar fi crezut cu adevărat Cuvântul, Petru s-ar fi bucurat când ei au venit să-l ia pe Isus, pentru că El le-a spus: *„Bucurați-vă, pentru că este necesar ca Eu să plec.”* Dar de data aceasta, Petru nu l-a crezut pe Domnul, ci a crezut minciuna adusă de călărețul de pe calul alb, iar faptele sale dovedesc că a intrat sub ungera calului roșu, pentru că atunci când au venit să-l ia pe Domnul, a scos sabia și a încercat să-l ucidă pe robul marelui preot.

Prieteni, Petru nu i-a țintit urechea, ci a vrut să-l ucidă pe acel om. De ce? Pentru că nu a crezut cuvintele Domnului, ci a primit minciuna vrăjmașului.

Aceasta ni se întâmplă și nouă oricând intrăm sub aceste ungeri. De ce ni se întâmplă aceasta? Pentru că refuzăm să credem Cuvântul. Iar faptele noastre dovedesc ceea ce credem. Înțelegeți? Dacă vrei să-l ucizi pe fratele tău, vei trece la luptă, la război în biserică, la uciderea caracterului său, la doborârea caracterului său, vorbind pe la spatele său, dar prin aceasta dovediți că nu credeți Cuvântul, ci o minciună, iar minciuna se manifestă procedând întotdeauna așa.

Dar voi trebuie să vă întoarceți la Cuvânt. Dacă ar fi spus ceea ce a spus Domnul, dacă ar fi crezut ceea ce a spus El, Petru nu ar fi încercat niciodată să-l omoare pe omul acela. Dar din cele citite, vedem manifestarea necredinței sale, vedem cum necredința sa a ieșit la suprafață. Petru nu credea că Isus va muri, ci se gândea că El își va stabili împărăția pe pământ, dar ceea ce credea el era greșit, era o neînțelegere cu privire la Cuvânt și era unsă de diavol. Noi știm că era unsă de diavol pentru că Isus i-a spus: *„Înapoia Mea, Satano!”*

Vedeți? Aceeași ungere satanică ce l-a determinat să-L mustre pe Domnul, l-a determinat să scoată sabia și să încerce să-l ucidă pe robul marelui preot. Era o ungere satanică. Acest lucru este greu de crezut pentru că vorbim despre apostolul Petru, dar dacă a fost valabilă pentru el, ce este cu voi și cu mine, prieteni?

Noi trebuie să punem aceasta în dreptul nostru, chiar aici, și trebuie să-l demascăm chiar acum pe diavolul, pentru că nu facem nici un bine dacă spunem: „Tu ești așa și așa!” Uitați de aceasta și demascați-l pe diavolul din voi! Dacă credeți altceva decât Cuvântul descoperit al acestui ceas, nu aveți o ungere bună. Dacă refuzați ceea ce a fost adus prin profetul legitimat, aveți o ungere satanică, iar faptele voastre vor dovedi aceasta pentru că nu veți asculta, nu veți spune și nu veți face ceea ce spune El, ci veți lua o altă înțelegere și veți începe să-i răstigniți pe cei ce rămân credincioși Cuvântului și spun ceea ce spune Mesajul. Dacă înțelegerea lor este diferită de înțelegerea voastră, veți începe în biserică un război politic și veți face aceasta pentru că vine la suprafață ceea ce credeți cu adevărat, dar între noi nu ar trebui să fie separări. Spuneți numai ceea ce spune Cuvântul, ceea ce spun casetele și credeți aceasta. Dacă Cuvântul susține ceea ce spune Mesajul, credeți-L cu toată inima voastră și nu uitați că ceea ce arătăm, ceea ce aducem la suprafață este ceea ce credem. Așa a fost întotdeauna.

Acolo s-a manifestat ceea ce credea Petru, dar și ceea ce credea Isus, iar El s-a uitat la Petru și i-a spus: *Pune sabia deoparte!*”, după care a zis: *„Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?”*

Isus nu era slab, ci aceea era puterea Sa. Nu era slăbiciune, ci era puterea Domnului cu o descoperire curată și cu un Cuvânt curat. El știa care era porunca Tatălui Său și ce spunea Cuvântul. Astfel, a zis: *„Pot chema douăsprezece legiuni, dar atunci cum se vor împlini Scripturile?”* Vedeți? Lui Isus îi păsa numai de Cuvânt! Lui nu-l păsa de Sine însuși sau de ceea ce spunea Petru, ci îi păsa numai de Cuvânt, de aceea a făcut numai ce l-a arătat Tatăl, numai ce spuneau Scripturile. Vedeți? El nu l-a lovit pe Petru, dar când acesta a ieșit din Cuvânt, i-a spus: *„Înapoia Mea, Satano!”*

„Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri!”

Prieteni, dacă mergeți și luptați cu frații voștri încercând să începeți un război politic în biserică, veți muri de acest lucru. Cine scoate Sabia, va muri de Sabie, dar

Isus scotea la suprafață credința Sa.

Să mergem acum în Ioan 10.17-18:

„Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața ca iarăși s-o iau.

Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.”

În Ioan 19.10-11 scrie:

„Pilat I-a zis: „Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te răstignesc și am putere să-Ți dau drumul!”

„N-ai avea nicio putere asupra Mea”, i-a răspuns Isus, „dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea cine Mă dă în mâinile tale are un mai mare păcat.”

Acesta este motivul pentru care noi nu ripostăm. Isus a înțeles că dacă Pilat avea puterea să-l ia viața, atunci aceasta era voia lui Dumnezeu. Vedeți? „Tu nu ai nici o putere să mă atingi, să mă scoți din cetate sau să mă distrugi, dacă nu-ți este dată de Tatăl Meu.”

De aceea, nu ripostăm, prieteni. Când David a părăsit cetatea ca împărat respins, a fost un om care îl scuipa și îl batjocorea, iar unul dintre comandanții săi a vrut să-i taie capul, dar David i-a spus: „Nu face aceasta! Poate Domnul i-a spus să facă aceasta.”

Fratele Branham ne-a spus același lucru despre preceptorul de taxe. Cineva care se afla în casa sa, a spus: „Oh, preceptorul acesta de taxe este așa și așa”, dar fratele Branham i-a zis: „Lasă-l în pace! Poate Domnul l-a pus să facă aceasta.”

Dacă pot să vă distrugă, atunci este voia lui Dumnezeu să facă aceasta; dacă au puterea să vă ia viața, lăsați-i s-o facă, pentru că numai așa se pot atinge de voi. Ați înțeles? Singura cale ca ei să vă ia viața este dacă aceasta este voia Tatălui. Nimic nu se poate întâmpla în afara voii Sale.

Voi puteți să-l înfrunțați pe calul roșu, pe acest ucigaș al caracterului vostru și să-i spuneți: „Dacă ai putere asupra mea, este voia lui Dumnezeu, iar eu îmi voi da viața cu bucurie pentru aceasta.”

Aici mai este ceva: dacă ei au puterea de a vă distruge caracterul, de a vă ucide,

prin ungerea vițelului, prin faptul că Isus Hristos locuiește în voi, voi aveți puterea să vă dați viața. Este nevoie de mai multă putere ca să vă plecați decât ca să ripostați, dar prin ungerea Sa, voi aveți puterea să tăceți și să vă dați viața. Și aveți puterea s-o luați înapoi pentru că este puterea lui Dumnezeu.

Așadar, aici Isus ne învață ceva foarte important despre ungerea vițelului. Nu este slăbiciune, ci este putere, este puterea de a vă da viața. Este puterea, ungerea de a ne da viața, iar dacă acestui cal roșu i s-a dat putere, amintiți-vă că atunci când cele patru lăcuste au mâncat Pomul Mireasă, Domnul a spus prin profeție: „*Eu am trimis oștirea Mea ce mare!*” Și Nebucadnețar a fost un slujitor al Domnului când s-a dus și a nimicit Ierusalimul, pentru că dacă nu ar fi fost voia Domnului, nu ar fi putut să-l distrugă niciodată. Dar faptul că a putut să-l distrugă, face din el un slujitor al Domnului pentru că a împlinit voia lui Dumnezeu, iar evreii au trebuit să se predea, să-și dea viața.

Acesta este singurul fel corect de a proceda, prieteni. Voi aveți puterea să vă dați viața. Când s-a ridicat calul roșu în epocile bisericilor, creștinii și-au dat viața de bunăvoie. Ei au fost duși în arenă și au stat în fața leilor, femeile au fost arse pe rug, etc, dar toți și-au dat viața de bunăvoie. De ce? Pentru că în interiorul lor era puterea de a-și da viața. Astfel, ei au putut privi leii în ochi și nu s-au clintit, ci au stat să fie devorați. Noi am citit cum au stat acolo plini de curaj și au înfruntat moartea luând-o în piept și dându-și viețile cu bucurie. De ce? Pentru că își ziceau: „Dacă acest gladiator mă ucide, este voia lui Dumnezeu s-o facă, iar dacă trebuie să-mi dau viața pentru că sămânța trebuie să cadă în pământ, să putrezească și să moară ca să aducă o viață nouă, dacă eu fac parte din biserică ce trebuie să moară și să meargă în pământ, mă bucur să cobor în pământ.”

Acesta este felul în care se comportă sămânța lui Dumnezeu. Dacă este voia lui Dumnezeu ca eu să fiu călcat în picioare pentru ca El să fie proslăvit, atunci mă bucur să fiu pus jos. Dacă fac parte din biserică ce trebuie să treacă prin epoca întunecoasă, să cad jos și să-mi dau viața pentru cauza lui Hristos, atunci sunt bucuros să fiu acea parte a bisericii Sale.

Cât de mult ne bucurăm pentru că noi suntem partea care va zbura pe aripi de vultur! Orice aduce Dumnezeu când vine calul roșu, noi nu putem uita că Domnul nostru deține controlul. Acesta este motivul pentru care nu ripostăm, ci îl lăsăm pe Dumnezeu să fie la conducere. Vrăjmașul nu are putere asupra noastră dacă nu i-a fost dată de sus. El nu poate să ne atingă sau să ne facă rău, dar dacă Dumnezeu

a hotărât să trecem prin aceasta, atunci El va obține cumva slavă din toate acestea.

Nici o viață nu vine la suprafață fără moarte. Voi trăiți pentru că ceva moare pentru voi: o plantă, un animal își dă viața ca să puteți trăi, iar biserica aceea și-a dat viața pentru ca Pomul Mireasă să poată crește din nou, pentru că voi și eu să putem fi aici, pentru că dacă bobul de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur. Acest proces trebuie să continue pentru că este Planul lui Dumnezeu, iar ei și-au dat viețile de bunăvoie.

Să mergem la Pecetea a treia în Matei 26.69-75. Aceasta s-a întâmplat după ce Isus a fost luat din grădina Ghetsimani, iar Petru L-a urmărit și a fost încercat:

„Petru însă ședea afară în curte. O slujnică a venit la el și i-a zis: „Și tu erai cu Isus Galileeanul!”

Dar el s-a lepădat înaintea tuturor și i-a zis: „Nu știu ce vrei să zici.”

Când a ieșit în pridvor, l-a văzut o altă slujnică și a zis celor de acolo: „Și acesta era cu Isus din Nazaret.”

El s-a lepădat iarăși, cu un jurământ, și a zis: „Nu cunosc pe Omul acesta!”

Peste puțin, cei ce stăteau acolo s-au apropiat și au zis lui Petru: „Nu mai încapere îndoială că și tu ești unul din oamenii aceia, căci și vorba te dă de gol.”

Atunci, el a început să se blesteme și să se jure, zicând: „Nu cunosc pe Omul acesta!” În clipa aceea a cântat cocoșul.

Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: „Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.” Și a ieșit afară și a plâns cu amar.”

Aici, Petru se afla sub influența călărețului de pe calul negru, în epoca sa întunecoasă, în foamete duhovnicească. Este același om, care atunci când Isus a spus: Voi merge în Ghetsimani și voi fi dat pe mâini străine”, a răspuns: „Niciodată, Doamne! Nu se va întâmpla niciodată așa ceva pentru că eu îmi voi da viața pentru Tine!” Este același om care, cu câteva ore în urmă, fusese atât de puternic și de îndrăzneț, dar a ajuns în acest punct în care a fost jefuit de tot. El trecea prin foamete, nu mai avea putere, nu mai avea curaj, nu mai avea nimic. Vedeți? Petru a ajuns în disperare, în epoca întunecoasă, în moarte duhovnicească. El nu mai

avea un Cuvânt pe care să stea pentru că Cuvântul pe care-L crezuse părea că este în cădere. Ceea ce credea că este Adevărul din Scripturi, cădea, se destrăma, pentru că el nu a înțeles descoperirea pentru ziua sa, aceasta fiind că Isus Hristos avea să fie răstignit și înviat. El nu a crezut aceasta, de aceea a ajuns la foamete duhovnicească.

Dacă ceea ce credeți voi nu este conform Scripturii, vă va duce la acești cai. Dar slăvit să fie Domnul că a avut loc o intervenție care a schimbat lucrurile, aceasta fiind ungera făpturii cu chip de om.

Să mergem în Luca 24, fiindcă aici îi vedem pe apostoli în epoca întunecoasă. Toți erau în epoca întunecoasă, în foamete duhovnicească. Cât timp Isus a fost cu ei, au avut treziri, vindecări și tot ce avuseseră nevoie, dar de îndată ce El a fost luat de lângă ei, nu au mai avut nimic. Nu știau încotro să meargă, se temeau, se despărțeau, erau confuzi și nu aveau nimic. Cu o săptămână în urmă, ei se certau cu privire la cine va sta la dreapta lui Isus când Își va instala Împărăția, cine va fi mai mare acolo, iar acum erau risipiți, se temeau, se ascundeau, erau confuzi, plângeau, își pierdeau credința, erau oameni care veneau și le spuneau că au văzut îngeri, iar ei ziceau că a fost o vedenie cu îngerii; veneau și le spuneau că Domnul a înviat, iar ei spuneau că sunt povești. Avuseseră credință să scoată demoni, să elibereze bolnavi, etc., iar acum nu mai aveau credință deloc în Cuvântul lui Dumnezeu. Erau în epoca întunecoasă, dar slăvit să fie Domnul că exista o altă ungeră care venea pentru a le deschide înțelegerea.

Să citim din Luca 24.25-27. Textul acesta este cunoscut ca „Drumul spre Emaus”. Astfel, vedem că doi dintre ucenici mergeau pe acest drum, iar Isus a început să meargă alături de ei. El a început să le pună întrebări, iar ei au început să-și arate necredința zicând: „A fost un mare profet...” Nu mai spuneau că El fusese Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ci ziceau că Isus fusese un profet mare. Vedeți? Mărturia lor se schimbase. „Noi am crezut că El era...” Cu puțin timp în urmă, ei știau că El era Hristos, dar acum au ajuns să mărturisească: „Noi am crezut că El era...” De ce vorbeau așa? Pentru că erau în epoca întunecoasă, în foamete duhovnicească; pentru că voi veți aduce la suprafață ceea ce credeți. Astfel, în marea Sa milă, Isus a venit pe drumul Emausului, fiindcă știa că ei aveau nevoie de ceva.

„Atunci Isus le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!”

Vedeți, ei mărturisiseră o parte din Cuvânt, dar nu credeau tot ceea ce vorbiseră profeții.

„Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?”

Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.”

Aici, Isus a venit sub ungera omului și a început să le dea înțelegere asupra Scripturilor. El avea să-i înrădăcineze în Cuvânt, iar ei aveau să iasă din amnezia spirituală. Cum? Prin frângerea pâinii. El avea să le frângă Cuvântul, să le aducă înțelegere cu privire la Scripturi și să îndepărteze amnezia lor. Astfel, după ce L-au recunoscut pe Isus, cei doi au alergat înapoi, la ceilalți ucenici, iar în versetul 36 vedem că Isus li Se arată și celorlalți:

„Pe când vorbeau ei astfel, Însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”

Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh.

Dar El le-a zis: „Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă?”

Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.”

(Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.)

Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, El le-a zis: „Aveți aici ceva de mâncare?”

I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere.

El le-a luat și a mâncat înaintea lor.

Apoi, le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.”

Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.” (v. 36-45).

Atunci, sub ungera omului, în Evanghelia lui Luca ce corespunde epocii ungerii

omului, și este a treia Carte a Noului Testament, Pecetea a treia, El le-a deschis mintea. Este singurul loc în care lucrurile ne sunt relatate astfel, după învierea Sa:

„Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.

Și le-a zis: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți.

Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.

Voi sunteți martori ai acestor lucruri.

Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu, dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” (v. 45-49).

Prieteni, puteți vedea călăreții și Pecetele în Scriptură? Isus și Petru mergeau pe drumuri paralele, unul primind o ungere falsă de la Satan, cu o înțelegere falsă a Scripturilor, iar Celălalt având descoperirea adevărată a Cuvântului.

Vedeți cum cele două se combat de-a lungul timpului? Vedeți cum Pecetele deschid întreaga Biblie? Noi putem vedea că există taine, dar ele se deschid pentru noi fiindcă vedem tiparul lui Dumnezeu. Acesta este felul în care lucrează diavolul și Hristos; este felul în care aceste lucruri lucrează împreună și ele merg înapoi până în Cartea Genezei.

Dacă mergem în Geneza 4, îi găsim pe Cain și pe Abel, iar Cain a venit cu ungerea calului alb pentru că a adus altceva decât descoperirea lui Dumnezeu. El a adus ceva fabricat de el, lucrarea mâinilor sale, potrivit propriei sale voințe și propriei sale păreri, dar Abel a adus o jertfă prin descoperire. Abel a venit cu Cuvântul curat al descoperirii sub ungerea Leului, însă Cain avea ungerea calului alb. Dar după aceea, Abel a primit ceea ce a respins Cain, iar Cain s-a dus să vorbească cu Abel. Noi nu știm ce au vorbit ei pentru că Biblia nu spune, dar știm că imediat după ce au discutat, Cain s-a ridicat și l-a ucis pe fratele său.

Iată cum merg lucrurile, prieteni.

Când veniți sub ungerea calului alb, când luați altceva decât Cuvântul curat și există un alt frate care stă cu Cuvântul, cu descoperirea curată a Cuvântului și are ungerea Leului, acela poate veni și sub ungerea vițelului. Dar cel care se află sub

ungerea calului alb, va lua ungera calului roșu, pentru că Dumnezeu i-a spus lui Cain că singura cale prin care putea scăpa de ungera calului alb era să vină la pocăință, dar el nu a vrut să se pocăiască la sfatul lui Dumnezeu, ci a sărit pe calul roșu și și-a ucis fratele. Dar pentru că Abel a venit prin descoperirea Cuvântului, prin Cuvântul curat, prin ungera Leului, a putut să ia ungera vițelului și să-și dea viața.

Apoi, în Geneza 4.11, vedem că Dumnezeu a spus:

„Acum, blestemat ești tu, izgonit din ogorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău!”

Ce se întâmplă? Cain intra în foamete. „Ești blestemat și pământul nu va mai da roade pentru tine!” Vedeți? Cain a venit pe calea aceasta: calul alb, calul roșu: și-a ucis fratele, după care a luat calul negru, foametea, iar dacă urmărim linia lui, putem vedea că la potop, a ajuns la moarte.

Prieteni, singura cale de a rupe acest ciclu este pocăința.

Dacă veniți cu propria voastră părere asupra Cuvântului, cu descoperirea voastră specială, cu propriul vostru fel de a face lucrurile și respingeți Cuvântul, iar când vă este prezentat Cuvântul curat, nu vă place și-l respingeți, dacă nu veniți la pocăință, la Cuvânt, veți lua de fiecare dată ungera calului roșu.

Acesta este un tipar din Scriptură și tiparul nu se schimbă. Dacă aveți propria voastră părere cu privire la descoperirea Cuvântului, dar ea este diferită de ceea ce a învățat profetul, dacă auziți Cuvântul curat, descoperirea adusă de profet, dar nu vă pocăiți, veți trece sub ungera calului roșu. Să nu credeți că puteți rămâne la „Acesta este felul meu de a vedea lucrurile, este înțelegerea mea”, pentru că nu este așa, ci veți trece pe calul roșu. Dacă refuzați să veniți la pocăință, veți lua calul roșu.

Isus a arătat cea mai mare îndurare posibilă față de Petru, i-a dat șansa să se poată pocăi. El a venit la Petru și l-a întrebat: „*Mă iubești, Petre?*”, pentru că singura cale înapoi este pocăința. Dumnezeu știa aceasta.

Petru trebuia să vină la pocăință, iar în mila Sa, Domnul i-a zis: „*Mă iubești, Petre?*” „*Doamne, știi că Te iubesc.*”, a răspuns Petru. El l-a întrebat aceasta de trei ori. De ce? Pentru că Petru se lepădase de trei ori de Domnul. Și pentru că se lepădase de

trei ori de El, Domnul i-a dat trei șanse să se pocăiască, iar următorul lucru care s-a întâmplat după ce Petru s-a pocăit în Evanghelia lui Ioan, este că ei au trecut în Cartea Faptelor. Prin pocăință, Petru a venit în contact cu Pecetea a șaptea. El a venit prin Pecetea a treia, sub ungera omului și a înțeles; Dumnezeu i-a adus la cunoștință de ce s-au petrecut lucrurile așa, ce spune Cuvântul, și pentru că Petru s-a pocăit, a intrat exact în Cartea Faptelor. Tiparul nu se schimbă niciodată, ci rămâne întotdeauna la fel.

Prieteni, noi trebuie să venim la pocăință. Puteți vedea călăreții? Puteți vedea ungera făpturilor?

Doamne, ajută-ne să le vedem în fiecare zi a vieții noastre.

Prin Cuvânt, prin răgetul Leului, voi puteți să-l opriți pe vrăjmaș atunci când bate la ușa voastră cu amăgirea. Dar dacă nu faceți aceasta, vă veți trezi în foamete duhovnicească. Slăvit să fie Domnul pentru că și atunci există înțelegere duhovnicească. Da, El poate să toarne untdelemnul peste voi și să vă dea, prin descoperire, un imbold ca să rupeți puterea calului negru.

Domnul să ne ajute să-l oprim întotdeauna la început, când vine prin amăgirea sa. Amin!